தமிழ் இலக்கண இலக்கியக்
கால ஆராய்ச்சி

மா. இராசமாணிக்கனார், M.A.L.T., M.O.L., P.hd.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர் ; தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

ஔவை நூலகம்
4/141, பிராட்வே :: சென்னை-1.

ஔவை வெளியீடு: 11.
முதற் பதிப்பு: அக்டோபர், 1957.
உரிமை ஆசிரியருக்கு.

விலை: ரூ. 2—50.

AVVAI NOOLAHAM
PUBLISHERS & BOOK-SELLERS,
4/141, BROADWAY, :: MADRAS-1.

அச்சிட்டோர்: ஜெயலட்சுமி பிரஸ், சென்னை-2.

முன்னுரை.

தொல்காப்பியம், திருக்குறள் போன்ற தமிழ் நூல்களின் காலத்தைப்பற்றி அவ்வப்போது தமிழறிஞர் பலர் ஆராய்ந்து தத்தம் கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர். கல்வெட்டுக்களும் மேனாட்டு ஆராய்ச்சிமுறையும் நன்முறையில் வெளிப்பட்டுவரும் இக்காலத்தில் கிடைக்கும் புதிய சான்றுகளைக்கொண்டு முன்னோர் முடிவுகளை ஆராய்தல் முறையாகும். இம்முறை பற்றி ஆராய்ந்த பெருமக்கள் முடிவுகளையும் எனது ஆராய்ச்சியிற்பட்ட முடிவுகளையும் தொகுத்துக் கூறுவதே இந்நூற் கருத்தாகும். காலம் செல்லச் செல்ல—புதிய சான்றுகள் வெளிப்பட வெளிப்பட—இம் முடிவுகளும் மாற்றம் பெறலாம். ஆராய்ச்சி முடிவற்ற தன்றோ ? இளம் புலவர்கள் ஆராய்ச்சித் துறையில் ஆர்வமும் உழைப்பும் கொண்டு பல உண்மைகளை ஆராய வேண்டும் என்னும் கருத்தாற்றான் இந்நூல் வெளியிடப் பெறுகிறது.

தியாகராசர் கல்லூரி,
மதுரை,
1—10—1957.

மா. இராசமாணிக்கனார்.

உள்ளுறை

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	தொல்காப்பியர் காலம்	5
2.	திருவள்ளுவர் காலம்	13
3.	புறநானூற்றின் காலம்	33
4.	வடநாடு சென்ற தமிழரசர் காலம்	50
5.	கலித்தொகையின் காலம்	59
6.	கோச்செங்கணன் காலம்	71
7.	சுந்தரர் காலம்	79
8.	மாணிக்கவாசகர் காலம்	93
9.	சேக்கிழார் காலம்	119
10.	கம்பன் காலம்	149

கால ஆராய்ச்சி

1. தொல்காப்பியர் காலம்*

தொல்காப்பியம், பலர் நினைத்தல் போலத் தமிழ் இலக்கணத்தை விரித்துரைக்கும் நூலன்று; தொகுத்துக் கூறும் நூலே ஆகும். இவ்வுண்மையைத் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் 1600-ஐயும் கூர்ந்து படிப்போர் நன்கறிதல் கூடும். தொல்காப்பியர், தாம் நூல் செய்யப் புகுந்த காலத்தில் இருந்த—ஒவ்வொன்றையும் பற்றிய—விரிவான இலக்கண நூல்களையும் இலக்கிய நூல்களையும் முற்றக் கற்றே அவற்றின் சாரத்தை உள்ளடக்கிய சுருக்க நூல் செய்தார் என்பதை அவர் சூத்திரங்களே பறையறைகின்றன. தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களுள் சுமார் 260 இடங்களில் தொல்காப்பியர், தமக்கு முன்பு இருந்தவரும் தம் காலத்தில் இருந்தவருமான இலக்கண ஆசிரியர் பலரைப் பலபடியாகக் குறிப்பிட்டுக் கூறலே இதற்குப் போதிய சான்றாகும் :

(1) "என்ப—மொழிப" என்னும் முறைமை தொல்காப்பியம் முழுவதும் ஏறத்தாழ 147 இடங்களில் வந்துள்ளன.

(2) "என்மனார் புலவர்" என்பது சுமார் 68 இடங்களில் வந்துள்ளன.

---

* இது, கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்து 28-ஆம் ஆண்டு விழாவின் போது (19—8—'39) யாழ்ப்பாணத்துப் பரமேசுவரர் கல்லூரித் தலைவர் திரு. சு. நடேச பிள்ளை, B.A., B.L., அவர்கள் தலைமையில் ஆற்றிய சொற்பொழிவு.

(3) "*வரையார்*" என்பது 15 இடங்களில் வந்துள்ளன.

(4) பிற சிறப்புடன் வந்துள்ள தொடர்கள் 30 ஆகும். இத்தொடர்கள்தாம் சுவையுடையவை. ஆதலின், அவற்றை அதிகார முறைமைப்படி ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இங்குக் காண்போம்:

I. எழுத்ததிகாரத்தில்

1. "நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட வாறே" சூ. 7
2. "ஒத்த தென்ப உணரு மோரே" சூ 193
3. "செவ்வி தென்ப சிறந்திசி னோரே" சூ. 295
4. "புகரின்று என்மனார் *புலமை யோரே*" சூ. 369

II. சொல்லதிகாரத்தில்

1. "உளவென மொழிப உணர்ந்திசி னோரே" சூ 116
2. "வழுக்கின் றென்ப வயங்கி யோரே" சூ. 139
3. "விளியொடு கொள்ப தெளியு மோரே" சூ. 153
4. "ஆயிரண் டென்ப அறிந்திசி னோரே" சூ. 158

III. பொருள் அதிகாரத்தில்

1. "இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே" சூ. 4
2. "புலனன் குணர்ந்த புலமை யோரே" சூ. 14
3. "கொள்ளும் என்ப குறியறிந் தோரே" சூ. 50
4. "*நல்லிசைப் புலவர்* செய்யுள் உறுப்பென
   வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே" சூ. 310
5. "இடையும் வரையார் தொடையுணர்ந் தோரே" சூ. 375
6. "வரைவின் றென்ப *வாய்மொழிப் புலவர்*" சூ. 381
7. "யாப்பென மொழிப *யாப்பறி புலவர்*" சூ. 383
8. "வண்புகழ்மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்
   நாற்பேர் எல்லை அகத்தவர் வழங்கும்
   யாப்பின் வழியது *என்மனார் புலவர்*" சூ. 384
9. "பொழிப்பென மொழிதல் புலவர் ஆறே" சூ. 403
10. "ஒன்பஃ தென்ப உணர்ந்திசி னோரே" சூ. 406
11. "தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில ஆகும்" சூ. 407
12. "*நூல்நவில் புலவர்* நுவன்றறைந் தனரே" சூ. 457
13. "ஒத்தென மொழிப *உயர்மொழிப் புலவர்*" சூ 472
14. "தோன்றுமொழிப் புலவரது பிண்டம் என்ப" சூ. 474
15. "ஆங்கென மொழிப அறிந்திசி னோரே" சூ. 514
16. "தோலென மொழிப *தொன்னெறிப் புலவர்*" சூ. 539

17. ''புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே'' சூ. 542
18. ''நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே'' சூ. 571
19. ''நூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்'' சூ. 644
20. ''சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்'' சூ. 646

சுவை பயக்கும் இத்தொடர்களை, அவையுள்ள இயல்களையும் சூத்திரங்களையும் கொண்டு ஆராய்ந்து முடிபு கூறல் அழகிதாகும். இத்தொடர்கள் பலதுறைப் புலவர்களைச் சுட்டுதல் தெற்றென விளங்குதல் காண்க. இவற்றை நோக்கும் அறிஞர் சிறப்பாக 4, 5, 7, 8, 9, 11, 12, 14, 15, 16, 20-ஆம் எண்கள் சுட்டும் தொடர்களைக் காண்கையில், யாம் கூறும் உண்மையை எளிதில் உணர்வர்.

தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் உரை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, காரிகை உரை—இவற்றை ஆராய்ந்து யாப்பறி புலவரை வரலாற்றுக் கண்கொண்டு காலமுறைப்படி வைப்பின், தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முற்பட்டவரும் சம காலத்தவரும் ஆன யாப்பறி புலவர் அகத்தியர், 'செயிற்றியம்' ஆசிரியர், 'செயல் முறை' ஆசிரியர், மயேச்சுரர், பெருங்காக்கை பாடினியார், பல்காயனார், நற்றத்தனார், அவிநயர், வாய்ப்பியர் முதலியோர் ஆவர்.[1] கேவலம் இப்போழ்து கிடைக்கும் இவ்வுரைகளைக்கொண்டு பார்க்கையில் இத்துணைப் புலவர் இருந்தனர் என்பது தெரிகிறதெனின், அவர்கள் செய்த நூல்களும் பிறவும் இருப்பின், வேறுபல ஆசிரியர்கள் இருந்தனர் என்பதை நாம் அறிதல் கூடும் அன்றோ?

எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணத்தைப் பற்றிய பரந்துபட்ட இலக்கண நூல்களின் சாரத்தைத் தமது காலத்திற்கு ஏற்பச் சுருங்கக் கூறிய தொல்காப்பியர் எக்காலத்தினர்? இதனை அறிதற்குப் பனம்பாரனார் பாயிரமும் நூலுள் உள்ள சில சூத்திரங்களுமே சாலும்.

பாயிரம்: பாயிரத்துள் தமிழகத்துத் தெற்கெல்லை 'குமரி' என்பது. இதனை யாறென்றே உரையாசிரியர் அனைவரும் கொண்டனர். இப்போதுள்ளது குமரிமுனை.

1. செந்தமிழ்ச் செல்வி, சிலம்பு 15-''யாப்பிலக்கண நூல்கள்.''

"நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பெளவமும்
தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நாடு"

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறலால், அதன் காலமாகிய கி. பி. 2-ஆம் நூற்றுண்டில் தமிழகத்தின் தெற்கெல்லை 'குமரி முனை' என்பது வெளியாம். கடைச் சங்கப் புலவராய சிறு காக்கை பாடினியார் பாடலிலும் தென் எல்லை கடலாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, கடைச் சங்கத்தார் காலத்தில் குமரி முனையே தெற்கெல்லை என்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலின், கடைச்சங்க காலத்திற்கு முன் குமரியாறு தெற்கு எல்லையாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். கடைச் சங்கத்தின் தொடக்க காலம் ஏறக்குறையக் கி. மு. 4-ஆம் நூற்றுண்டாக இருக்கலாம் என்பர் திரு. மு. இராகவையங்கார் அவர்கள். எனவே, கி. மு. 4-ஆம் நூற்றுண்டுக்கு முன்னரே குமரியாறு[2] தமிழகத்தின் தெற்கெல்லையாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். அக்காலத்தில் தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்டதாதல் வேண்டும்.

"இடைச்சங்க காலத்தில் தொல்காப்பியம் செய்யப்பெற்றது. அப்போது பாண்டியன் தலைநகரம் கவாடபுரம் (அலைவாய்). அது கடல் கொண்டது," என வரும் களவியல் கூற்றுலும் தொல்காப்பியம் கடைச் சங்கத்துக்கு முற்பட்டதென்பது தெளிவு. "இலக்கண ஆசிரியர்கள், தம் காலத்தனவும் முந்தியனவுமான செய்யுட்களைக் கொண்டு இலக்கணம் செய்தல் மரபு. பரணர், கபிலர், நக்கீரர் இவர்கட்குப் பிற்பட்டவர் தொல்காப்பியராயின், அவர்தம் பாடல்கட்கு முரணை விதிகள் செய்திரார் அல்லவா? தொல்காப்பியச் சூத்திர விதிகட்கும் அப்புலவர்களின் செய்யுள்களில் காணப்படும் சொற்களுக்கும் சொற்றொடர்க்கும் சிறந்த இலக்கண மாறுபாடுகள் இருத்தல் ஒன்றே, தொல்காப்பியர் கடைச் சங்கப் புலவராய பரணர் முதலியோர்க்கும் பல நூற்றுண்டுகட்கு முற்பட்டவராவர்" என்று அறிஞர் அறைவர்.[3] எனவே, தொல்

2. 'யாறு' என்பது யாறும் அதனைச் சார்ந்திருந்த நிலப்பகுதியும் எனக் கொள்க.

3. வே. வே. ரெட்டியார் - "பரணர்", பக். 172—173.

காப்பியர் கடைச் சங்கத்துக்கு முற்பட்டவர் என்பதும், களவியல் உரைப்படி இடைச் சங்கத்தார் என்பதும் தெளிவு. எனினும் ஏறத்தாழ ஒரு காலம் குறிப்பிடல் நன்றாகும்.

களவியல் உரையிலும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் முல்லைக்கலியிலும் கூறப்படும் கடல்கோள்கள் இரண்டு. ஒன்றால் தென் மதுரை அழிந்தது; மற்றொன்றால் கவாட்புரம் அழிந்தது. முதற் கடல்கோள் 'பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும்' கொண்டதாகும். அதனில் 49 நாடுகள் அழிந்தன என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். தமிழகத்தை அடுத்துள்ள இலங்கை வரலாற்றை இதுபோது ஆய்தல் அருந்துணை அளிப்பதாகும். தீபவம்சம், மஹாவம்சம், இராஜவழி என்னும் இலங்கை வரலாற்று நூல்களில் மூன்று கடல்கோள்கள் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. "முதற் கடல்கோள் இந்தியாவுடன் இணைந்திருந்த ஈழத்தைப் பிரித்துவிட்டது; அதன் காலம் கி. மு. 2378; இரண்டாம் கடல்கோள் கி. மு. 504-இல் ஏற்பட்டது; அப்போது ஈழத்தின் பெரும்பகுதி கடலுள் ஆழ்ந்தது; மூன்றும் கடல் கோள் கி. மு. 306-இல் உண்டானது; ஆனால் பெருத்த சேதமில்லை," என்று அவை அறைகின்றன.

இலங்கையில் உண்டாகும் கடல்கோள்கள் அதனை அடுத்துள்ள தமிழகத்துக்கு ஊறு விளைத்தல் இயல்பே அன்றோ? இம்மூன்று கடல்கோள்களில் மூன்றாவது தொல்காப்பியர் காலத்தில் நடந்ததாகக் கொள்ளின் இடைச் சங்க இறுதியும் கடைச் சங்கத் தொடக்கமும் கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டாகலாம் என்னும் முடிபு பொருந்துவதாகும்.

பாயிரத்துள், "ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்" எனக் கூறியிருத்தல் கவனிக்கத் தக்கது.

வடமொழியாளர் தமிழகம் வந்தது சுமார் கி. மு. 1000-தில் என்பர் வின்ஸென்ட் ஸ்மித் போன்ற வரலாற்றாசிரியர். அஃதாயின், அக்காலத்திய வடமொழி இலக்கண நூலான-பாணினீயத்துக்கு முற்பட்டதான — 'ஐந்திரம்' ஒன்றையே

அவ்வட நாட்டார் தமிழகம் கொண்டு வந்தனர் ஆதல் வேண்டும். அதனையே தொல்காப்பியர் பயின்றிருத்தல் கூடும்; அதனாற்றான் "ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்" எனப்பட்டார் போலும்! இனி, தொல்காப்பியர் சூத்திரங்களைக் கொண்டே அவர் காலம் யாதெனக் காண்போம்.

சூத்திரங்கள்

பொருளதிகாரம் - கற்பியல் சூ. 36-இல் தமிழகம் புகுந்து வாழ்ந்து வந்த பார்ப்பார்க்கு உரிய அகத்துறைத் தொழில்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

"காமநிலை உரைத்தலும் தேர்நிலை உரைத்தலும்
கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்தனர் மொழிதலும்
மாவொடு பட்ட நிமித்தம் கூறலும்
செலவுறு கிளவியும் செலவழுங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய."

இத்தொழில்களை நோக்கத் தமிழகம் புகுந்த பார்ப்பனர் தமிழரோடு ஓரளவு தொடர்பு கொண்டுவிட்டனர் என்பது வெளியாம்.

இனி, அவர்கள் பேசி வந்த வடமொழியும், பிராகிருத மொழியும் தமிழகத்தில் சிறுபான்மை வேரூன்றத் தொடங்கின; தமிழ் மொழியிலும் இடம் பெற்றன. இக்காரணத்தால்தான்,

"வடசொற் கிளவி வடஎழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே"

தொல். சொல்.-401

எனவும்,

"சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்"

தொல். சொல்.-402

எனவும் தொல்காப்பியர் இவ்விரு வேறுபட்ட அந்நிய மொழிகள் தமிழிற் கலத்தற்கு இலக்கணம் கூறினார்.

கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தொடங்கப் பெற்றுக் கடைச் சங்கத்தில் செய்யப் பெற்ற பெரும்பாலான தொகை நூற் செய்யுட்களிலேயே பிறசொற்கள் ஏறத்தாழ 100-க்கு 4-வீதம் காண்டல் அருமை. எனவே, தொல்

காப்பியர் காலத்தில் அவை அருகியே தமிழில் வழங்கி இருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் அருகி வழங்கிய காலம் வடமொழியாளர் வந்து தங்கித் தமிழரோடு நெருங்கியும் நெருங்காமலும் வாழ்ந்த சில நூற்றாண்டுகள் கொண்டதாகும். முற்கூறியாங்கு அவர்கள் குடியேறிய காலம் சுமார் கி. மு. 1000 எனின், அவர்தம் மொழிகள் தமிழில் அருகிப் பழகப் பெற்று நூலுள் இடம் பெற்ற காலம் சுமார் கி. மு. 4 அல்லது 5-ஆம் நூற்றாண்டெனக் கோடல் தவறாகாது. சுமார் 150 ஆண்டுகளாக ஆங்கில மொழியை நம்மவர், தாய் மொழியினும் பரிவோடு கற்றுவரினும், இலக்கணத்தில் இடம் பெறாமை இங்குச் சிந்திக்கற்பாலது. இது காறும் கூறிய விளக்கத்தால், தொல்காப்பியர் காலம் ஏறத் தாழக் கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டெனக் கொள்ளக் கிடத்தல் காண்க.

இனி, "சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்" என்னும் எச்சவியல் சூத்திரம் நமது ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாகும். இச்சூத்திரப் பொருள் சிறந்த வரலாற்றுச் சான்று தரும் வன்மையுடையது. இச்சூத்திர வுரையில், "வட எழுத்தால் இயன்ற வடசொல் சிதைந்து வரினும் பொருத்த முடையன செய்யுளிடத்து வரையார்" என்றும், "'சிதைந்தன வரினும்' எனப் பொதுப்படக் கூறிய அதனால் ஆணை, வட்டம், நட்டம், கண்ணன் எனப் பாகதமாய்ச் சிதைந்து வருவனவும் கொள்க," என்றும் சேனாவரையர் கூறியிருத்தல் கூர்ந்து நோக்கத் தக்கது.

'பாகதம்' என்பது *பிராகிருதம்* என்னும் மொழி. அது பல பிரிவுகளை யுடையது. தூய வட மொழியும், வட இந்தியாவில் ஆரியர் நுழைந்து குடியேறியபோது அங்கு இருந்த பழைய திராவிடமும் நாளடைவில் கலந்து இரண்டும் கெட்டதால், அவ்விரண்டினது கலப்பால் உண்டானவையே பிராகிருத மொழிகள் என்பவை. இவற்றுள் ஒன்றே கி. மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டில் புத்தர் பேசிய பாலி மொழி. இதுவே அந்நூற்றாண்டில் ஆரியா வர்த்தத்தில் சிறப்பாகப் பேசப்பட்டு வந்தது. அப்பிராகிருத மொழிகள், அலெக்சாண்டர் முதலியோர் படையெடுப்புக்களாலும் பலநாட்டார் குடியேற்றத்தாலும் வந்த பல்வேறு மொழி

களோடு கலந்து, நாளா வட்டத்தில் சிதைந்து உருமாறி இன்றைய 'இந்திய ஆரிய மொழிகளாக'த் தோற்ற மெடுத்தன. இதுவே வட இந்திய மொழிகளின் வரலாறு. பிராகிருத மொழிகள் இத்தகைய கலப்பு அடையத் தொடங்கிய காலம் அலெக்சாண்டர் படையெடுப்பு நடந்த கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் எனக் கோடல் பொருந்தும். இக்கலப்பு ஏற்படாமுன் வட இந்தியாவில் பேரளவு பேசப்பட்டு வந்த பிராகிருத மொழிகள், படையெடுப்பையே அறியாத தமிழகத்தில் குடியேறிய வடநாட்டார் சிலரால் பேசப்பட்டதாகும். அது தென்னாட்டில் நன்றாகப் பரவத் தொடங்கியது கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான். என்னை? கி.மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டிற்றான் பிராகிருதத்தில் வல்லவரான சமணர் தமிழகம் புகுந்தனர்; கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் பௌத்தர் தமிழகம் புகுந்தனர் என ஆராய்ச்சியாளர் அறிந்து கூறலின் என்க. அக்காலத்தில் பிராகிருதச் சொற்கள் சிறுபான்மையே தமிழில் நுழையலாயின. இதனை, அவர் சூத்திரத்துள் உள்ள எதிரது தழுவிய எச்சவும்மையும் நமக்கு உணர்த்துதல் காண்க. அவர் காலத்தில் பிராகிருதச் சொற்கள் மிகுதியாக (பிற்காலத்தில் வழங்கியன போல) வழங்கியிருப்பின், அதனை உம்மையாற் பெற வைத்திருக்கமாட்டார். எனவே, சமணமும் பௌத்தமும் பிராகிருத மொழியோடு தமிழகம் நுழைந்த காலத்தில் இருந்தவர் தொல்காப்பியர் என்பது தெளிவாம். மேலும், தொல்காப்பியத்தில் ஓரிடத்திலேனும் சமணமோ பௌத்தமோ பற்றிய குறிப்பே இல்லை! இல்லை!! இதனாலும் தொல்காப்பியர் சமணமும் பௌத்தமும் தமிழகத்தில் வேரூன்றாத காலத்தினர் (கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டினர்) என்று கருதுதல் பொருந்தும்.

இக்காலம் இலங்கையில் நடைபெற்ற மூன்றாம் கடல்கோள் காலத்துடன் (கி. மு. 306-உடன்) பொருந்துதலும் காணத்தகும்.

இதுகாறும் கூறப்பெற்ற பல்வேறு சான்றுகளால் தொல்காப்பியர் ஏறத்தாழக் கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டினர் எனக்கோடல் பொருந்துவதாகும்.[4] அவர் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 300 எனக் கொள்ளலாம்.

4. M. Srinivasa Iyengar, Tamil Studies. p-8

2. திருவள்ளுவர் காலம்

சங்க நூல்களின் இறுதிக் காலம்

புறநானூறு முதலிய எட்டுத்தொகை நூல்களும், பத்துப்பாட்டும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் காவிய நூல்களும் 'சங்க நூல்கள்' என்று ஒருசார் அறிஞர் கூறுவர். எட்டுத்தொகை நூல்களும் பத்துப்பாட்டும் '**சங்க நூல்கள்**' என்றும், சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் சங்க காலமாகிய கி. பி. முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகளையும் அடுத்துச் செய்யப்பட்ட '**சங்கம் மருவிய நூல்கள்**' என்றும் பிறிதொருசார் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

கால ஆராய்ச்சியைப் புரிவோர் மறுக்க முடியாத வரலாற்று உண்மைகட்கு முதலிடம் தருதல் வேண்டும். அடுத்து, நூலிற் கூறப்படும் சமய உண்மைகட்கும், அகச் சான்றுகட்கும், புறச் சான்றுகட்கும் மதிப்பளித்தல் வேண்டும். இவ்வுண்மைகளை உளங்கொண்டு மேற்சொன்ன இருசார் அறிஞர் கூறும் நூல்களின் 'இறுதிக்கால எல்லை' எதுவாக இருத்தல் கூடும் என்பதை ஈண்டு ஆராய்தல் நலமாகும்.

வட இந்தியாவில் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் பேரரசனாக இருந்த சமுத்திர குப்தன் விந்த மலைக்குத் தென்பால் படை யெடுத்து வந்து, அரசர் பலரை வென்றனன் என்றும், அவருள் காஞ்சியை ஆண்ட விஷ்ணுகோபன் என்ற பல்லவன் ஒருவன் என்றும், அக்குப்தனது அல்லகபாத் தூண் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.[1] அக்காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 340—350 என்னலாம்.[2] இதனால் கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தமிழகத்தின் வடபகுதியாகிய தொண்டை மண்டலம்

1. Pallavas of Kanchi by R. Gopalan, Appendix No. 7.
2. Ibid. p. 33.

பல்லவர் என்ற அரச மரபினர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பது திட்டமாகத் தெரிகிறது.[3]

காஞ்சியிலிருந்து முதன்முதல் பட்டயம் விடுத்த சிவஸ்கந்தவர்மன் என்ற முதற் பல்லவன் ஏறத்தாழக் கி. பி. 3-ஆம் நூற்றுண்டினன் என்று ஒருசார் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.[4] பிறிதொருசார் ஆராய்ச்சியாளர் வேறு சில காரணங்களைக் காட்டிச் 'சிவஸ்கந்தவர்மனே காஞ்சியைக் கைப்பற்றிய குமாரவிஷ்ணு; அவன் காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 325—350' என்பர்.[5] வேருருசார் ஆராய்ச்சியாளர் வேறு சில காரணங்களைக் காட்டிச் சிவஸ்கந்தவர்மன் காலம் ஏறக்குறையக் கி. பி. 300—325 என்பர்.[6] இவை யனைத்தையும் காண, தொண்டை நாட்டில் பல்லவராட்சி ஏறத்தாழக் கி. பி. 300-இல் தொடங்கி யிருக்கலாம் என்று கொள்வது பொருத்தமாகும்.

சுமார் கி. பி. 300-இல் தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆளத்தொடங்கிய பல்லவர் கி. பி. 900 வரையில் தென்னிந்தியாவில் பேரரசராக இருந்தனர்; அடிக்கடிச் சேர, சோழ, பாண்டியரோடு போரிட்டனர் என்பன வரலாறு கண்ட உண்மைகள் ஆகும். ஏறத்தாழக் கி. பி. 575 முதல் 900 வரை அப்பல்லவர் பேரரசு கிருஷ்ணை முதல் காவிரி வரையிலும் பரவியிருந்தது.[7] இங்ஙனம் பல நூற்றுண்டுகளாகத் தமிழகத்தில் இருந்த பல்லவரைப் பற்றி மிகப் பழைய தமிழ் நூல்கள் என்று கருதப்படும் மேற்சொன்ன தொகை நூல்களிலும், காவியங்களிலும் ஒரு குறிப்பும் காணப்படவில்லை.[8] சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் இரண்டு காவியங்களும் காஞ்சியைப் பற்றிப் பல இடங்களில் குறித்தாலும், பல்லவ அரசருள் ஒருவரைப் பற்றியேனும் குறிப்பிடாதது

3. Pallavas of Kanchi by R. Gopalan, pp. 35—36.
4. Ibid. p. 36.
5. Studies in Pallava History by Fr. H. Heras, pp. 9—14, 22.
6. Successors of the Satavahanas by D. Sircar. pp. 164—166, 247—248.
7. Pallavas of Kanchi, pp. 83—84, 142.
8. Pandyan Kingdom by K. A. N. Sastry, p. 19.

கவனிக்கத்தக்கது. இஃது ஒன்றே இக்காவியங்கள் பல்லவர்க்கு முற்பட்டவை என்பதை நன்கு விளக்குவ தாகும்.[9]

"கி. பி. 300 முதல் 550 வரையிலும் தென்னாட்டு வரலாற்றின் இருண்ட காலம் என்று கூறலாம். இது சங்க காலத்திற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட இருண்ட காலம். இவ்விருண்ட காலத்தில் அளப்பரிய அதிராஜர்களை முடி துறக்கச் செய்து களப்பிரர் என்னும் இனத்தார் தமிழ கத்தை ஆண்டதாகத் தெரிகிறது.[10] அவருள் அச்சுத விக்கந்தன் என்னும் அரசன் சோழ நாட்டை ஆண்டு, பௌத்த சமயத்தை நன்கு ஆதரித்ததாக, ஏறத் தாழக் கி. பி. 450-இல் வாழ்ந்த புத்த தத்தர் என்ற பௌத்த நூலாசிரியர் தம் நூல்களில் குறித்துள்ளார்.[11] இவ்வாறு தமிழரசரை முடிதுறக்கச் செய்த களப்பிரர் ஆட்சி வடக்கே சிம்மவிஷ்ணு பல்லவனாலும், தெற்கே கடுங்கோன் என்ற பாண்டியனாலும் கி. பி. 6-ஆம் நூற் றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொலைக்கப்பட்டு, வடக்கே பல்ல வர் ஆட்சியும், தெற்கே பாண்டியர் ஆட்சியும் ஏற்படுத்தப் பட்டன.[12]

இக்களப்பிரரைப் பற்றிய குறிப்புச் சிறிதேனும் மேற் சொன்ன சங்க கால நூல்களில் இல்லை என்பது கவனிக் கத்தக்கது. இங்ஙனம் கி. பி. 300-க்குப் பிறகு தமிழகத் தில் நுழைந்து ஆதிக்கம் கொண்ட பல்லவரைப் பற் றியோ, களப்பிரரைப் பற்றியோ மேற்சொன்ன தொகை நூல்களிலும் காவியங்களிலும் ஒரு குறிப்பேனும் காணப் படாமை கொண்டே, *அவை யாவும் கி. பி. 300-க்கு முற் பட்டன* என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் தெள்ளிதில் புலனாகும். சங்க காலம் எதுவாயினும் ஆகுக; சங்கம் மருவிய காலம் எதுவாயினும் ஆகுக.

9. V. R. R. Dikshitar's Int. to Silappadikaram by R. K. S., p. 13.
10. History of India by K. A. N. Sastry, Part I, p. 147.
11. History of Pali Literature by B. C. Law, Vol. II, pp. 384, 385 & 389.
12. History of India by K. A. N. Sastry, Part I, p. 148.

இவ்விருகாலங்களும், மேற்சொன்ன வரலாற்று உண்மைகளால், கி. பி. 300-க்கு முற்பட்டவை என்பது தெளிவு.

திருக்குறளும் மணிமேகலையும்

மேற்கூறிய சங்க நூல்களில் காலத்தால் பிற்பட்டவை சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் என்பது அனைவரும் ஒப்புக்கொண்ட உண்மை. எனவே, மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் சங்க காலத்தின் இறுதிப் பகுதியில் செய்யப்பட்ட பெருநூல்கள் என்று கருதுதல் பொருந்தும். இவற்றுள் ஒன்றான மணிமேகலையில் திருவள்ளுவரால் செய்யப்பட்ட திருக்குறள் பாக்களுள் ஒன்று அப்படியே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது காண்க:

> *"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்*
> *பெய்யெனப் பெய்யு மழை"* (குறள்-55)

இக்குறட்பா மணிமேகலையில்,

> *"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்*
> *பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்றவப்*
> *பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேராய்"*
>
> (மணிமேகலை, சிறைசெய் காதை, வரி : 59-61.)

என்று மணிமேகலை பாடிய மதுரைக் கூல வாணிகன் சாத்தனாரால் எடுத்தாளப்பட்டது. பரசுராமன் காலத்தில் வாழ்ந்த ககந்தன் என்ற பழைய சோழன் மகன் ஒருவன் 'மருதி' என்ற பார்ப்பன மங்கையைக் காவிரிக் கரையில் கண்டு காம உணர்ச்சியால் அழைத்தான். அவள் மனங் கலங்கி, "உலகில் மழைவளந் தரும் பத்தினிப் பெண்டிர் பிறர் நெஞ்சு புகார். நான் இவன் உள்ளம் புகுந்தேன். இதற்குக் காரணம் யாது?" என்று சதுக்கப் பூதத்தை அணுகித் தன் மனக்கவலையை வெளியிட்டாள். அதற்கு அப்பூதம் மேற்சொன்ன மூன்று வரிகளையும் கூறியது என்பது வரலாறு. இது நிற்க.

இவ்வாறு திருக்குறள் ஒன்றை வெளிப்படையாகத் தம் நூலில் கூறி, அதனைச் செய்த ஆசிரியரைப் 'பொய்யில் புலவன்' என்று வியந்து பாராட்டிய மணிமேகலை ஆசிரியர் காலம் யாது என்பதை முதற்கண் ஆராய்வோம்.

மணிமேகலையின் காலம் என்ன ?

1. மணிமேகலை ஆசிரியரான சாத்தனாரும், சிலப்பதிகார ஆசிரியரான இளங்கோ அடிகளும் நண்பர்கள் என்பதும், செங்குட்டுவன் காலத்தவர் என்பதும் இவ்விரு நூல் பாயிரங்களாலும் சிலப்பதிகார அகச் சான்றுகளாலும் அறியலாம். இச்சாத்தனார் வாய்மொழியால் கண்ணகியின் சிறப்பறிந்த செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோவில் கட்டி வழிபட்டதற்கும், அதற்கு இலங்கை அரசனாகிய *கஜபாகு* (கயவாகு) மன்னன் வந்திருந்தான் என்பதற்கும் சிலப்பதிகாரமே சான்று பகர்கிறது. கயவாகு என்னும் பெயருடைய அரசர் இருவர் முறையே கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும், கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டிலும் ஆண்டனர் என்று இலங்கை வரலாறு கூறுகின்றது. இவற்றுள் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட கயவாகுவே (கி. பி. 171-193)[13] செங்குட்டுவன் காலத்து அரசனாதல் வேண்டும் என்பதை ஆராய்ச்சியாளர் அனைவரும் ஒப்புகின்றனர். அவனே பத்தினி விழாவில் கலந்துகொண்டு தன் நாட்டிலும் பத்தினிக்குக் கோவில் கட்டியவன் ஆவான். இன்றைக்கும் சிங்களவர் 'பத்தினிதெய்யோ' என்று கண்ணகியைக் கொண்டாடுகின்றனர். இலங்கையிலிருந்துதான் பத்தினியின் உருவச் சிலை இலண்டன் பொருட்காட்சிச் சாலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டது.

2. மணிமேகலை 27-ஆம் காதையில் 'கிருதகோடி என்னும் பெயர், வேதவியாசருடனும் சைமினி என்னும் ஆசிரியருடனும் பிரமாணங்கள் கூறுமிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'கிருதகோடி' என்பது மீமாம்சை சாத்திரமாகிய வேதாந்த சூத்திரத்திற்குப் போதாயனர் இயற்றிய உரை ஆகும் என்பது 'பிரபஞ்ச ஹிருதயம்' என்னும் வடமொழி நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது. அந் நூலில், இவ்வுரை மிக விரிவாக இருந்ததுபற்றி உபவர்ஷர் என்பவர் அதனைச் சுருக்கி அமைத்தனர் என்பதும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த உபவர்ஷர் கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு. எனவே, அவருக்கு முற்பட்ட 'கிருதகோடி' உரை

13. Archaeological Survey of Ceylon. XIII, 1896, pp. 47—48.

எழுதிய போதாயனர் அவருக்கும் முற்பட்டவர்; ஏறத்தாழக் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவர் ஆவர் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர்.[14] இதனால், 'கிருதகோடி' ஆசிரியரைக் குறிப்பிடுகின்ற மணிமேகலை, அவ்வுரை பெரிதும் வழக்கிலிருந்த கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்று கருத இடம் தருகிறது.[15]

3. மணிமேகலை 29-ஆம் காதையிலும், பிற காதைகளிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ள பௌத்த சமயக் கொள்கைகள், ஏறத்தாழக் கி. பி. 200—250 ஆண்டுகட்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவராக ஆராய்ச்சியாளரால் துணியப்படும் நாகார்ச்சுனர் என்பவரால் உண்டாக்கப்பட்ட மகாயான பௌத்த மதக் கொள்கைகள் அல்ல. அவை ஹீனயான பௌத்தமதக் கொள்கைகள். எனவே, மணிமேகலை காலத்தில் இருந்த தமிழகத்துப் பௌத்தம், ஹீனயானத்தைச் சேர்ந்த சௌத்ராந்திகப் பிரிவினது என்பது தெளிவாகும்.[16] எனவே, நாகார்ச்சுனர் கொள்கைகள் தமிழகத்தில் பரவுவதற்கு முற்பட்ட காலத்தது மணிமேகலை என்று கருதுதல் பொருந்தும்.

4. பௌத்த சமயத்துச் 'சாத்திய சித்தி' பிரிவினரான அரிவர்மர் ஏறக்குறையக் கி. பி. 250-இல் வெளிப்படுத்திய அநாத்மவாதக் கொள்கை மணிமேகலையில் இல்லை.[17] இதனாலும் மணிமேகலை கி. பி. 250-க்கு முற்பட்டது என்பது தெளிவாகும்.

5. மணிமேகலை ஆசிரியரான சாத்தனார்க்கு நண்பனான செங்குட்டுவன், பத்தினிச் சிலைக்குக் கல் எடுக்க வடநாடு சென்றான் என்று சிலப்பதிகாரம் செப்புகின்றது. அவன் எவ்வித எதிர்ப்புமின்றிக் கங்கையைக் கடந்து

---

14. Vedanta Commentators before Sankaracharya by P. V. Kane. Proceedings, Fifth Oriental Conference, Vol. II.

15. 'Manimekalai in its Historical Setting' by Dr. S. K. Ayyangar pp. 61—67.

16. 'Buddhistic Studies' Compiled by B. C. Law, pp. 11—17.

17. 'Manimekalai in its Historical Setting' pp. 79—95.

உத்தரகோசலத்தில் மட்டும் ஆரிய அரசரை வென்றான் என்று அந்நூல் கூறுகிறது. இங்ஙனம் தமிழரசன் ஒருவன் வடக்கே படையெடுத்துச் செல்லத்தக்க வசதி கி. பி. முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகளில் இருந்ததா எனின், ஆந்திரர் ஆட்சி குன்றிய கி. பி. 2, 3-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இப்படையெடுப்பு நிகழ்ந்திருக்கலாம்.[18] கி. பி. 163-இல் இறந்த கௌதமீபுத்ர சதகர்ணியின் மகனை புலுமாயிக்குப் பின் வந்த ஆந்திர அரசர் வலியற்றவர்[19] ஆதலின் கி. பி. 163 முதல் ஆந்திர அரசு மறைந்தவரை (கி. பி. 300 வரை) உள்ள இடைக் காலத்தில், செங்குட்டுவன் படையெடுப்பு நிகழ்ந்திருக்கலாம். கயவாகுவின் காலம் கி. பி. 171—193 ஆதலால், செங்குட்டுவன் படையெடுப்பும் இக்காலத்திலேயே நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும். இப்படையெடுப்பில் செங்குட்டுவன் நண்பரான நூற்றுவர் கன்னர் அவன் கங்கையைக் கடக்க உதவி புரிந்தனர் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. 'நூற்றுவர் கன்னர்' என்பது '*சதகர்ணி*' என்னும் வடமொழித் தொடரின் மொழிபெயர்ப்பு என்பதை எளிதில் உணரலாம். உணரவே, அக்காலத்து ஆந்திரப் பெருநாட்டை ஆண்ட சதகர்ணி அரசன் செங்குட்டுவனுக்கு நண்பன் என்பது பெறப்படும். அக்கால ஆந்திர அரசன் யக்ஞ ஸ்ரீ சதகர்ணி என்பவன். இவன் காலம் கி. பி. 166—196.[20] எனவே, சிலப்பதிகாரத்தில் குறிக்கப்பட்ட நூற்றுவர் கன்னர், வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற 'சதகர்ணி அரசர்' என்பது அறியத்தக்கது. இங்ஙனம் வரலாறு கொண்டும், சமயவுண்மைகள் கொண்டும் அறிஞர் கூறியுள்ள முடிவுகளைக் காணின், *சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் செய்யப்பட்டனவாதல்* **வேண்டும் என்பது நன்கு தெளிவாகும்.**

திருக்குறளின் பழைமை

கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டில் செய்யப் பெற்றதாகத் துணியப்படும் மணிமேகலையில் திருக்குறள் ஆட்சி பெற்

18. 'The Sangam Age' by T. G. Aravamudan. pp. 56—57.
19. 'A History of India' by C. S. Srinivasachari. p. 49.
20. Early History of India by V. A. Smith p. 223.

றது என்னின், திருக்குறள் நூல் சாத்தனார் போன்ற புலவர்கள் படித்தறியத்தக்க நிலையில் நாட்டில் பெருமை பெற்றிருந்தது என்பது தெளிவாகும். ஆசிரியர் இக்குறளை ஆண்டுள்ள இடம் நன்கு கவனித்தற் குரியது. சோழ அரசருள் மிகப்பழையவனான (கரிகாலனுக்கும் முற்பட்ட) ககந்தன் காலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த சதுக்கப் பூதம் மருதி என்னும் பார்ப்பனியை நோக்கி,

" தெய்வம் தொழாஅள்..........................

..

பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேராய்,"

என்று கூறியதாகச் சாத்தனார் கூறியுள்ளார். ஒரு சாதாரணப் பார்ப்பனப் பெண்ணான மருதி இத்திருக்குறளின் கருத்தை அறிந்திருத்தல் வேண்டும் என்று சதுக்கப் பூதம் எதிர்பார்த்ததுஎன்பதுசாத்தனார்கருத்தாதல்தெளியலாம். இவ்வாறு ககந்தன் காலத்திலேயே திருக்குறள் அனைவராலும் அறியத்தகும் நிலையிலிருந்தது (அஃதாவது, மணிமேகலையின் காலத்துக்கு மிக முற்பட்டது திருக்குறள்) என்பதைச் சாத்தனார் சதுக்கப் பூதத்தின் வாயிலாக நமக்கு உணர்த்தும் திறன் வியந்து பாராட்டற்குரியது அன்றோ? சாத்தனார் உணர்த்துவது உண்மை என்பதை, மணிமேகலைக்கு முற்பட்டனவாகக் கருதப்படும் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு முதலிய நூல்கள் திருக்குறள் சொற்களையும், தொடர்களையும், கருத்துக்களையும் எடுத்து ஆளுவதிலிருந்து நன்கறியலாம்.

திருக்குறளும் சங்க நூல்களும்

தமிழகத்தில் கி. பி. 300-க்கு முற்பட்ட பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பாடிய பாக்களின் தொகுதியே எட்டுத் தொகையும் பத்துப் பாட்டும் ஆகும். இவை கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குள்ளேயோ அல்லது அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேயோ தொகுக்கப் பெற்றவை. இவற்றின் மேல் எல்லை இது என அறுதியிட்டுக் கூறத்தக்க சான்றில்லை. இப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர் பலர் தம் பாக்களில் திருக்குறள் கருத்துக்களையும், சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் ஆண்டுள்ள

உண்மை* சங்கநூற் பயிற்சியுடையார்க்கு நன்கு விளங்கும்.

இடச்சுருக்கம் கருதி, ஒவ்வொரு நூலுக்கும் சில எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காட்டிச் செல்லுதலே சாலும்.

நற்றிணை

1. *“ நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்*
   வானின் றமையா தொழுக்கு. ” (குறள்-20)

   “ நீரின் றமையா உலகம் போலத்
   தம்மின் றமையா நந்நயந் தருளி...” (நற்றிணை-1)

2. *“நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை நட்டபின்*
   வீடில்லை நட்டாள் பவர்க்கு. ” (குறள்-791)

---

* திருக்குறட் கருத்துக்களையும் தொடர்களையும் சொற்களையும் சங்கப் புலவர்கள் ஆண்டனர் என்பதற்கு மாறாக, சங்கப் புலவர் தம் பாக்களை நன்றாகப் பயின்று அக்கருத்துக்களைத் திருவள்ளுவர் தமது அறநூலில் பெய்துவைத்தார் என்று ஏன் கொள்ளலாகாது? அங்ஙனம் கொள்ளின், திருவள்ளுவர் சாத்தனார் காலத்திற்கு முன்னும், சங்கப் புலவர்க்குப் பின்னும் வாழ்ந்தவராகக் கொள்ளலாமே என்று சிலர் கருதலாம்.

புலவர் பலர் ஓர் அறநூலிலிருந்து கருத்துக்களை எடுத்துத் தம் பாக்களில் பயன்படுத்தலே பெருவழக்குடையது. அங்ஙனம் பயன்படுத்துவோர் அறநூல் மேற்கோளை அப்படியே கையாளாது, அதனைப் பல அடிகளால் விரித்துக் கூறலுமே இயல்பு. தொகை நூல்களில் இந்த முறையினைக் காணலாம். திருக்குறள் இரண்டடிகளால் இயன்றது. சங்க காலப் புலவர்களோ, இரண்டடிக் (குறட்) கருத்துக்களைப் பல அடிகளில் விளக்கிக் கூறியுள்ளனர். இந்த உண்மையை நன்கு உளங்கொள்ளின், திருக்குறள் கருத்துக்களையே பின் வந்த சங்ககாலப் புலவர் கையாண்டனர் என்பதைத் தெளியலாம்.

மேலும், “அறம் பாடிற்றே ” என்று தெளிவாகச் சங்ககாலப் புலவர் தம் பாடலுள் சுட்டியிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. வடமொழியிலுள்ள தர்ம சூத்திரங்கள் உரைநடையில் இயன்றவையே தவிரப் பாட்டால் இயன்றவையல்ல. பாட்டாலியன்ற பழமையையும் பெருமையையும் உடைய அறநூல் திருக்குறள் ஒன்றே யாதலின் அதனையே புலவர் சுட்டினரெனக் கொள்ளுதல் ஏற்புடையது. எனவே சங்ககாலத்திலேயே திருக்குறள் சங்கப் புலவர் பாராட்டுக்கு உரியதாக இருந்தது எனக் கோடலே சால்புடைத்து.

"..................................பெரியோர்
நாடி நட்பி னல்லது
நட்டு நாடார்தம் ஒட்டியோர் திறத்தே."
(நற்றிணை-32)

3. "பெயக்கண்டு நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்." (குறள்-580)

"முந்தை யிருந்து நட்டோர் கொடுப்பின்
நஞ்சு முண்பர் நனிநா கரிகர்." (நற்றிணை-355)

குறுந்தொகை

1. "மலரினும் மெல்லிது காமஞ் சிலரதன்
செவ்வி தலைப்படு வார்." (குறள்-1289)

"ஐதே காமம்"-காமநோய் நுண்ணியது ; மெல்லியது
(குறுந்தொகை-217)

2. "பேதைமை யொன்றோ பெருங்கிழமை யென்றுணர்க
நோதக்க நட்டார் செயின்." (குறள்-805)

"பேதை மையாற் பெருந்தகை கெழுமி
நோதகச் செய்ததொன் றுடையேன் கொல்லோ."
(குறுந்தொகை-230)

3. "வாளற்றுப் புற்கென்ற கண்ணு மவர்சென்ற
நாளொற்றித் தேய்ந்த விரல்." (குறள்-1261)

"வீங்கிழை நெகிழ விம்மி யீங்கே
எறிகட் பேதுற லாய்கோ டிட்டுச்
சுவர்வாய் பற்றுநின் படர்........."
(குறுந்தொகை-358)

பதிற்றுப்பத்து

1. "நின் மறங்கூறு குழாத்தர்." (நான்காம் பத்து, 9.)

வீரர், தம் தலைவரது வீரத்தையே எடுத்தோதி மேம்படுதல் இயல்பு. இதனை,

"என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்விர் பலரென்னை
முன்னின்று கன்னின் றவர்."

என்று வீரர் தம் தலைவனது சிறப்பைக் கூறும் குறளில் (771) காண்க.

2. "தொலையாக் கொள்கைச் சுற்றத்தார்."
(ஏழாம் பத்து, 10.)

தம்மால் சுற்றப்பட்ட தலைவன் செல்வம், வலிமை முதலி யன அற்றபோதும், அவனை நீங்காது பழைமை பாராட்டும் பண்பினர் ஆதலின் சுற்றத்தார் இங்ஙனம் சிறப்பிக்கப் பட்டனர். இக்கருத்தை,

"பற்றற்ற கண்ணும் பழைமைபா ராட்டுதல்
சுற்றத்தார் கண்ணே யுள."

என்னும் குறளில் (521) காண்க.

3. "நனவினால் நல்கா நவவறைக் கனவினால்
காண்டலி னுண்டென் னுயிர்." (குறள்-1213)

"கனவினும் பிரியா வுறையுளொடு........
மீனெடு புரையுங் கற்பின்
வாணுதல் அரிவை.........." (ஒன்பதாம் பத்து, 9)

பரிபாடல்

1. "காமக் கணிச்சி யுடைக்கு நிறையென்னு
நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு." (குறள்-1251)

"காமக் கணிச்சியாற் கையறவு வட்டித்துச்
சேமத் திரைவீழ்த்துச் சென்றமளி சேருவோர்."
(பரிபாடல் 10, வரிகள் 34-35)

2. "இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை யீதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள." (குறள்-223)

"இல்லது நோக்கி இளிவரவு கூறுமுன்
அல்லது வெஃகி வினைசெய்வார்."
(பரிபாடல் 10, வரிகள் 87-88)

3. "ஒற்று முரைசான்ற நூலு மிவையிரண்டும்
தெற்றென்க மன்னவன் கண்." (குறள்-581)

"புடைவரு சூழல் புலமாண் வழுதி
மடமயி லோரும் அனையவ ரோடுங்
கூடனறி காரியக் கண்ணவ ரோடுநின்
சூருறை குன்றிற் றடவரை யேறி."
(பரிபாடல் 19, வரிகள் 20-24)

கலித்தொகை

1. "காமமும் நாணு முயிர்காவாத் தூங்குமென்
நோனா உடம்பி னகத்து." (குறள்-1163)

"நலிதரும் காமமுங் கௌவையும் என்றிவ்
வலிதின் உயிர்காவாத் தூங்கியாங் கென்னை
நலியும் விழுமம் இரண்டு." (கலி-142)

2. "காம முழந்து வருந்ினார்க் கேம
மடலல்ல தில்லை வலி." (குறள்-1131)

"காமக் கடும்பகையிற் றோன்றினேற் கேமம்
எழினுத லீத்தவிம் மா." (கலி-139)

3. "குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில்." (குறள்-549)

"குடிபுறங் காத்தோம்புஞ் செங்கோலான் வியன்றானை
விடுவழி விடுவழி சென்றாங்கு அவர்
தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கின்றாற் பசப்பே."
(கலி-130)

4. "துஞ்சுங்காற் றோண்மேல ராகி விழிக்குங்கால்
நெஞ்சத்த ராவர் விரைந்து." (குறள்-1218)

"தெற்றெனக் கண்ணுள்ளே தோன்ற இமையெடுத்துப்
பற்றுவென் என்றியான் விழிக்குங்கால் மற்றுமென்
நெஞ்சத்துள் ளோடி யொளித்தாங்கே துஞ்சாநோய்
செய்யும் அறனில் அவன்." (கலி-144)

அகநானூறு

1. "மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு." (குறள்-60)

"கடவுட் கற்பொடு குடிக்குவிளக் காகிய
புதல்வற் பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பின்
நன்ன ராட்டி............." (அகநானூறு-184)

2. "தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு." (குறள்-1103)

"செய்வுறு விளங்கிழைப் பொலிந்த தோள்சேர்பு
எய்திய கனை துயில் ஏற்றொறுந் திருகி
மெய்புகு வன்ன கைகவர் முயக்கின்
மிகுதிகண் டன்றோ இலனே." (அகநானூறு-379)

3. "செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை." (குறள்-1151)

"வருவீர் ஆகுதல் உரைமின் மன்னோ
....
நின்றுங்குப் பெயருங் கானஞ்
சென்றோர் மன்னென இருக்கிற் போர்க்கே."
(அகநானூறு-387)

புறநானூறு

1. "சிறப்பீனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினூஉங்(கு)
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு." (குறள்-31)

'அறத்தான் வருவதே யின்பம்மற் றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில." (குறள்-39)

'சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்படூஉம் தோற்றம் போல." (புறம்-31)

2. "எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு." (குறள்-110)

"நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்
செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
அறம்பா டிற்றே ஆயிழை கணவ." (புறம்-34)

3. "பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்
அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்." (குறள்-528)

"வரிசை யறிதலோ வரிதே பெரிதும்
ஈத லெளிதே மாவண் டோன்றல்
அதுநற் கறிந்தனை யாயிற்
பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே."
(புறம்-121)

4. "ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்." (குறள்-69)

"நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றோள்
....
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே."
(புறம்-278)

பத்துப் பாட்டு

1, *"பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்*
அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்." (குறள்-528)

"வரிசை யறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும்
பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசிலர் ஏத்த"
(சிறுபாணாற்றுப்படை, வரிகள் 217-218)

2. *"ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்ல(து)*
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு." (குறள்-231)

"உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கொன்
றீவார்மே னிற்கும் புகழ்." (குறள்- 232)

"..விழுநிதி
யீதல் உள்ளமொ டிசைவேட் குவையே."
(மதுரைக்காஞ்சி, வரிகள் 204-205)

3, *"வித்தும் இடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி*
மிச்சின் மிசைவான் புலம்." (குறள்-85)

"விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை
நின்னோ டுண்டலும் புரைவதென் றோங்கு."
(குறிஞ்சிப் பாட்டு, வரிகள் 206-207)

இங்ஙனம் குறட்பாக்களையும் அவற்றின் தொடர்களை யும் கருத்துக்களையும் தம் பாக்களில் எடுத்தாண்டவர்கள் பல்வேறிடத்தவர்-பல்வேறு காலத்தவர் ஆதலின், அவர் தம் காலத்திற்கும் முன்னரே திருக்குறள் அறப்பெரு நூலாக நாட்டில் வழக்குப் பெற்றிருந்தது என்னும் உண்மை தெற்றென விளங்கும்.

சிலப்பதிகாரமும் திருக்குறளும்

சிலப்பதிகாரத்திலும் பல இடங்களில் திருக்குறட் சொற்களும் தொடர்களும் கருத்துக்களும் பயின்று வரு கின்றன. அவற்றுள் இரண்டினைக் காண்க:

1. *"பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா*
பிற்பகல் தாமே வரும்" (குறள்-319)

"முற்பகல் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு
பிற்பகல் காண்குறூஉம் பெற்றிகாண்"
(சிலப்பதிகாரம்—வஞ்சினமாலை)

2. "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை." (குறள்-55)

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை திண்ணிதால்."

(சிலப்பதிகாரம்-கட்டுரை காதை)

இங்ஙனமே சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட பெருங்கதை[21], சைவத் திருமுறைகள், ஆழ்வார்களின் அருட்பாடல்கள் முதலிய அனைத்திலும் குறட்பாக்களும் அவற்றின் தொடர்களும் கருத்துக்களும் மிகப் பலவாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. இவை அனைத்தையும் நோக்க, இன்றுள்ள சங்க நூற் பாடல்கள் முதல், பின்னூல்கள் அனைத்திற்குமே திருக்குறள் போற்றத்தக்க அறநூலாக விளங்கி வந்தது என்பது எளிதில் புலனாகும்.

திருவள்ளுவர் காலம்

ஆயினும், திருவள்ளுவர் ஏறக்குறைய எந்த நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம் என்னுங் கேள்வி எழுதல் இயல்பு. அதற்கு ஒருவாறு விடை காணல் நமது கடமையாகும்.

1. திருவள்ளுவர் காலம் சங்க காலத்தின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்தது என்று கூறுவோரும், சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்தது என்று கூறுவோரும், இன்றுள்ள சங்கப் பாடல்களிற் பல ஏறத்தாழக் கி. பி. முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை என்பதை ஒப்புகின்றனர். இதை நோக்க, நாம் இதுகாறும் கண்ட சான்றுகளைக் கொண்டு, *திருவள்ளுவர் காலம் இம்முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகட்கும் முற்பட்டதெனக் கருதலாம்.*

2. *ககந்தன்** என்ற பழைய சோழ அரசன் காலத்திலேயே திருக்குறள் அறிவைப் பொதுமக்களிடம் சதுக்

---

21. குணாட்டியர் பைசாசமொழியில் செய்த **பிருகத் கதையைக்** கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டின் இடையில் கங்க நாட்டு அரசனாக இருந்த துர்விநீதன் வடமொழியில் இயற்றினான். அதனைப் பின்பற்றியே கொங்கு வேளிர் என்பவர் தமிழில் **பெருங்கதையைப்** பாடியுள்ளார். எனவே, அந்நூலின் மேல் எல்லை ஏறத்தாழக் கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு என்னலாம்.

*இப்பெயர் அப்பண்டைக்காலச் சோழனுக்கு வழங்கிய தென்பது ஐயத்திற்குரியது.

கப் பூதம் எதிர்பார்த்தது என்று கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த சாத்தனுர் கூறுவதால்,[22] திருக்குறளின் பழைமை நன்கு புலனுகும். ஆகவே, வரலாற்றின் துணைகொண்டு காலம் கூறமுடியாத ககந்தனுக்கும் முற்பட்டது திருக்குறள் எனக் கருத இடமுண்டாகிறது.

3. திருக்குறளைப் பாராட்டிச் சங்கப் புலவர்கள் பாடியனவாகக் கருதப்படும், "திருவள்ளுவ மாலை" ஆராய்ச்சிக்குரியது. அப்புலவர்கள் பாடிய தொகை நூற்பாக்களை ஆராயின், அவர்கள் பல்வேறு காலத்தவர் என்பது அறியக் கிடக்கின்றது. எனவே, பல்வேறு காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் பாடிய பாக்கள், பிற்காலத்தில் புறநானூறு போன்ற தொகை நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டாற் போல, பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த புலவர் பலர் திருக்குறளைப் பாராட்டிப் பாடிய பாக்களையும் பிற்காலத்தவர் 'திருவள்ளுவ மாலை' என்னும் தலைப்பில் தொகுத்தனர் என்றே கருதுதல் பொருந்தும். அத்திருவள்ளுவ மாலையில் காணப்படும் பழம் புலவர்க்கு, 'வள்ளுவர் சம காலத்தவர்' என்று கொள்ளுதலினும், அவர்க்கு முற்பட்டவராகக் கொள்வதே சால்புடைத்தாம். புலவர் எவரும் தம் காலத்தவரால் தலைநின்ற தேவநாவலராய் மதிக்கப்படும் வழக்கம் யாண்டும் இல்லை. பெரும்பாலும் சமகாலத்தவரால் அவமதிப்பும், தாமியற்றிய நூலின் மெய்ப்பெரு வலியால் பிற்காலத்தவரால் மேம்பாடும் அடைவதே புலவர் உலகியல்பு. தெய்வப் பாவலராக வள்ளுவரைச் சங்கப் பழம் புலவர்கள் கூறுவதால், அவர்தமக்கு வள்ளுவர் நீண்ட காலத்துக்கு முற்பட்டவராகவும், அவர் அறநூலின் இறவாச் சிறப்பு அங்கீகரிக்கப்படுவதற்குப் போதிய அவகாசம் அக்குறளுக்கும் அதன் அடிகளைப் பாராட்டி

---

22. சாத்தனுர் தாமறிந்த குறட்பாவைச் சதுக்கப்பூதத்தின் வாயிலாகத் தெரிவித்தாரேயன்றி வேறன்று எனக் கருதுவோரும் உளர். அங்ஙனம் சாத்தனுர் கூறியிருப்பரேல், அது **காலவழு** (Anachronism) எனப்படும். மணிமேகலைக்கு முற்பட்ட சங்கப்பாடல்களிலேயே குறட் கருத்துக்களும் சொற்களும் ஆளப்பட்டிருத்தலின், சாத்தனுர் கூறியிருத்தல் காலவழு என்னும் குற்றத்தின்பாற்படாது எனக் கொள்ளலாம்.

எடுத்தாலும் சங்கப் பனுவல்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்."[23]

4. கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கௌடில்யர் இயற்றிய பொருள் நூலில் கண்ட சில செய்திகளும் திருக்குறள் பொருட்பால் பகுதிகள் சிலவும் கருத்தில் ஒன்றுபட்டிருத்தலால், திருவள்ளுவர் கௌடில்யரது பொருள் நூலைப் படித்திருக்கலாம் என்று ஒருசார் ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இங்ஙனம் கொண்டு, திருவள்ளுவர் காலம் கி. மு. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகட்கு உட்பட்டதாகலாம் எனக் கூறுகின்றனர்.[24]

தொல்காப்பியத்தை அடுத்துச் செய்யப்பட்டதாகத் திருக்குறளைக் கூறலாம்.[25] இவை அனைத்தையும் நோக்க, திருவள்ளுவர் இன்ன நூற்றாண்டினர் என்று உறுதியாகக் கூறத்தக்க சான்றுகள் கிடைக்கும்வரை, அவர் கிருஸ்துப் பெருமானுக்கு முற்பட்ட காலத்தவர் என்று கூறுதலே பொருத்தம் என்பது தெரிகிறது.

திருக்குறளுக்கு மூலநூல்கள்

திருக்குறள் இன்றுள்ள சங்கப்பாக்கட்கு முற்பட்டதாயின், அதற்குரிய மூலநூல்கள் யாவை? என்னும் கேள்வி அடுத்து எழுவதாகும். இதற்கு விடை காண்ப

23. " திருவள்ளுவர் ", நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், பக்கம்—4.

24. திருக்குறளில் காணப்படும் ஒரு சில சொற்களையும், வடமொழிச் சொற்களையும், தொடர்களையும் கொண்டும், குறளில் காணப்படும் கருத்துக்கள் சில வடமொழி நூல்களில் காணப்படுதல் கொண்டும், குறள் மேலே கூறப்பெற்ற சங்க காலத்திற்கும் பிந்தியது என்று கூறும் பேராசிரியர் இராவ்சாஹிப் S. **வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள்** கூற்றும் அதனைப் பேராசிரியரும் பெருநாவலரும் ஆகிய **சோமசுந்தர பாரதியாரவர்களும**, திருப்பதி கீழ்க்கலை ஆராய்ச்சிக் கூடத்துத் தமிழாராய்ச்சித் துறை அறிஞரான **பழநியப்ப பிள்ளையவர்களும்** மறுத்து எழுதியுள்ள கட்டுரைகளும் எனது 'திருவள்ளுவர் காலம் யாது' என்னும் தனி நூலில் தரப்பட்டுள்ளன. அவற்றைப் படித்துத் தெளிக.

(II) 'Studies in Tamil Literature and History' by V. R. R. Dikshitar, pp. 133, 150—176.

25. நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், " திருவள்ளுவர் " (ஆங்கில நூல்) பக். 5-18.

தற்கு முன்பு, இன்றுள்ள இலக்கண நூல்களுள் காலத்தால் மிகவும் முற்பட்ட தொல்காப்பியத்தின் காலத்தை அறிதல் நன்ருகும். தொல்காப்பியம் ஏறத்தாழ 1600 சூத்திரங்களைக் கொண்டது. அதனில் தொல்காப்பியர் நூற்றுக்குப் பதினறு இடங்கள் வீதம் (சுமார் 260 இடங்களில்) தமக்கு முன்னரும் சம காலத்திலும் வாழ்ந்த பல திறப்பட்ட இலக்கண ஆசிரியர்களைக் குறித்துள்ளார் என்பது அறியத்தகும். அறியவே, தொல்காப்பியம், பலர் நினைத்தல் போலத் தமிழ் இலக்கணத்தை விரித்துரைக்கும் நூலன்று; காலத்திற்கு ஏற்ருற் போலத் தொகுத்துக் கூறும் நூலே யாகும் என்பதை நன்குணரலாம்.[26] இத்தொல்காப்பியத்தின் காலத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் கீழ்வருமாறு கூறியுள்ளனர்:—"இலக்கண ஆசிரியர், தம் காலத்தனவும், முந்தியனவுமான செய்யுட்களைக் கொண்டு இலக்கணம் செய்தல் மரபு. பரணர், கபிலர், நக்கீரர் இவர்கட்குப் பிற்பட்டவர் தொல்காப்பியராயின், அவர்தம் பாடல்கட்கு முரணுக விதிகள் செய்திரார் அல்லவா? தொல்காப்பியச் சூத்திர விதிகட்கும் அப்புலவர்களின் செய்யுள்களில் காணப்படும் சொற்களுக்கும், சொற்ருெடர்க்கும் சிறந்த இலக்கண மாறுபாடுகள் இருத்தல் ஒன்றே, ***தொல்காப்பியர் கடைச்சங்கப் புலவராய பரணர் முதலியோர்க்குப் பல நூற்ருண்டுகட்கு முற்பட்டவராவர்,***[27] என்று கூற இடந் தருகிறது."

"தொல்காப்பியர், செய்யுள் பற்றியும் வழக்குப் பற்றியும் கூறியுள்ள இலக்கணங்களில் பலவற்றிற்கு இலக்கியம் காட்டுதல் இப்போது வழங்கும் நூல்களைக்கொண்டு இயலாமையானும், இவர் கூறிய இலக்கணங்களின் வேருய்ச் சில சொற்களும் கொள்கைகளும் இந்நூல்களில் காண்டலானும், ***தொல்காப்பியர் இந்நூற்கெல்லாம் முந்தியவரென்று துணிதல் ஒருதலையாவது,***"[28]

26. தமிழ்ப்பொழில், துணர் 15, பக். 320—331.
" மணிமலர் ", நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், "தொல்காப்பியன்"- பக். 25—33.

27. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார், "பரணர்"-பக். 172—173

28. "தமிழ் வரலாறு", மகாவித்வான் இராகவய்யங்கார், பக்.268.

"இவற்றால், தொல்காப்பியனார் தம் இலக்கணத்திற்குக் கருதிய **இலக்கியங்கள் எத்துணையோ பல. அவர்க்கு முன்னே இத்தமிழ் நாட்டு வழங்கியன** என்றே ஒரு தலையாகத் துணியலாம். அவர் காலம் சுமார் கி. மு. 300 எனக் கொள்ளலாம்.[29]

இங்ஙனம், தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னரும் சம காலத்திலும் இன்றுள்ள சங்கப் பாக்களுக்கு முன்னரே **இலக்கண ஆசிரியர் பலர் இருந்தனர்** என்பதையும், **இலக்கிய நூல்கள் பல இருந்தன** என்பதையும் அறிகின்றோம். எள்ளிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்கப்படுதல் போல இலக்கியத்திலிருந்து எடுக்கப்படுவது இலக்கணம். ஆதலால், தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்ட இலக்கண நூல்களுக்குக் கருவூலங்களாகப் பல இலக்கிய நூல்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றமன்றோ? அவை பரந்துபட்ட காலத்தினவாதல் வேண்டும். அவற்றுள் சிலவே இறையனார் களவியலுரை முதலியவற்றில் பெயரளவில் சுட்டப்படும் நூல்கள். அப்பழைய இலக்கிய நூல்களே அறம், பொருள், இன்பம் பற்றிய பல குறிப்புக்களைத் திருக்குறளுக்கு உதவியிருக்கலாம்.

மிகப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னிருந்து தமிழகத்தை ஆண்டுவந்த சேர, சோழ, பாண்டியருடைய ஆட்சிமுறைகளைக் கொண்டும், சான்றோர் வரைந்த மேற்சொன்ன பண்டை இலக்கியங்களைக் கொண்டும் உலகத்தார் அனைவரும் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் முறையில் திருவள்ளுவர் தம் அறநூலைச் செய்து முடித்தனர் என்று கொள்ளுதலே இதுகாறும் கண்ட உண்மைகளை நோக்கப் பொருத்தமாகக் காணப்படுகிறது.

முடிவுரை

இதுகாறும் பேசப்பட்ட உண்மைகளால், (1) தொல்காப்பியத்துக்குப் பின்பு எழுந்த நூல் திருக்குறள் என்பதும், (2) தொல்காப்பியர் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 300 என அறிஞர் கருதுவதால் திருக்குறள் கி. மு. 300-க்குப் பிற்பட்டது என்பதும், (3) கி. பி. முதல் இரண்டு

29. தமிழ் வரலாறு-மகா வித்வான் இராகவய்யங்கார், பக். 273.

நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தனவாகக் கருதப்படும் பெரும்பாலான தொகை நூற்பாக்களிலும் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை எனப்படும் காவியங்களிலும் குறட்பாக்களின் சொற்களும் தொடர்களும் கருத்துக்களும் ஆளப்பட்டிருத்தலின், அப்பாக்களுக்கு (கி. பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகட்கு) முற்பட்டது திருக்குறள் என்பதும் தெளியலாம். தெளியவே, வேறு தக்க சான்றுகள் கிடைக்கும் வரையில், *திருவள்ளுவர் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 1 முதல் 300-க்கு* உட்பட்டது என்று கோடலே அமைவுடையதாகும்.

3. புறநானூற்றின் காலம்*

முன்னுரை

வரலாறு (History) என்பது எல்லா நாடுகளிலும் முதன் முதல் பாக்கள், கதைகள் வாயிலாகவே தோன்றியது. அப்பாக்களும் கதைகளும் காலஞ்சென்ற வீரர், அரசர், நல்லோர், தீயோர் இவர்தம் வரலாறுகளையோ, வரலாறுகளிற் காணத்தக்க சிறப்பான நிகழ்ச்சிகளையோ பற்றியனவாக இருந்தன. இங்ஙனம் முதன் முதலில் வரையப்பட்ட பாடல்களும் கதைகளும் பிற்கால அறிஞர்க்கு வரலாறு கட்டும் அடிப்படையாக விளங்கலாயின. மேல் நாட்டில் முதல் முதல் இனியமுறையில் வரலாறு எழுதத் தொடங்கிய ஆசிரியர் ஹெரடோட்டஸ் என்பவர். அவர் காலம் கி. மு. 5-ஆம் நூற்றுண்டாகும்.[1] பின்னர்ப் படிப்பினை பயக்கத்தக்க முறையில் வரலாறுகள் எழுந்தன. அங்ஙனம் வரைந்தாருள் முதல்வர் துசிடைட்ஸ் என்பவர். இம்முறையில் எழுதப்பட்ட வரலாறே சிலப்பதிகாரம் என்னும் மூத்தமிழ்க் காவியம். ஆயின், முற்கூறியவை அரசர், அலுவலாளர், தலைவர் முதலியோர்களைப் பற்றிய அரிய நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்ட வரலாறுகள் ஆகும்; அவை இனிய செய்யுள் நடையிலும், உரை நடையிலும் யாக்கப் பெற்றவை. அத்தகைய வரலாற்று நூல்களை ஓரளவு ஒத்துக் காண்பன புறநானூற்றுப் பாக்கள் என்னலாம். என்னை? சேர, சோழ, பாண்டியர், பாரி போன்ற குறுநில மன்னர், கோவூர்கிழார் போன்ற புலவர் இவர்தம் வரலாறுகளைப் புறநானூற்றுப் பாடல்களைக் கொண்டே ஏறத்தாழ வரைந்து முடிக்கலாம். ஆதலின் என்க.

---

* இது, சென்னையில் 1944-இல் நடைபெற்ற புறநானூற்று மாநாட்டில்—பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் டாக்டர் R. P. சேதுப்பிள்ளை, B. A., B. L., D. Litt., அவர்கள் தலைமையிற் செய்த சொற்பொழிவு.

1. F. G. Teggart's 'Theory of History,' pp. 18—22.

புறநானூற்றுப் பாடல்கள், பழங்கால நிகழ்ச்சிகளைப் பிற்காலத்தார் பாடி வைத்தவை போன்றவை அல்ல. அவை புலவர் பலரால் தத்தம் கால அரசர், வள்ளல்கள் முதலியோரைப் பற்றிப் பாடப்பெற்றவை; அக்காலப் போர்களைப் பற்றியவை; அறம், பொருள், வீடு என்னும் மூன்றையும் பற்றியவை. ஆதலின், அவற்றுள் 'நம்பத் தகாதன' என்று ஒதுக்கித் தள்ளத்தக்க செய்தி இருத்தல் அருமையினும் அருமை.

சுருங்கக் கூறின், புறநானூறு மிகப் பழைய காலத் தமிழ் மக்கள்—சிற்றரசர்—பேரரசர்—கொடையாளிகள்—புலவர் இவர்தம் வாழ்க்கைகளையும் நாகரிகப் பண்புகளையும் நன்கு விளக்கும் வரலாற்று நூலாகும். அதனை நன்கு ஆராய்ந்து முறைப்பட வைத்து எழுதப்புகின், 'பண்டைத் தமிழக வரலாறு' என்னும் ஒப்புயர்வற்ற 'வரலாற்று நூலை' ஒருவாறு எழுதிமுடிக்கலாம் என்பதை அழுத்தமாக அறையலாம். இது நிற்க.

சங்க நூல்களின் இறுதிக்காலம்

கி. பி. 4-ஆம் நூற்ருண்டில் தமிழகத்துக்கே புதியவரும் பிராகிருத—வடமொழி வல்லுநருமாகிய பல்லவர் காஞ்சியைக் கைப்பற்றித் தொண்டை நாட்டை ஆளலாயினர் என்பது ஆராய்ச்சியாற்போந்த உண்மையாகும்.[2] பல்லவரால் தெற்கு நோக்கி உந்தப்பட்ட களப்பிரர் முறையே தொண்டை, சோழ, பாண்டிய நாடுகளைக் கைப்பற்றி ஆளலாயினர். அவர்கள் கி. பி. 575 வரை சோழ, பாண்டிய நாடுகளை ஆண்டனர். பின்னர் முறையே பல்லவர்க்கும் பாண்டியர்க்கும் அடங்கிய குறுநில மன்னராயினர் என்பனவும் வரலாறு கண்ட உண்மைகளாகும்.[3] ஏறத்தாழக் கி. பி. 575 முதல் பாண்டிய நாடு பாண்டியராலும், கிருஷ்ணையாறு முதல் காவிரியாறு வரையிலுள்ள பெருநாடு சிம்மவிஷ்ணு முதலிய பல்லவராலும் ஆளப்பட்டு வந்ததும் ஆராய்ச்சியாற் போந்த செய்தி ஆகும். தமிழ

2. R. Gopalans' 'Pallavas of Kanchi,' Chapter 3.

3. M. S. Ramaswamy Iyangar's 'Studies in S. I. Jainism,' pp. 52-54 and Dr. S. K. Aiyangar's valuable Int. to the 'Pallavas of Kanchi' by R. Gopalan.

கத்திற் பன்னெடுங் காலமாக இருந்து ஆண்டு வந்த சோழ, பாண்டியர் இங்ஙனம் தம் நாட்டைக் களப்பிரர்க்கும் பல்லவர்க்கும் விடவேண்டிய துன்பநிலை உண்டான காலம் கி. பி. 4, 5-ஆம் நூற்றாண்டுகள் ஆகும்.

ஏறத்தாழக் கி. பி. 300 முதல் கி. பி. 550 வரை பாண்டியநாடு களப்பிரர் ஆட்சியில் இருந்த தென்னலாம். புறநானூற்றிற் காணப்படும் 'தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன்' செயலே களப்பிரர் ஆக்ரமிப்புக்கு முற்பட்ட செயலாகச் சின்னமனூர்ச் செப்பேடு செப்புகிறது.

"தலையாலங் கானத்தில் தன்னொக்கும் இருவேந்தரைக்
கொலைவாளில் தலைதுமித்துக் குறைத்தலையின்
கூத்தொழித்தும்—
மாபாரதம் தமிழ்ப்படுத்தும் மதுராபுரிச் சங்கம்
வைத்தும்
மகாராசரும் சார்வபௌமரும் மகிமண்டலம்
காத்திகந்தபின்..."

ஆயின் வேள்விக்குடிச் செப்பேடு, "பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி 'வேள்விக்குடி' என்னும் ஊரைக் கொற்கைகிழான் நற்கொற்றன் என்பாற்கு நீரோடு அட்டுத் தந்தான். நற்கொற்றன் அதை நீடு புக்குத் துய்த்தபின் 'அளவரிய அதிராசரை அகல நீக்கி' அகலிடத்தைக் களப்பிரன் என்னும் கலியரசன் கைக்கொண்டான்," என்பதை அறிவிக்கிறது.

இவ்விரு செப்பேட்டுச் செய்திகளால், (1) களப்பிரர் பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்று முன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியும் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியனும் பாண்டி மன்னராக இருந்தனர்; (2) மதுரையிற் சங்கம் இருந்தது; (3) மாபாரதம் தமிழ்ப் படுத்தப் பட்டது-என்பன நன்கு புலனாகின்றன.

இதுகாறும் கண்ட முடிவுகளை நோக்க, கி. பி. 300 முதல் கி. பி. 550 வரை மதுரை களப்பிரர் ஆட்சியில் இருந்தமையால், தமிழ்ச் சங்கம் இருந்து செயலாற்றியிருத்தல் இயலா தென்பதை நன்குணரலாம். இனிக் கி. பி. 575 முதல் பாண்டி நாட்டை ஆளத் தொடங்கிய

கடுங்கோன் முதலிய பாண்டி மன்னருடைய செப்பேடு களையும் கல்வெட்டுகளையும் நோக்கும்பொழுது, அவர் தாமும் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்தமை தெரியவில்லை. மேலும் கி. பி. 7-ஆம் நூற்றுண்டினரான சைவ சமய குரவரும் தமக்கு முற்பட்ட காலத்தில் சங்கம் இருந்ததாகவே தெரிவித்துள்ளனர். இவை அனைத்தையும் நோக்கி, வரலாற்றுக் கண் கொண்டு காணின், இன்றுள்ள தொல்காப்பியம் முதல் சிலப்பதிகாரம் ஈருகவுள்ள பழைய நூல்கள் கி. பி. 300-க்கு முற்பட்டவை எனத் துணிந்து கூறலாம். சங்க நூல்களின் இறுதிக்காலம் கி. பி. 300 எனின், அவற்றுள் ஒன்ருகிய புறநானூற்றின் இறுதிக்காலமும் அஃதே எனல் பொருந்துமன்ரோ?

புறநானூறு

அறம், பொருள், வீடு என்னும் புற ஒழுக்கம் பற்றிய 400 பாக்களின் தொகுதியே புற—நானூறு என்பது. இதில் உள்ள பாடல்களைப் பாடிய அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் முதலிய புலவர், பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்தவர் ஆவர். இந்நூல் தொகுக்கப் பெற்ற காலத்தில் இப்புலவர் பலருடைய பெயர்கள் புலனுக வில்லை. ஆதலின் தொகுத்தவர்கள், பாவடிகளிற் பயின்றுவரும் தொடர்களையும், பாக்களிற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளையும் கொண்டு தம் மனம் போனவாறு அடிக்குறிப்பில் புலவர் பெயர்களை ஆக்கியிருத்தல் அறிவுடையார் அறிந்ததே ஆகும். சான்ருக, ஒரு உத்தனுர், ஒரு சிறைப் பெரியனுர், ஓரேர் உழவர், கூகைக் கோழியார், தொடித்தலை விழுத்தண்டினுர், தும்பி சொகினனுர், வெள்ளெருக்கிலையார், வெள்ளைமாளர் முதலிய பெயர்களைக் காண்க. மொழி ஆராய்ச்சியிற் புகினும், சில பாக்கள் நடை வேறுபட்டிருப்பதை நன்குணரலாம். செய்யுட்களிற் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளை நோக்கினும் இஃது உண்மையாகிறது. தமிழர்க்கே உரிய தனிப்பட்ட நாகரிகப் பண்புகளும் அவருடன் பிற்காலத்தே கலந்த வடமொழியாளர்க்கே உரிய பண்புகளும் இந்நூற்கண் இடம் பெற்றுள்ளன; வேள்விஅந்தணர் முத்தீ, இதிகாசக் கதைகள், இந்திரன், பிரமன், பலராமன் முதலியோர் வழி

பாடுகள், அங்கநூல்—அருத்தநூல்—தருமநூல்—வேத நூல் முதலியனவும், இன்ன பிறவுமாம்.

காலப்பேரெல்லை

இனிப் புறப்பாட்டின் காலப்பேரெல்லையையும் வரலாற்றுச் சிறப்புடையார் குறிப்புக்களையும் காண்போம்:

1. தருமபுத்திரன் (கி. மு. 1000)

'அறவோர் மகனே, மறவோர் செம்மால்' என்று புறப்பாட்டில் (366) கோதமனார் என்பவரால் பாடப்பெற்ற தருமபுத்திரன் தமிழ் நாட்டு அரசனாகக் காண்கிலன். இவன் 'யமதருமன் மகன், பாண்டவருள் மூத்தவன்' என்பதே பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. பாரத—இராமாயண காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 1400—கி. மு. 800 என்பர் பேராசிரியர் ரோ. ச. டட்.[4] ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்த காலம் கி. மு. 1400 ஆகலாம் என்று மக்கே (Mackay) போன்ற ஆசிரியர் பலரும்[5] கூறுகின்றனர். இதுவே இன்று ஆராய்ச்சி உலகில் வற்புறுத்தப் படுவதாகும். இம் முடிபு கோடற் பாலதாயின், பாரத வரலாறு ஏறத்தாழக் கி.மு. 1000-தில் நடைபெற்றதாகக் கொள்ளலாம். இங்ஙனம் கொள்ளின், இப்புறப்பாட்டிற் கண்ட தருமபுத்திரன், அவனைப் பாடிய கோதமனார் இவர்தம் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 1000 என்னல் தவறாகாது. "...........இவற்றால் வடநாட்டுப் பாண்டவர் ஐவர்க்கும் தமிழரசர்க்கும் பல் வகையினும் தொடர்புண்மை நன்கு தெளியலாம். இத் தொடர்புண்மையால், கோதமனார் தருமபுத்திரர்க்கு அறிவுறுத்தியதென்று நந்தமிழ்ப் பெருமக்கள் துணிந்த இச்செய்யுளின் பழமை நன்கு துணியலாம்"[6] என்று பெரும் புலவர் *ரா. இராகவையங்கார்* குறித்திருத்தல் காண்க.

2. பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன் (கி.மு. 1000)

"அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை

4. Vide his 'Ancient India,' pp. 15-20.
5. Prof. N. K. Dutt's 'Aryanisation of India,' pp. 39-65.
6. Vide his 'Tamil Varalaru,' pp. 239-245.

*ஈரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்!"*
(புறம்-2)

என்று பாராட்டப் பெற்ற இச்சேரர் பெருந்தகை பாரத காலத்தவன் என்பது மேற்சொன்ன அடிகளால் நன்கு விளங்கும். இச்செய்யுள் பாடினவர் 'முதற் சங்கப் புலவர்' என்று களவியல் உரை கூறும் 'முரஞ்சியூர் முடிநாகனார்'[7] ஆவர். "..... உதியஞ் சேரலாதன் இறந்த வீரரைப்பேணி அவர் பொருட்டுப் பெரும்பலி கொடுத்தனன்......... இச் சேரன் பாரத காலத்தவன் ஆவன்" எனப் பெரும் புலவர் ரா. இராகவையங்கார் வற்புறுத்தல் இங்குக் கவனித்தற் குரியது.[8]

3. வான்மீகியார் (கி. மு. 600)

பாரத நிகழ்ச்சிகட்குப் பிற்பட்டது இராமகாதை என்பது அறிஞர் கருத்து.[9] இராமகாதையை வடமொழியிற் பாடிய பெரியார் வான்மீகியார். புறப்பாட்டில் 358-ஆம் பாடலைப் பாடியவர் வான்மீகியார் என்பவர். 'இவ்விருவரும் ஒருவரே' என்று 'செந்தமிழ்' இதழாசிரியராகிய பெரும்புலவர் திருநாராயணையங்கார் அவர்கள் ஏறத்தாழ 80 பக்கங்களில் விரிவான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை[10] வெளியிட்டுள்ளார். இஃது கொள்ளற் பாலதாயின், புறப்பாட்டிற் கண்ட வான்மீகியார் காலம் ஏறக்குறையக் கி. மு. 600 என்னலாம்.[11]

4. வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் (கி. மு. 300)

இவனைப் பற்றிய குறிப்பும் புறம் 9-ஆம் செய்யுளில் வந்துள்ளது. அது பின்வருமாறு:

---

7. 'முடிநாகராயர்' என்ற பெயர் தவறு. 'முடிநாகனார்' என்றிருத்தலே பழைமைக்குப் பொருந்தியதாகும். 'ராயர்' என்பது மிகப் பிற்பட்ட கால வழக்காதல் காண்க.

8. Vide his 'Tamil Varalaru', pp. 226-238.
9. Dr. S. K. Aiyangar's 'Ancient India,' pp. 1-5.
10. Vide 'Sentamil' vol for the year 1939-1940.
11. T. R. Sesha Iyangar's 'Ancient Dravidians,' p. 1 .

II. பண்டார்க்கர் இராமாயண காலம் கி. மு. 7-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட தென்பர்; விண்டர்நிட்ஸ் பண்டார்க்கர் கூற்றை நன்கு ஆராய்ந்த பிறகும் இராமாயண காலம் கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்படாதென்பர். History of the Sanskrit Literature.

"எங்கோ வாழிய குடுமி, தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே."

இவனைப்பற்றிச் சிலப்பதிகாரம்,[12] முல்லைக்கலி,[13] மதுரைக் காஞ்சி[14] முதலிய நூல்களிலும் குறிப்புக்கள் பலவாகக் காண்கின்றன. இவனே சயமாகீர்த்தி எனப்பட்டவன். இவன் பாக்கள் நற்றிணையில் இரண்டுண்டு.[15] இவன் 'கவியரங்கேறிய பாண்டியன்' எனக் களவியல் உரை கூறல் காண்க. சயமாகீர்த்தி அல்லது ஜயமாகீர்த்தி என்பதில் உள்ள 'ஜய'[16] என்பது யவத் (ஜாவா) தீவத்தின் பெயரால் கல்வெட்டு வல்லார் அறிந்தது. அங்குள்ள பிற்காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று மீன் இலச்சினையுடன் கிடைத்துள்ளது. இதனால் 'சயமாகீர்த்தி' என்பது 'ஜயஸ்தானத்து மகாகீர்த்தியன்' என்னும் பொருளுடையதே யாகும்........இவன் "அடியில் தன்னளவு அரசர்க்கு உணர்த்தி" எனச் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிக்கப் பெறல்—நெடுந்தூரம் கடலிற் சென்று நிலங்கண்டு, அந்நிலத்துத் தன் அடிகளை வைத்து, ஆண்டுள்ள கடல் அலம்பும்படி நின்றதேயாம்.......பேரரசன் தன் அடிகளைப் பாறைகளிற் பொறித்து அவற்றை நீர் அலம்பும்படி வைக்கும் செய்தி ஜாவாவில் ஸ்ரீ பூர்ணவர்மன் கல்வெட்டுக்களிற் கேட்கப்படுகிறது.

"ஸ்ரீமானும் பூர்ணவர்மனும் அவனிக்குப் பதியும் அடி வைத்தவனுமாகிய தருமா நகரத் தலைவனுடைய விஷ்ணு (அடிகளை) ஒத்த இணை அடிகள்" (Ind. Ant. III. 355-358). இது யவத்வீபத்துச் சீர் அருடன் யாற்று நடுவிலுள்ள பெரும் பாறையில் நீர் அலம்பு நிலையில் உள்ளது .... இங்ஙனம் அடிபொறிக்கும் வழக்கம் நெடியோன் கால முதல் அங்கு உண்டாயிற்று என்று உய்த்துணரலாகும்.

---

12. சிலப். 11, வரி 17-22; அழற்படு காதை, வரி 56-61.
13. முல்லைக் கலி-4.
14. மதுரைக் காஞ்சி, வரி 763-781; 75-88.
15. நற்றிணை, செ. 105. 228.
16. G. E. Gerini's 'Further India.' p. 646.

.......இங்ஙனம் நெடியோன் பெருங்கடலகத்து நிலங் கொண்ட செய்தி மதுரைக் காஞ்சியுள்,

"வானியைந்த இருமுந்நீர்ப்
பேஎநிலை இய இரும்பவ்வத்துக்
கொடும்புணரி விலங்குபோழ
....
சீர்சான்ற வுயர்நெல்லின்
ஊர்கொண்ட உயர்கொற்றவ" (75-88)

என்று குறிக்கப்படல் காண்க. நெல்-சாலி; நெல்லின் ஊர்—சாலியூர்; இன்றைய சாரியூர் (Sarhi). இது ஜாவாத் தீவில் மதுரை என்ற தலைநகர்க்கு நான்கு கல் தொலைவில் உள்ள கடற்றுறைப் பட்டினம்.

ஈண்டு மிகப் பிற்பட்ட காலத்தும் இந்நாட்டை வென்று கொண்ட மாறன் பெயரும் அவன் மதுரையும் (சுமதுரா) பாண்டியர் நூலிற் குறித்த சாலியூரும் சேர வருதலான், இந்நாடு முதலில் தென்னாட்டுப் பாண்டிய ராலே கொள்ளப்பட்டதாக நன்கு தெளியலாம். ...இவன் பொன்படு தீவங் கொண்ட சிறப்பையே போற்றி இவன் '*சயமாகீர்த்தி*' எனவும், '*நெடியோன்*' எனவும் புகழ் பெற்றனன்..... இவன் வென்று கொண்ட பிறநாடு மலயம் என இன்றுவரை வழங்குதலும் இவனுடைய பொதியப் பொருப்பாகிய 'மலயம்' பற்றியதாகும். மதுரை என்பது கீழ்க்கடலகத்து யவத்தீவத்தை அடுத்து இப்போ துள்ள தீவாகும். இது முன்னர் ஒன்றாக இருந்ததென்ப. இச்சாவகத் தீவுடன் சங்ககாலத்தில் வாணிகம் சிறக்க நடந்தது என்பதை மணிமேகலையால் அறியலாம் .... சாவகத்தீவில் பலபடியாகப் பகுப்புண்ட பெருநிலப் பெயர் கள் இன்றைக்கும் 'பாண்டியன், மதியன், புகார், பாண்டிய வாசம், மலையன்கோ, கந்தளி, செம்பூட்சேஎய்' என வழங்குதல் காணலாம். 'குறிஞ்சி, செங்கரை' என்பன ஆண்டுள்ள குளங்களின் பெயர்கள்........"நெடியோன் எனப்பட்ட பாண்டியன், அக்கரையில் உள்ள ஆழி, தன் பாதத்தை அலம்பும்படி நின்றவன்" என உணர்தலே பொருந்திய தென்க. இக்காரணத்தானே, மூவுலகும் ஈரடியால் அளந்தவனாகிய நெடியோனை ஒப்ப நின்றான்

என்பது பற்றி, 'நெடியோன்' என்றார். இத்தகைய சிறந்த நெடியோன் வழித் தோன்றலாதல் பற்றியே, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்,

" முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇப்
பரந்துபட்ட வியன்ஞாலம்
தாளில் தந்து தம்புகழ் நிறீஇ
ஒருதா மாகிய வுரவோ ரும்பல் " (புறம்-18)

எனக் குடபுலவியனாரால் ஏத்தெடுக்கப் பெற்றான் என்க.[17]

இந்நெடியோன் தொல்காப்பியர் காலத்தவன் என்பது பனம்பாரனார் பாயிரத்தால் அறியலாம். தொல்காப்பியர் காலம் ஏறக்குறையக் கி. மு. 300 எனக் கூறலாம். எனவே 'இந்நிலந்தரு திருவின் நெடியோன்' காலமும் அஃதே ஆகும்.

மோரியர் படையெடுப்பு (கி. மு. 300-272)

சந்திர குப்த மோரியனது அமைச்சன் வரைந்த பொருள் நூலில் பாண்டியநாட்டு முத்துக்களும், மெல்லிய ஆடைகளும், சேரநாட்டுப் பொருள்களும் குறிக்கப்பெற்றுள. சந்திரகுப்தன் மகனான பிந்துசாரன் 28 ஆண்டுகள் பேரரசனாக இருந்தான். அவன் தமிழகம் ஒழிந்த தென் இந்தியப்பகுதி முழுமையும் கைப்பற்றி ஆண்டான். அவன் காலத்திற்றான் (கி. மு. 300-272) மோரியப் படைவீரர், வடுகர்படை, கோசர்படை என்றவற்றுடன் தமிழகத்தினுள் நுழைந்து, பலவாறு திரிந்து, பல இடங்களில் தோல்வியும் வெற்றியும் பெற்று, இறுதியில் 'செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி' என்பவனால் முற்றிலும் முறியடிக்கப்பட்டுத் திரும்பினர் என்பது புறப்பாட்டுகளாலும் (175, 378) அகப்பாக்களாலும் (69, 251, 281) அறியப்படும் செய்தியாகும்.[18]

---

17. இப்புதிய—அரிய செய்தியை விளக்கிய பெருமை பெரும் புலவர் ரா. இராகவையங்கார் அவர்கட்கே உரியது—Vide his 'Tamil Varalaru' pp. 322—343.

18. இதை விளக்கமாக அறிய விரும்புவோர் 'செந்தமிழ்ச் செல்வி' 16-ஆம் சிலம்பில் 'மோரியர் படையெடுப்பு' என்ற கட்டுரை காண்க. See also Dr. S. K. Aiyangar's 'Beginnings of S. I. History' and Banerji's 'Prehistoric Hindu India'.

முதற்கரிகாலன் (கி. மு. 120—கி. மு. 90)

இவனைப் பற்றிய புறப்பாட்டு 65, 66-ஆம் எண் பெற்றனவாகும். அகத்தில் 55, 125, 141, 246, 376 முதலிய எண்ணுடைய பாடல்களாகும். இவன் கரிகாற் பெருவளத்தானுக்குப் பாட்டனாகலாம். இவனைப் பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சியைச் சிவராசப்பிள்ளை அவர்கள் நூல் கொண்டு உணர்க.[19] இக்கரிகாலன் பெருஞ் சேரலாதனுடன் வெண்ணிப் பறந்தலையிற் பொருதான். புறப்புண் பட்ட சேரலாதன் நாணி வடக்கிருந்தான்.

இரண்டாம் கரிகாலன் (கி. மு. 60—கி. மு. 10)

இவனே சிலப்பதிகாரம் கூறுமாறு, இமயம் சென்று மீண்ட பேரரசன். இவனே தொண்டை நாட்டை வளப்படுத்திச் சோணாட்டைப் பெருக்கிய பெருவீரன். இவன் மரபினர் என்று பிற்காலக் கருநாடக-ஆந்திர அரசர்களும் தாம் விடுத்த செப்புப் பட்டயங்களிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் கூறிக்கொண்டனர்.[20] எனின், இவன் பெருமையை என்னென்பது! இவன் காலத்திற் சோழப்பெருநாடு வட பெண்ணையாறு முதல் குமரிமுனை வரை பரவியிருந்ததென்னலாம். இவன் காலத்தில் பூம்புகார் சிறந்த துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கியது.

பிற்பட்ட சோழர் (கி. மு. 10—கி. பி. 150)

இவனுக்குப்பின் (1) நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, மாவளத்தான், (2) கிள்ளிவளவன், (3) கோப்பெருஞ் சோழன், (4) இராயசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி, போர்வைக்[21] கோப்பெருநற்கிள்ளி, வேல்பல் தடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளி, முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி, (5) சோழன் நல் உருத்திரன் முதலியோர் சோணாட்டை ஆண்டனர் என்பது புறப்பாக்களால் தெரிகிறது.

---

19. Vide his 'Chronology of the Early Tamils'

20. K. A. N. Sastry's 'Cholas'. Vol. I: pp. 121—122

21. 'போரவை' என்றிருத்தலே தக்கதென்பர் ரா. இராகவையங்கார்—Vide his 'Tamil Varalaru' p. 60.

நெடுமுடிக்கிள்ளி (கி. பி. 150—200)

இவன் மணிமேகலை காலத்தவன். மணிமேகலை செய்த சாத்தனார் புறப்பாட்டில் 59-ஆம் பாடல் பாடியவர். இவர் காலத்தில் நெடுமுடிக்கிள்ளி சோழப்பெருநாட்டை ஆண்டு வந்தான். அப்போது சேரநாட்டைச் செங்குட்டுவன் புரந்து வந்தான். பாண்டிநாட்டை ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஆண்டு வந்தான்; அவனுக்குப்பின் மதுரையின் ஒரு பகுதி அழிந்தது. இந்நெடுமுடிக்கிள்ளியோடு பூம்புகாரின் ஒரு பகுதி அழிந்தது.[22]

பெரிப்ளூஸ்—பிளைநி—தாலமி (கி. பி. 1 200)

கி. மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தென்னிந்தியா, சிறப்பாகத் தமிழகம் மேல் நாடுகளுடன் வாணிகம் நடத்தி வந்ததை அவ்வக்கால மேனாட்டு ஆசிரியன்மார் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.[23] கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் கடைப் பகுதியில் (கி. பி. 70-100) இருந்த அலெக்ஸாண்டிரிய வாணிகர் ஒருவர் வரைந்துள்ள 'பெரிப்ளூஸ்' என்னும் நூலில் தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினங்கள், தமிழ் நாட்டுப் பிரிவுகள், ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பொருள்கள் முதலியன குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. அக்காலத்தில் சோணாடு இரண்டு சோழமரபினரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. ஒரு பகுதி புகாரைத் தலைநகராகக் கொண்டது; மற்றது உறையூரைக் கோநகராகப் பெற்றிருந்தது. இக்கூற்று உண்மை என்பதை 'உறையூர்ச் சோழர்' 'புகார்ச் சோழர்' என வரும் புறப்பாட்டு அடிகளாலும், நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி முதலியோர் போராட்டங்களாலும் நன்கறியலாம். பெரிப்ளூஸ் நூலில் புகார், உறையூர், மரக்காணம் முதலியவை குறிக்கப்பட்டுள்ளன.[24]

---

22. மணிமேகலையின் காலம் கி. பி. 5 அல்லது 6 அல்லது 7-ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்று அறிஞர் சிலர் கூறுகின்றனர். அக்காலம் உறுதிப்படின், நெடுமுடிக்கிள்ளியின் காலமும் அதற்கேற்ப மாறும்.

23. Vide Kennedy's article in J. R. A. S. 1898, pp. 248—287.

24. Rawlinson's 'Intercourse between India and the Western world' pp. 120 - 130.

ஏறத்தாழக் கி. பி. 80-இல் வாழ்ந்த 'பிளைநி' என்பார் குறித்துள்ள குறிப்புக்களும் புறநானூற்றுச் செய்திகட்கு ஒத்தேயுள்ளன. அவர் குறித்த பொருள்கள் புகாரிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டனவாகக்காண்கின்றன.[25] புகார் நகரம், நாகப்பட்டினம் ஆகிய இரண்டும் சோழர் துறைமுக நகரங்களாக இருந்தன என்று கி. பி. 140-இல் வாழ்ந்த தாலமி என்பவர் குறித்துள்ளார். அவர் உறையூர், ஆர்க்காடு இவற்றையும் குறித்துள்ளார்.[26]

இங்ஙனம் அயல் நாட்டார் குறித்துள்ள செய்திகள் யாவும் உண்மை என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாக்களாலும், கரிகாலனைப் பற்றிய பொருநர் ஆற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை என்னும் பாடல்களாலும் நன்கறியக்கிடத்தல் காண்க.

நெடுமுடிக் கிள்ளிக்குப் பிறகு சோநாட்டை ஆண்ட சோழரைப்பற்றி ஒன்றும் அறியக் கூடவில்லை. கி. பி. 300-க்குப் பிறகு காஞ்சியில் பல்லவர் ஆட்சிபுரியத் தொடங்கிவிட்டனர்; ஏறக்குறையக் கி.பி. 450-இல் அச்சுத விக்கந்தன் என்ற களப்பிரகுலகாவலன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பேரரசனாக இருந்தான் என்று புத்த தத்தர் புகன்றுள்ளார். இதுகாறும் கண்ட விவரங்களால் புறநானூற்றின் பேரெல்லை ஏறத்தாழக் கி. மு. 1000 என்னலாம் என்பது ஒருவாறு புலப்படும்.

தமிழக எல்லை

தமிழகம் ஒருகாலத்தில் தெற்கே மிக விரிந்திருந்ததென்பது சங்கநூற் குறிப்புகளால் நன்கறியப்பட்டதேயாம். அத்தெற்கெல்லை கடல் கோள்களால் வரவர எல்லையிற் சுருங்கி இன்றுள்ள குமரிமுனையளவு நின்றதென்னலாம்.

முதற்கடல்கோளால் உண்டான இழப்பு

"பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல்"

25. Kanakasabai Pillai's 'Tamils - 1800 years Ago' pp. 30-40.
26. Caldwell's 'Comparative Grammar of D. L,' pp. 92-100.

கொண்டது தொல்காப்பியம் செய்யப்படுதற்கு முன்னராம். அக்கடல்கோளுக்குப்பின்,

" வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகம் "

எனப் பனம்பாரனார் பாயிரம் குமரியாற்றைத் தெற்கெல்லையாகக் கூறலால், தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்ட காலத்தில்—சயமாகீர்த்தியின் காலத்தில்—தமிழகத்தின் தெற்கெல்லை குமரியாறே என்பது தெளிவு. பாண்டியர் தலைநகரான கவாடபுரத்தில் தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்டதென்பது களவியல் கூற்று. பின்னர்க் கவாடபுரமும் கடல் கோளில் அழிய, இன்றைய மதுரை பாண்டியர் கோநகரம் ஆயிற்று. இங்ஙனம் உண்டாய இரண்டு கடல்கோள்களும் இலங்கையில் உண்டான கடல்கோள்களுக்கு நெருங்கிய தொடர்பு உடையன என்பது கூறாதே அமையும். என்னை? பாண்டி நாட்டிற்கும் இலங்கைக்கும் உள்ள அணிமை காரணமாதலின் என்க. இலங்கை வரலாறு, அங்குண்டாய கடல் கோள்களின் காலம் முறையே கி. மு. 2378, கி. மு. 504, கி. மு. 306 என்று கூறுகின்றது.[27] இவற்றில் முன்னது இலங்கையை இந்தியாவினின்று பிரித்தது என்றும், இடையது இலங்கைக்குச் சிறிதளவே இழப்புண்டாக்கியதென்றும், கடையது இலங்கைக்குப் பேரிழப்பு உண்டாக்கியதென்றும் அவ்வரலாறு கூறுகிறது. இவ்விழப்புகளை நந்தமிழ் நூற்குறிப்புகளோடு ஒப்பு நோக்கின், 'பஃறுளியாற்றுடன்.........குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொண்டது' கி. மு. 504-இல் எனல் ஒருவாறு பொருந்தும். இக்கடல் கோளுக்குப் பிறகே கவாடபுரம் பாண்டியர் கோநகரமாயிற்று. ஏறத்தாழக் கி. மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டினரான வான்மீகியாரால் கவாடபுரம் பாண்டியர் தலைநகரமெனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கவாடபுரமும் குமரியாறும் அதனைச் சார்ந்த குமரிமுனை வரையிருந்த நிலப்பகுதியும் அழிந்தகாலம் இலங்கை வரலாறு கூறும் கி. மு. 306 ஆகலாம்.

27. Tennant's 'History of Ceylon', pp. 5—10.

குமரியாறு

இங்ஙனம் தமிழ் நூல்கள் கூறும் கடல் கோள்களை-யும், இலங்கை வரலாறு கூறும் கடல்கோள்களையும் ஒப்பிட்டுப் பிறசான்றுகளையும், (ஆரியர் இந்தியா வந்தது கி. மு. 1400—அவர் தென்னாடு போந்த காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 1000—800, பாணினி காலம் கி. மு. 700—600, தொல்காப்பியர் பாணினிக்குப் பிற்பட்டவர்—வட சொல் தமிழிற் கலத்தல்—புத்தர்காலப் பிராகிருதச் சொற்கள் தமிழிற் கலத்தல், தொல்காப்பியர் கூறும் அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கம், வான்மீகி காலம் ஏறக்குறையக் கி. மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டு என்பன) துணைக்கொண்டு காணின், தொல்காப்பியர் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 300 என்னலாம்.[28] ஸ்ரீ விஜய நாட்டை[29] வென்ற நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையில் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றம் ஆனதால் அவனது காலமும் அதுவே ஆகும்.

(1) ஆகவே, தொல்காப்பியருக்கு முன் தமிழகம், தெற்கே பஃறுளியாறு கொண்ட பெருநாடு முடியப்பரந்து இருந்தது; அவர் நூல் செய்தபோது அப்பெரு நாடு (கடல் கோளால் அழிந்து) தெற்கே குமரியாறுவரை சுருங்கியிருந்தது என்பன அறியலாம்.

குமரிமுனை

(2) குமரியாறு தமிழகத்தின் தென் எல்லையாகக் கி. மு. 306 வரை இருந்தது என்னலாம். அப்பொழுது பாண்டியர் தலைநகரம் கவாடபுரமாகும். கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டினனான சாணக்கியன் தனது பொருள் நூலில் முத்துக்களின் பெயர்கள் கூறுமிடத்துப் பாண்டிய கவாடகம் எனவோர் முத்தின் பெயரைக் குறித்தல் காண்க.[30]

---

28. தொல்காப்பியர் காலம் இதுவாக இருக்கலாம் என்பதை நன்கறிய 1939—'40-ல் வெளியான' தமிழ்ப் பொழில்' மடலிற் காண்க.

மூன்றும் கடல்கோள் நடந்தகாலம் தொல்காப்பியர் காலமாகலாம் என்பர் பெரும்புலவர் **ரா. இராகவையங்கார்**—Vide his 'Tamil Varalaru', pp. 37—41.

29. முன்பு சயமாகீர்த்தி வென்றதாகச் சொல்லப்பட்ட மலேயாவும், கிழக்கிந்தியத் தீவுகளும் அடங்கிய நாடு பிற்காலச் சோழர் கல்வெட்டுக்களில் ஸ்ரீ விஜயநாடு எனப்பட்டது.

30. Vide his 'Artha Sastra', Bk. II, Chap. 76.

காணவே சந்திரகுப்த மோரியன் காலத்தில் கவாடபுரம் பெற்றிருந்த சிறப்பு விளங்கும். கி. மு. 306-இல் நடந்த இறுதிக் கடல்கோளால் இன்றுள்ள குமரிமுனையே தெற் கெல்லையாயிற்று; கவாடபுரமும் அழிந்து, பாண்டியர் தலை நகரம் மதுரைக்கு மாற்றப்பட்டது. ஆதலின், ஏறத் தாழக் கி. மு. 500 முதல் 300 வரை குமரியாறு தமிழகத் தின் தெற்கெல்லையாக இருந்தது என்னலாம். கி. மு. 300 முதல் இன்றளவும் குமரிமுனை தெற்கெல்லையாக இருந்து வருகிறது.

அரசியல் : பேரரசர்

புறப்பாடல்களை நன்கு ஆராயின், நெடுங்காலந் தொட்டே தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியர் முடி யுடை நெடுநில மன்னராக இருந்தமை தெளிவாகிறது. ஆயின், ஒவ்வொரு மரபிலும் கிளைகள் இருந்தன. உறையூர்ச் சோழர், புகார்ச் சோழர்—தொண்டி, தகடூர் இவற்றை ஆண்ட சேர மரபினர்—மதுரை, கொற்கை இவற்றை ஆண்ட பாண்டிய மரபினர் இவர்கள் புறப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளனர். அக்கிளையினர் நாட்டைப் பிரித்து ஆண்டனர். ஏறத்தாழ இரண்டாம் கரிகாலன் காலம்வரை இந்நிலைமை தமிழகத்திலிருந்து வந்தது.[31] கரிகாலன், நெடுஞ்சேரலாதன் இவர்களைப் போன்ற பேரரசர் தமது முழுநாட்டையும், சிலகாலம் முத் தமிழ் நாட்டையும் வென்று ஆண்டனராவர். வடஇந்தி யாவை அடிப்படுத்திய வரலாற்றுச் சிறப்புடைய பேரர சன் மோரிய—சந்திரகுப்தன் ஆவன். அங்ஙனமே பாண்டியருள் சயமாகீர்த்தி விளங்கினான்; சோழருள் இரண்டாம் கரிகாலன் தோன்றினான்; சேருருள் செங் குட்டுவன் விளக்கமுற்றான். அதனாற்றான், சயமாகீர்த்தி சாவகம் முதலிய கடல் கடந்த நாடுகளை வெல்லுதல் முடிந்தது; கரிகாலன் இமயம் வரை செல்லுதல் முடிந் தது; சேரன் ஆரிய அரசரை வென்று பெருஞ்சிறப்போடு இமயத்தினின்றும் பத்தினிக்குக் கல் கொணர்தல் முடிந்தது.

31. Vide K. N. Sivaraja Pillai's, 'Chronology of the Early Tamils'.

சிற்றரசர்

சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளில் குறுநிலமன்னர் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் பாரி, ஓரி, காரி, மலையன், அதியமான், பாணர்[32] முதலியோர் ஆவர். இவர்கள் பேரரசனை ஒரோவழி எதிர்த்துத் தோல்வியுறலும் உண்டு. இவர்கள் மரபினர் கி. பி. 13—ஆம் நூற்றாண்டு முடியச் சிற்றரசராக இருந்து வந்தனர் என்பதைப் பிற்காலச் சோழபாண்டியர் கல் வெட்டுக்களால் நன்கறியலாம். பேரரசன் பிறிதொரு பேரரசனை எதிர்க்க விரும்பின், தன் சிற்றரசனுடன் வந்து எதிர்த்தல் மரபு. இதனைத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை இரு பெரு வேந்தரும் வேளிர் ஐவரும் எதிர்த்தது கொண்டு உணரலாம்.

முடிவுரை

இதுகாறும் கூறிப்போந்த உண்மைகளால், புறநானூற்றுப் புலவர் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 1000 முதல் கி. பி. 300 வரைப் பட்டதாகும் என்பது ஒருவாறு உணரக் கிடத்தல் காண்க. இங்ஙனமே அகநானூறு முதலிய நூல்களின் காலமும் பரந்து பட்டதாகும்.

சுருங்கக்கூறின், தொகை நூல்கள் பரந்துபட்ட காலத்தன; அவற்றுள் பல பழைய பாக்கள் பழந்தமிழர் மணம், வாழ்வு, இன்ன பிறவும் குறிப்பன. மாபாரதச் செய்திகள் பங்காளிகள் போராட்டங்களையும் சிறுசிறு அரசப் போர்களையும் குறித்தலால் மாபாரத காலம் கி. மு. 1500—1000 என டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் கருதுகின்றனர் எனின், அந்நிகழ்ச்சிகளையே தம்மகத்துக் கொண்டுள்ள புறநானூறு, அகநானூறு இவற்றின் காலம் யாதென்று அறைவது?

புறம், அகம், பதிற்றுப்பத்து முதலிய நூல்களை நன்கு ஆராய்ந்து—வரலாறு, மொழி முதலிய பலதிறத் துறைகளிலும் நின்று சாத்திரீய முறையில்[33] ஆராய்ந்து புலவர், அரசர் முதலியோர் காலங்களை உறுதிப் படுத்துதல்

32. Banas.
33. Scientific Research.

வேண்டும். இதற்கு இலங்கை வரலாற்று நூல்களை யும், கிழக்கிந்தியத் தீவுகள், மலேயா இவை பற்றிய வரலாற்று நூல்களையும் நன்கு ஆராய்தல் வேண்டும்.

இம்முயற்சியே தமிழ்ப் பெரும் புலவர் பலரும் விரைந்து மேற்கொள்ளத்தக்கதாகும். தமிழ் வரலாறு ஆகிய கட்டடம், இம்முயற்சியால் வெளிவரும் பயனாகிய அடிப்படைமீதே கட்டப்படுதல் வேண்டும். அந்நாள் விரைவில் வருவதாகுக!

புறநானூற்றின் பரந்துபட்ட காலம்

(கி. மு. 1000—கி. பி. 300)

கி. மு. 1000	—கி. மு. 1000 பாரத காலம் 1. கோதமனார் 2. உதியஞ் சேரலாதன்
கி. மு. 750	—
	—கி. மு. 600 வான்மீகியார்
கி. மு. 500	—வடிம்பலம்பநின்ற பாண்டியன்
	—கி. மு. 300 மோரியர் படையெடுப்பு
கி. மு. 250	
	—கி. மு. 120—90 கரிகாலன் I
	—கி. மு. 60—10 ,, II
கி. பி. 1	
	—கி. பி. 150—200 நெடுமுடிக்கிள்ளி, செங்குட்டுவன்
கி. பி. 250	—
	—கி. பி. 300 சங்க இறுதிக் காலம் (பல்லவர் வருகை)
	அளவு 1 அங்.—250 ஆண்டு
	—"புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்"

4. வடநாடு சென்ற தமிழரசர் காலம்

மோரியர் படையெடுப்பு

கி. மு. 298-கி. மு. 272 வரையாண்ட மோரிய வமிசத்து இரண்டாம் அரசனும் சந்திரகுப்தன் மகனும் அசோகன் தந்தையுமான 'பிந்துசாரன்' காலத்தில் மோரியராச்சியம் எருமையூர் (மகிஷமண்டலம்) வரை பரவியிருந்தது. கிழக்கே பெண்ணையாறு வரையும் மேற்கே 'கலியாணபுரி' என்னும் யாறு வரையும் மோரியர் அரசு பரவியிருந்தது. அதுவரை வென்று அடிப்படுத்திய பிந்துசாரன் தமிழகத்தைக் கொள்ள நினைந்து படையெடுப்பு நடத்தினன். அப்படையெடுப்பைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் அகநானூற்றில் மாமூலனார் பாடல்களாலும் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் சிலவற்றாலும் நன்குணரலாம். ஆயின், மோரியர்க்குத் தமிழகம் உட்படவில்லை என்பது, அசோகன் காலத்தில் அது தன்னுட்சி பெற்ற நாடாகவே இருந்தமை பற்றித் தெளிவாம்.

எனினும், இப்படையெடுப்புத் தமிழ்வேந்தர்க்குப் பெருத்த அவமானத்தை விளைவித்ததாகலின், பிற்காலத்தில் வந்த கரிகாற் சோழன், நெடுஞ்சேரலாதன், சேரன்-செங்குட்டுவன் என்போர் வடநாடு சென்று ஆரிய மன்னரை வென்று மீண்டதாகத் தெரிகிறது. இவ்வரசர் காலங்களை ஆராய்வது தமிழ் வரலாற்றிற்கு இன்றியமையாததன்றோ? இவர்தம் காலங்களைப் பலர் பலவாறு தம் மனம் போனவாறு வெளியிட்டுள்ளனர்; காலநிலைகளை ஊன்றிப் பாராமலும் உண்மை வரலாற்றுச் சான்றுகளை முற்ற ஆராயாமலும், மொழிப்பயிற்சி மாறுதலை ஆராயாமலும் ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தி 'முடிவு' கண்டோர் பலர். இனி, உண்மையாகக் கொள்ளத்தக்க காலங்கள்தாம் எவை எனக் காண்போம்:

செங்குட்டுவன் காலம்

கரிகாலன் காலத்தை ஆராயப்புகுந்த T. G. ஆராவமுதன் அவர்கள் தமது நூலில், "கி. மு. 327—கி. மு. 232—க்கு உட்பட்ட காலம் சந்திரகுப்தன், பிந்துசாரன், அசோகன் இம்மூவர் காலமாதலால், அக்காலத்தில் தமிழரசர் வடநாடு சென்றிருத்தல் இயலாது; கி. மு. 184—கி. மு. 148 வரைக்குட்பட்ட காலம் புஷ்யமித்ர சுங்காவின் காலம்; கி. பி. முதல் இரண்டு நூற்றுண்டுகளில் ஆந்திரர் ஆதிக்கம் வலுப்பெற்றிருந்த காலம்; கி. பி. 3-ஆம் நூற்றுண்டில் இப்படையெடுப்பு நடந்திருக்குமெனத் திட்டமாகக் கூறல் இயலாது. கி. பி. 4, 5—ஆம் நூற்றுண்டுகள் குப்தர்கள் ஆண்ட காலம்; கி. பி. 6-ஆம் நூற்றுண்டு ஹர்ஷன் காலம்; கி. பி. 7-ஆம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் ஆந்திரர் வன்மையுடையவரா யிருந்தமையினுலும் அதன் பிற்பகுதியில் பிற்காலக் குப்தர் வலியுடையராயிருந்தமையாலும் தமிழ் வேந்தர் படையெடுப்பு நடைபெற்றிராது," என்றுகூறி, "தமிழ் வேந்தர் படையெடுத்த காலம் (1) அசோகருக்குப் பிறபட்ட மோரியர் காலமாகவோ (கி. மு. 232-கி. மு. 184), (2) புஷ்யமித்ர சுங்காவுக்குப் பிற்பட்ட காலமாகவோ (கி. மு. 148-கி.மு. 27) (3) ஆந்திரர் ஆட்சி குன்றிய கி. பி. 3-ஆம் நூற்றுண்டின் தொடக்கமாகவோ இருத்தல் வேண்டும்," என முடிபு கூறினர்.[1]

இவர் கூறிய மூன்று காலங்களில் முதல் இரண்டு காலங்களும் முற்றும் சரியே. மூன்ரும் காலம் கி. பி. 163-லிருந்தே கி. பி. 300 வரை, அஃதாவது, குப்தராச்சியம் ஏற்படும்வரை எனக்கொள்ளலே முறை. என்னே? கி. பி. 163-இல் இறந்த (கவுதமீ புத்ர சதகர்ணியின் மகனை) புலுமாயிக்குப் பின்வந்த ஆந்திர அரசர் வலியற்றவர் எனப்படுதலின் என்க.[2] எனவே, தமிழரசர் வடஇந்தியாமீது படையெடுக்க வசதியாக இருந்த காலங்

1. Vide his 'The Sangam Age,' p. 56, 57.

2. C. S. Srinivasachary's 'A History of India,' p. 49 (2nd ed.)

கள் (1) கி. மு, 232-கி. மு. 184, (2) கி. மு. 148-கி. மு. 27, (3) கி. பி. 163-கி. பி. 300 ஆகிய மூன்றும். இனி இவற்றுள் செங்குட்டுவன் காலத்தை ஆராய்வோம்.

செங்குட்டுவன் பத்தினிக்கு விழாவெடுத்தபோது வந்திருந்த அரசருள் 'கடல்சூழ் இலங்கைக் கயவாகு' ஒருவன் எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. இலங்கையில் இருந்த பத்தினிச்சிலை ஒன்று இப்போது பிரிட்டிஷ் காட்சிச் சாலையில் இருப்பதைக் கொண்டும், சிலப்பதி காரக் கூற்றைக்கொண்டும் கயவாகு இலங்கையில் பத்தினிக்கொரு கோயில் எடுத்தான் என்பது விளக்கம். இலங்கை வரலாற்று நூலான மகாவம்சம் என்னும் நூலில் கயவாகு என்னும் பெயருடைய வேந்தர் இருவர் காணப்படுகின்றனர். இவரிருவர்க்கும் இடையில் 10 நூற்றுண்டுகள் இடைவெளி இருந்ததென்று தெரிகின்றது. முதலாம் கயவாகுவே வரந்தருகாதையில் இளங்கோவடிகளால் குறிக்கப்படுபவன் என்று கொள்ளலாம். இக்கயவாகுவின் காலம் கி. பி. 171-கி. பி. 193 என இலங்கைச் சாசனம் கூறுகிறது.[3] முதற்கயவாகுவின் காலம் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றுண்டென்பது ஈண்டு அறிதல் நலம். இதுவே செங்குட்டுவன் வாழ்ந்த காலமாகும். இக்காலம் மேற்கூறிய மூன்று காலங்களில் இறுதிக் காலத்தோடு ஒன்றுபடுகிறது. இக்காலத்தே, கி. பி. 166 - கி. பி. 196 வரைத் தமிழகத்துக்கு வடக்கே கங்கையாறு வரைச் சிறப்புற்றிருந்த ஆந்திர '*சதகர்ணி*' அரசன் 'யக்ஞஸ்ரீ' என்பவன்.[4] இச் சதகர்ணி என்பதன் மொழிபெயர்ப்பு '*நூற்றுவர் கன்னர்*' எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது; நூற்றுவர் கன்னர் செங்குட்டுவன் நண்பர்; அவன் கங்கையாற்றைக் கடக்க உதவியவர்.[5] கயவாகுவின் காலமும் யக்ஞஸ்ரீயின் காலமும் ஒன்றுபடுதலால் இவ்விருவரும் செங்குட்டுவன் காலத்தவர் என்பதும், நூற்றுவர் கன்னர் (சதகர்ணி) என்ற சிலப்பதிகாரத் தொடர் 'யக்ஞஸ்ரீ சதகர்ணி'யையே குறிப்பதென்பதும் புலனாகும்.

---

3. Archeological Survey of Ceylon, XIII, (1896) pp. 47-48.
4. V. A. Smith's 'Early History of India', p. 223 (4th ed)
5. Silappadikaram, K. 26, lines 148-154.

இக்கருத்தையே K. G. சேஷய்யரும் கூறுதல் கவனிக்கத் தக்கது.[6] மேலும் சிலப்பதிகாரத்தோடு இயைபு கொண்டதும் ஒரே காலத்ததுமாகிய மணிமேகலையை மதம் பற்றியும் வரலாறு பற்றியும் ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்துள்ள பேரறிஞராகிய டாக்டர் S. கிருஷ்ணசாமி அய்யங்காரும் மணிமேகலையின் காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதிதான் என்று முடிபுகூறியிருத்தலும் சிலப்பதிகார காலத்தை உறுதிப்படுத்துதல் காண்க.[7]

கயவாகுவின் காலம் கி. பி. 171-கி. பி. 193.

யக்ஞுஸ்ரீயின் காலம் கி. பி. 166-கி. பி. 196.

எனவே, கி. பி. 166-கி. பி. 193-க்குட்பட்ட காலத்தேதான் செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்று மீண்டிருக்கவேண்டும். செங்குட்டுவனோடு உத்தரகோசலத்தில் போரிட்ட பாலகுமரன் மக்களான கனகவிசயரும் வேறு பலரும் குஷான் இராச்சியத்துக்கும் வடகிழக்கேயிருந்த சிற்றரசர்களாவர். செங்குட்டுவன் படையெடுத்ததாக நம்பக்கூடிய கி. பி. 166—கி. பி 193-க்குட்பட்ட காலம், கனிஷ்கனுக்கும் பின் வந்த 'ஹுவிஷ்கா குஷான், வாசுதேவ குஷான்' இவர்கள் காலமாகும்.[8] இவர்கள் காலத்தில் செங்குட்டுவன் பிரயாகைக்கு மேற்பட்ட இடத்தில் கங்கையைக் கடந்திருத்தல் இயலாது; ஏனெனின், பிரயாகை வரைக்கும் குஷான் இராச்சியம் பரவியிருந்ததால் என்க. பிரயாகைக்கு நேர் வடக்கே ஏறக்குறைய உத்தரகோசலம் இருக்கிறது. மேலும் பிரயாகைக்குக் கிழக்குப் பிரதேசத்தில் ஆந்திரர் ஆட்சி இருந்ததா? எவர் ஆட்சி இருந்தது? என்பன துணிந்து கூறக்கூடவில்லை. எனவே, செங்குட்டுவன் பத்தினிக் கல்லைக் கொணரச்சென்ற காலமும் அப்போதைய வடநாட்டு நிலையும் மேற்கூறியவற்றிலிருந்து நன்குணரலாம். சுருங்கக் கூறின், செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்றகாலம் கி. பி. 166-கி. பி. 193-க்குட்பட்ட காலமாகவே இருத்தல்வேண்டும் என்பதை அறிக.

---

6. Christian College Magazine, Sep-Oct, 1917
7. Vide his 'Manimekalai and its Historical Setting'
8. V. A. Smith's 'Early History of India,' p. 294 (4th ed.)

கரிகாலன் காலம்

வடநாட்டுப் படையெடுப்புக்குரிய மூன்று காலங்களில் ஈற்றுக்காலம் செங்குட்டுவனுடையதென மேற் கூறிவிட்டதாலும், கரிகாலன் செங்குட்டுவனுக்கு முற்பட்டவனுதலாலும், கரிகாலன் காலம் மேற்கூறப்பெற்ற இரண்டு காலங்களில் ஒன்ருக இருத்தல் வேண்டும். கரிகாலன் இலங்கைத்தீவை வென்று ஆயிரக்கணக்கான அடிமைகளை இலங்கையினின்றும் கொணர்ந்தான் என்பதும் கவனித்தற்குரியது. இலங்கைச் சரிதமாகிய மகாவம்சத்தால் அசோகன் காலத்து ஈழநாட்டரசனுன தேவனும்பிரியதிஸ்ஸாவுக்குப் பின்பு மூவர் இலங்கையை ஆண்டனர் என்றும், கி. மு. 170-இல் தமிழரசர் இலங்கையைக் கைப்பற்றி 70 ஆண்டுகள் ஆண்டனர் என்றும், பின்னர்க் கி. மு. 44-கி. மு. 17-க்கு மிடையே 15 ஆண்டுகள் ஆண்டனர் என்றும் அறியலாம்.[9] இவற்றுக்குப் பின்னர்த் தமிழர் இலங்கைமீது படையெடுத்தது முறையே கி. பி. 660-கி. பி. 1065, கி. பி. 1200-கி. பி. 1266-க்கு உட்பட்ட இரு காலங்களில் என்பதும் மகாவம்சம் கூறுவது.[10] எனவே, முதல் இரண்டு இலங்கைப் படையெடுப்புக்களில் ஒன்று கரிகாலன் தொடர்புடையதாதல் வேண்டும். இவ்விரண்டுக்கும் வடநாட்டுப் படையெடுப்புக்குரிய முதல் இரண்டு காலங்களும் பொருந்துகின்றனவா என்பதைக் காண்போம்:

(1) தமிழரசர் வடநாட்டின்மீது படையெடுக்க வசதியான முதற்காலம் கி. மு. 207-கி. மு. 184.

இலங்கைமீது தமிழரசர் படையெடுத்து ஆண்ட முதற் காலம் கி. மு. 170-கி. மு. 101.

இவற்ருல், கரிகாலன் ஆட்சிக்காலம் கி. மு. 180-கி.மு. 140 வரை இருந்ததென உத்தேசமாகக் கூறலாம்.

---

9. 'A Short History of Ceylon' pp. 722-725 by Dr. W. Geiger in 'Buddhistic Studies' ed. by B. C. Law,

10. 'History of Buddhism in Ceylon'. pp. 493, 494, 500; by Dr. W. A. De Silva, in 'B. Stndies' ed. by B. C. Law.

(2) வடநாட்டின்மீது படையெடுக்க வசதியான இரண்டாம் காலம் கி. மு. 148-கி. மு. 27.

இலங்கைமீது தமிழரசர் படையெடுத்து ஆண்ட இரண்டாம் காலம் கி. மு. 44-கி. மு. 17-க்கு உட்பட்ட 15 ஆண்டுகள்.

இவற்றால் கரிகாலனது ஆட்சிக்காலம் கி. மு. 60-கி. மு. 20 என உத்தேசமாகக் கூறலாம்.

எனவே, கரிகாலன் காலம் கி. மு. 180-கி.மு. 140-க்குட்பட்ட காலமா? கி. மு. 60-கி. மு. 20-க்குட்பட்ட காலமா? என்பது ஆராய்தற்குரியது. இதனை நிர்ணயிக்கப் பெருந்துணைபுரிவது அக்காலத்தின் 'கடல் வாணிகம்' ஒன்றேயாம். கரிகாலன் பாடப்பெற்ற பொருநர் ஆற்றுப் படையிலும் பட்டினப்பாலையிலும் புகார்ச் சிறப்பும் கடல் வாணிகச் சிறப்பும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. தமிழர் ரோமராச்சியத்தோடு வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கியது முன்னரே யாயினும், அது வளர்ச்சியுறத் தொடங்கியது கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிற்றான் என்பது ரோமர்கள் எழுதிவைத்த குறிப்புக்களால் உணரலாம். கி. மு. 39-கி. மு. 14 வரை ரோமப் பேரரசனாக இருந்த "அகஸ்டஸ்' என்பானுக்குப் பாண்டிய மன்னன் கி. மு. 20-இல் தூதர் குழு ஒன்றை அனுப்பினான் என்பது நோக்கத்தக்கது. இஃதொன்றே தமிழர் ரோமரோடு கடல் வாணிகம் சிறக்க நடத்தினர் என்பதற்குப் போதிய சான்றாகும். இக்கடல் வாணிகம் கி. பி. 215 வரை, அஃதாவது, அலெக்ஸாண்டிரியாப் படுகொலை வரை மும்மரமாக நடந்தது.[11]

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், கரிகாற்சோழன் வடநாடு சென்று, சிலப்பதிகாரம் கூறுமாப்போல,

" பகைவிலக் கியதிப் பயங்கெழு மலையென
இமையவர் உறையும் சிமயப் பிடர்த்தலைக்
கொடுவரி ஏற்றிக் கொள்கையிற்''[12]

---

11. V. A. Smith's 'Early History of India,' p. 471
12. Indravilavureduthа Kathai, LL. 96-98

பெயர்ந்தமை உண்மை யென்பதும், அக்காலம் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டின் இடைப்பட்ட காலமேயாதல் வேண்டும் என்பதும் நன்கு விளங்கும் செய்தியாகும்.

கரிகாலன் ஆட்சிக் காலமென உத்தேசமாகக் கொண்ட கி. மு. 60—கி. மு. 20-க்குட்பட்ட காலத்தில் மகத ராச்சியம் சுங்கர் வசத்தினின்றும் 'கன்வ சந்ததியினர்' கைக்கு மாறிவிட்டது. கி. மு. 73-இல் 'வாசுதேவ கன்வா' மகதநாட்டு அரசனுனன். அவனுக்குப் பின், மூன்று கன்வர் கி. மு. 28 வரை ஆண்டனர். அதற்குப் பின் மகதநாடு ஆந்திரர் வசப்பட்டது. எனவே, கரிகாலன் வடநாட்டின்மீது படையெடுத்த காலத்தில் கன்வ சந்ததியினரே மகதநாட்டை ஆண்டுவந்தவராவர். அவர்கள் வலியற்ற அரசர்களே.[13] அவர்கள் காலத்தில் கௌசாம்பியைத் தலைநகராகக் கொண்ட 'வச்சிர' நாடும், உச்சைனியைத் தலைநகராகக் கொண்ட 'அவந்தி' நாடும் தன்னாட்சி பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இல்லையேல், கரிகாலன் சென்று மீண்டபோது மகதநாட்டரசன் பட்டி மண்டபமும், வச்சிர நாட்டு வேந்தன் கொற்றப்பந்தரும், அவந்தி வேந்தன் தோரணவாயிலும் கொடுத்தனர் எனச் சிலப்பதிகாரம்[14] கூறுவதில் பொருள் இல்லை அல்லவா? இந் நாட்டரசர்கள் சந்திரகுப்த மௌரியன் காலத்திலிருந்து சிற்றரசராகவும் அடிமைப்பட்டும் ஹர்ஷனுக்குப் பின்னும் இருந்துவந்தனர் என்பதற்குச் சரித்திரமே சான்றாகும்.[15] நிற்க.

கரிகாலன் சம்பந்தமான குழப்பங்கள்

'கரிகாற்சோழன் பெருஞ்சேரலாதனோடு போரிட்டான்; பெருஞ்சேரலாதன் தோற்று நாணி வடக்கிருந்து உயிர்நீத்தான்' என வருஞ் செய்யுளைக் கொண்டும் வடக்கிருந்த பெருஞ்சேரலாதன் செங்குட்டுவன் தந்தையாகிய இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனே என மயங்கியும், செங்குட்டுவன் காலம் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டெனின், அவன் தந்தையின் காலத்தவனை கரிகாலன்

13. V. A. Smith's 'Early History of India' p. 215, 216
14. Indravilavuredutha Kathai, ll. 99-104
15. V. A. Smith's 'Early History of India' p. 369

கி. பி. முதல் நூற்றுண்டின் இறுதியினன் அல்லது கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தினன் எனப் பலரும் முடிவு கட்டிவிட்டனர். அவர் கூற்றை நம்பி, வி. ஆர்தர் ஸ்மித் என்பாரும் அங்ஙனமே கூறிவிட்டனர்.[16] இம் மயக்கத்தைத் தெளியவைத்த பெருமை திரு. K. N. சிவராஜ பிள்ளையவர்கட்கே உரியதாகும். அவர் எழுதியுள்ள நூலில், "பெருஞ்சேரலாதனைத் தோற்கடித்த கரிகாலன் முற்பட்டவன்; இமயம்வரை சென்ற கரிகாலன் பிற்பட்டவன்; சங்கநூல்களில் கரிகாலன் என இருவர் கூறப்பட்டுள்ளனர்" என்று அரிதின்முயன்று ஆராய்ந்து கூறியுள்ளது பொன்னே போலப் போற்றத்தக்கது.[17] விரிவினை அறிய அவாவுவோர் அவர்தம் நூலிற்கண்டு மகிழ்க.

இஃதன்றி, மற்றொரு செய்தியும் ஈண்டு அறியத் தகும்: முதற்கரிகாலன்பால் தோற்று நாணி வடக்கிருந்த 'பெருஞ்சேரலாதன்' வேறு; பெருவிறற்கிள்ளியோடு போரிட்டு அவனுடன் களத்திலேயே மாண்ட 'நெடுஞ் சேரலாதன்' வேறு.[18] இவற்றால் இமயஞ்சென்று மீண்ட கரிகாலனுக்கும் செங்குட்டுவன் தந்தைக்கும் யாதொரு தொடர்புமில்லை என்பதை நன்குணர்தல் வேண்டும். இத்தகைய மயக்க முடிபுகளால் தமிழ்வேந்தர் வரலாறுகள் பாழடைந்து சரித்திராசிரியர் ஒதுக்கித் தள்ளக்கூடிய நிலையையடைந்தன என்பதில் வியப்பில்லை. பொறுமையாக வரலாற்று அறிவுடனும் இலக்கிய அறிவுடனும் பாரபட்சமற்ற பகுத்தறிவுடனும் இலக்கியம் ஆராயப்படுதல் வேண்டும். அந்நிலை ஏற்படும் நாளே தமிழகத்துக்குரிய நன்னுளாகும்.

கரிகாலன் காலம் கி. பி. முதல் நூற்றுண்டெனவும் இரண்டாம் நூற்றுண்டெனவும் கூறினோர் அனைவரும் அவனது இலங்கைப் படையெடுப்பும் வடநாட்டுப் படையெடுப்பும் அக்காலங்களில் நடந்திருக்கக் கூடுமா என்பதை அறவே மறந்தனர் என்றே கொள்ளக் கிடக்கிறது.

---

16. Vide his 'Early History of India' p. 482 (4th edn)
17. Vide his 'Chronology of the Early Tamils' pp. 91-94
18. Vide Purananuru, S. 62, 63.

கி. பி. முதல் 5 நூற்றாண்டுகளில் இலங்கைப் படையெடுப்பே நடந்ததில்லை என இலங்கைச் சரிதமே சான்று பகர்கிறது. கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் கச்சியை ஆண்ட நரசிம்ம பல்லவனுக்கும் இலங்கையரசனுக்கும் தொடர்பு உண்டு என்பதை இலங்கைச் சரித்திரம் கூறுகிறது. எனவே, கரிகாலன் இலங்கைமீது படையெடுத்த காலம் கி. மு. வில் தான் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் விளங்குகிறதன்றோ ? இவை அனைத்தையும்விட, இரண்டாம் கரிகாலனைப்பற்றிய பட்டினப்பாலை, பொருநர் ஆற்றுப்படை இவற்றின் நடைக்கும் முதற் கரிகாலனைப் பற்றிப்பாடப் பெற்ற புற—அகப் பாடல்களின் நடைக்கும் உள்ள சிறிதளவு வேறுபாடு நுணுகி ஆராயத் தக்கது. இரண்டாம் கரிகாலனைப் பற்றிய இரண்டு பாக்கட்கும் மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் இவற்றுக்கும் உள்ள பேரளவு வேறுபாடும் ஆராயத் தக்கது. வரலாற்று ஆராய்ச்சியோடு மொழி ஆராய்ச்சியும் இன்றியமையாதது.

5. கலித்தொகையின் காலம்

கலித்தொகையை முதலில் வெளியிட்ட திரு சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள், இந்நூல் இயற்றி யோர் ஒருவரே எனக் கருதினர். அதன் பின்,

> "பெருங்கடுங்கோன் பாலை, கபிலன் குறிஞ்சி
> மருதனிள நாகன் மருதம்,—அருஞ்சோழன்
> நல்லுத் திரன்முல்லை, நல்லந் துவனெய்தல்
> கல்விவலார் கண்ட கலி."

என்னும் வெண்பா வெளிப்பட்டது. அது முதல் ஐந்து கலியும் புலவர் ஐவரால் பாடப்பட்டவை எனத் தமிழறிஞர் கருதலாயினர். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாராய்ச் சித் துறைப் புலவராக இருந்த திரு. K. N. சிவராஜப் பிள்ளை, B.A., அவர்கள் 'கலித்தொகை ஆசிரியர் ஒருவரே' என முடிவு கட்டினர். இந்நிலைமையில், கலித்தொகை ஆசிரியர் ஒருவரா? ஐவரா? பலரா? என்பதைத் துணிதல் நமது கடமை அன்றோ ?

ஐவர் அல்லர் : காரணங்கள்

(1) கலித்தொகை ஆசிரியர் ஐவரே என்பதற்கு மேற்காட்டிய வெண்பாவைத் தவிர வேறு சான்று இல்லை. எனவே, அவ்வெண்பா நம்பத் தக்கதா? என்பதை முதற் கண் ஆராய்தல் வேண்டும்.

1. பாலைக் கலியைப் பாடியவர் — பெருங்கடுங் [கோன்
2. குறிஞ்சிக் ,, ,, — கபிலர்

---

* இது 9, 10—3—1940-இல் சென்னையில் பண்டித ந. மு. வேங் கடசாமி நாட்டாரவர்கள் தலைமையில் நடந்த கலித்தொகை மாநாட் டில் 'குறிஞ்சிக் கலி' என்னும் தலைப்பில் ஆற்றிய சொற்பொழிவின் முற்பகுதி.

3. மருதக் „ „ — மருதன் இள
[நாகனுர்
4. முல்லைக் „ „ — சோழன் நல்
[லுருத்திரன்
5. நெய்தற் „ „ — நல்லந்துவனுர்

என்பது அவ்வெண்பாவில் உள்ள செய்தி. ஏனைய தொகை நூல்களில் பாலைத் திணை பற்றிப் பல செய்யுட்களைக் கடுங்கோன் பாடி யிருத்தலாலும், குறிஞ்சித் திணை பற்றிப் பல செய்யுட்களைக் கபிலர் பாடியிருத்தலாலும், முதலிரண்டு கலிகளை இவர்கள் பாடினுர்கள் எனக் கொள்ளினும், ஏனைய மூன்றையும் மற்றப் புலவர் மூவரும் பாடத் தகுதி வாய்ந்தவர் என்பதற்குரிய சான்று ஏனைத் தொகை நூல்களில் காணக்கூடவில்லை. மருதன் இளநாகனுர் பிற நூல்களில் பாடியனவாகக் காணப்படும் 39 செய்யுட்களில் பாலை பற்றி 17-ம், குறிஞ்சி பற்றி 9-ம், முல்லை பற்றி 5-ம், நெய்தல் பற்றி 5-ம், மருதம் பற்றி மூன்றுமே உள்ளன. இவர் மருதக்கலியைப் பாடினுர் என்பது பொருந்துவதாக உள்ளதா? சோழன் நல்லுருத்திரன் புறநானூற்றில் ஒரு செய்யுளே (190) பாடியதாகத் தெரிகிறது. அவன் பாடிய பா ஒன்றும் வேறு தொகை நூல்களில் இல்லை. அவன் முல்லைக் கலியைப் பாடினுன் என அவ்வெண்பா கூறுகிறது. நல்லந்துவனுர் நெய்தற்றிணையில் ஒரு செய்யுளும் செய்திலர். அவர் நெய்தற்கலியைப் பாடியதாக வெண்பா விளம்புகிறது.[1]

(2) முல்லைக் கலியில் கூறப்படும் முல்லைநில மக்கள் பாண்டிய நாட்டவராகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் பாண்டியனை வாழ்த்துவதாகச் செய்யுள் கூறுகிறது. சோழ வேந்தன் தனது நாட்டு முல்லைநில மக்களைப் பாடாதது வியப்பே அன்றோ? சோழ அரசன் தனது நாட்டு மக்களைப்பற்றிப் பாடாமல், பாண்டிய நாட்டு முல்லை நில மக்களைப் பற்றிமட்டும் தனது முல்லைக்கலியில் பாடினுன் என்னல் சற்றும் பொருந்தாது. முல்லை நிலம்

1. K. N. Sivaraja Pillai's 'The Chronology of the Early Tamils' p. 35.

பாண்டியர்க்கே உரிமையுடையதுமன்று. பாண்டியனை வாழ்த்திப் பரவும் ஒரு குறிப்பிட்ட முல்லை நிலத்தாரைப் பற்றிச் சோழ வேந்தன் நூல் பாடினான் என்பது அறிவிற்கும் அநுபவத்திற்கும் சற்றும் பொருந்தாததாகும்.

(3) நெய்தற் கலியைப் பற்றி ஒரு சிறு செய்யுளும் ஏனைய தொகை நூல்களுட் பாடியிராத ஒருவர், நெய்தற் கலியைப் பாடினார் என்பது, கருக்கொள்ளாது மகப்பேறு தோன்றினாற் போலாகும் அன்றோ?

(4) 'கலித்தொகை முழுவதும் நன்கு ஆராயின், செய்யுட்கள் ஒரே ஆசிரியர் இயற்றியன என்பது புலனாம். இதனை ஒப்புக்கொள்ள மனமற்றவர் இவ்வெண்பாவினை வெளிக்கிளம்ப விட்டனர். இவ் வெண்பா எந்தக் கலித்தொகை ஏட்டிலும் இல்லை; வேறு நூல் ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் இல்லை. மாயமாய் வந்ததாகும். இதனை நன்கு யோசியாது, புலவர்கள், கலித்தொகையை ஐவர் பாடியதாகக் கொண்டுவிட்டனர்.'[2] இது முற்றும் ஆதாரமற்ற—இக்காலப் புலவர் எவரோ கட்டிவிட்ட வெண்பா ஆகும் என்பதே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாராய்ச்சித் துறையினராய திரு. S. வையாபுரிப் பிள்ளை, திரு. வித்துவான் வே. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் முதலியோர் கருத்துமாகும்.

(5) திருநெல்வேலி—சுவர்ணம் பிள்ளை அவர்கள் தமக்குக் கிடைத்ததாகக் கூறிய 'ஊசிமுறி' என்னும் நூலைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு. கா. நமசிவாய முதலியார் அவர்கள் பொருள் கொடுத்து வாங்கி ஆராய்ந்தார்கள்; அது போலி நூல்—பொருளுக்காக இக்காலப் புலவன் பாடிய பொய்ந்நூல்—என்பதை அறிந்து கிழித்தெறிந்தார்கள். இங்ஙனம் பொருளுக்காகவும் விளையாட்டாகவும் பலர் தாமே கட்டிய பாக்களைப் 'பழம் பாடல்கள்' எனக் கூறி ஏமாற்றல் உண்டு. அத்தகையோருள் ஒருவர் செயலாக இருக்கலாம் இவ்வெண்பாவின் படைப்பு எனக் கோடலே பொருந்தும்.

(6) கலித்தொகைக்கு உரை வகுத்த நச்சினார்க்கினியர் கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டினர் என்பர் ஆராய்ச்சி

2. K. N. Sivaraja Pillai's "The chronology of the Early Tamils," p. 225.

வல்லார். அவர், நெய்தற்கலி 25-ஆம் செய்யுள் உரையில், "............தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனுர் செய்யுள் செய்தார்" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, அவர் காலத்தில் (கி. பி. 14-ஆம் நூற்றுண்டில்) 'நெய்தற் கலிச் செய்யுள் நல்லந்துவனுர் (ஒன்றே—பலவோ) செய்தார்' என்னும் வழக்கு இருந்ததென்பது தெரிகிறது. கடவுள் வாழ்த்தின் உரையில், "ஆதலால் ஈண்டுப் பாலைத் திணையையும் திணையாக ஆசிரியர் நல்லந்துவனுர் கோத்தார் என்று கூறுக," என்று நச்சினுர்க்கினியர் கூறுதலை நோக்கக் கலித்தொகையில் உள்ள பிற நான்கு கலிகளைப் பாடியவர் இன்னவர் என்பது கி. பி. 14-ஆம் நூற்றுண்டினரான நச்சினுர்க்கினியர்க்கே தெரியவில்லை—அவர் காலத்துப் புலவர்க்கும் தெரியவில்லை—வழக்கிலும் இல்லை—என்பன அறியலாம். அன்றே? மிகச் சிறந்த உரையாசிரியராய அவருக்கே அவர் காலத்தில் தெரிந்திராத இவ்வெண்பா, இவ்விருபதாம் நூற்றுண்டில் திடீரெனத் தோன்றினமை பெருவியப்பன்றே? நூலறிவோடு நுண்ணறிவுடையோர் நன்கு ஆய்வாராக.

(7) ஒவ்வொரு கலியையும் ஒருவரே பாடினுர் எனக் கோடலும் பொருந்துவதாகத் தெரியவில்லை. காட்டாக, 'களவுப் புணர்ச்சி' என்னும் ஒரு பொருள் பற்றி 29 செய்யுட்கள் பாட வேண்டிய அவசியம் என்ன இருக்கிறது? கூறியதே கூறலாகவுள்ள வள்ளைப் பாடல்களும், கைக்கிளைப் பாடல்களும், வரைவு கடாதல் பற்றிய பாடல்களுமே குறிஞ்சிக் கலியில் மிக்குள்ளன. இவற்றுள் ஒவ்வொன்றிலும் நுட்பமாக அறியத்தகும் சிறப்புப் பொருளும் இல்லை. இந்நிலையில் ஒரே புலவர் இவற்றை வேலை கெட்டுப் பாடியிருப்பர் என நினைத்தற்கில்லை. இங்ஙனமே பிற கலிகளும் உள்ளன. இங்ஙனம் ஒரே துறையில் **கூறியது கூறலாகச்** (Tedious Repetition) சங்கத்துச் சான்றோர் செய்யுட்கள் இருத்தல் அருமை; இருப்பினும் அவர்க்கு இழுக்காம்.

இன்ன பிற காரணங்களால், கலித்தொகைப் பகுதிகள் ஐந்தும் ஐவரால் பாடப்பட்டவை அல்ல என ஒருவாறு கூறலாம்.

ஒருவர் அல்லர் : காரணங்கள்

(1) கலித்தொகை எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்று. 'தொகை நூல்' என்பது பல்வேறு காலத்துப் பல்வேறு புலவர் பாடிய செய்யுட்களைக் கொண்ட நூல் ஆகும். இவ்விலக்கணம் கொண்டே ஏனைய தொகை நூல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அம்முறையில் அமைந்தவையே கலிச் செய்யுட்கள் என்னும் முடிபாற்றான், அவை 'கலித்தொகை' எனப் பெயரிடப்பட்டன; தொகை நூல்களுள் கலித்தொகையும் ஒன்ருகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. அந்நூற்பாக்கள் ஒரு புலவர் செய்தவை ஆயின், 'தொகை' எனப்படா. தொகுக்கப்பட்டவை அல்லவோ தொகை எனப் பெயர் பெறும்? ஒருவரே பாடினர் ஆயின், அச்செய்யுட்கள் தொகுக்கப்பட்டவை ஆகா அல்லவோ? எனவே, 'தொகை' என்னும் பெயர் ஒன்றே—கலித்தொகை பாடியோர் ஒருவர் அல்லர் என்பதை மெய்ப்பித்தல் காண்க.

(2) ஒருவரையே ஆசிரியராகக் கொண்ட சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி போன்ற நூல்களின் ஏட்டுப் பிரதிகளில் அவ்வந்நூல் ஆசிரியர் பெயரும் காண்கின்ருேம் அல்லவா? அம்முறையில், கலித்தொகை ஒருவரால் செய்யப்பட்டிருப்பின், ஆசிரியர் பெயர் ஏடுகளில் இருந்திருத்தல் இயல்பே அன்ருே? அங்ஙனம் இராமை ஒன்றே—கலித்தொகை நூல் ஒருவரால் செய்யப்பட்டதன்று என்பதை மெய்ப்பிக்குமன்ருே?

(3) "(நெய்தற்கலியில் உள்ள) செய்யுளை ஆசிரியர் நல்லந்துவனுர் செய்தார்; முறைப்படியே கோத்தார்" என வரும் நச்சினுர்க்கினியர் கூற்று கவனித்தற்குரியது. நெய்தற்கலியில் மட்டும் நல்லந்துவனுர் பெயர் குறிப்பிட்ட உரையாசிரியர் ஏனைக் கலிகளில் கூருமையும், 'கோத்தார்' எனக் கூறலும் கலித்தொகைச் செய்யுட்கள் ஒருவர் செய்தன அல்ல - நல்லந்துவனுரே பாடியவை அல்ல - என்பவற்றை நன்கு விளக்குவனவாகும். அனைத்தும் பாடியவர் நல்லந்துவனுரே எனின், கோத்தார் எனல் பொருத்தம் அன்றே!

(4) ஒரு கலியுள் ஒரே துறையில்—ஒரே பொருள் பற்றிப் பல பாக்கள் ஒருவரே பாடியிருத்தல் இயலாது.

இங்ஙனமும் ஒவ்வொரு கலியிலும் கூறியது கூறல் ஒரே ஆசிரியரால் ஏற்படத்தக்கதும் அன்று. இக்குற்றம் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்பால் ஏற்றிக் கூறல் அடாது.

(5) ஒவ்வொரு கலியினும் இரண்டோர் இடங்களில் பாண்டியன் எனவும், வையை எனவும், கூடல் எனவும் வருதல் கொண்டு செய்யுட்கள் அனைத்தும் ஒருவர் பாடியனவே[3] என்பது பொருந்தா முடிபாகும். என்னை? சிலப்பதிகாரத்துள் வந்துள்ள அடிகள் பல—கருத்துக்கள் பல—அங்ஙனமே மணிமேகலையுள் பயிலக் காண்கிறோம். மற்றும் 'ஊதுலைக்குருகின்' என்பது போன்ற பல தொடர்களும் ஒன்றுபட்ட கருத்துக்கள் பலவும் சங்கப்புலவர் பலருடைய பாடல்களில் பயின்றுவரக் காண்கின்றோம். இவை கொண்டு அப்பாடல்கள் அனைத்தும் ஒரு புலவரே பாடினார் எனக் கோடல் தகுதியாமோ?

'பாடியவர் ஒருவர் அல்லர்' என்பதற்கு மேலும் சில காரணங்களை ஆராய்ச்சியாளர் காட்டுவர்.[4] விரிவஞ்சி அவற்றைக் கூறுது விடுத்து, *ஆசிரியர் ஒருவர் அல்லர்* என்பதை மீட்டும் வற்புறுத்தி மேற்செல்வாம்.

கலித்தொகை ஆசிரியர் 'பலர்' ஆவர்

கலித்தொகை ஆசிரியர் 'ஒருவர் அல்லர்—ஐவரும் அல்லர்' என்ற முடிபானே, '*பலர் ஆவர்*' என்னும் முடிபு தானே போதரும். எனினும், மேலும் இரண்டொரு காரணம் காட்டுதும்.

(1) ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கலிச் செய்யுட்கள் 149-இல் ஒரேஒரு செய்யுளடியில் மட்டும் (நெய்தற்கலி-25) "தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுள் செய்தார்" எனக் கூறியிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. அவர், "செய்யுள் செய்தார்" எனக் கூறினரே அன்றி, "அந்நெய்தற்கலி முழுதும் பாடினார்" எனக் கூறுமை காணத்தகுவது. மேலும், எந்தக் கலியையும் ஒரே புலவர் பாடினார் எனக் கூறல் பொருந்தா தென்பதற்கு மேற்

3. K. N. S. Pillai's 'Chronology of the Early Tamils,' p. 224.
4. V. Venkatarajulu Reddiar's 'Kapilar' pp. 33-35.

காட்டிய காரணங்களையும் இத்துடன் வைத்து எண்ணுதல் வேண்டும். நச்சினார்க்குஇனியர் தம் காலத்துப் புலவர் கூற்றை நம்பி—'இச்செய்யுள் இன்னவரது' எனக் கூறி இருக்கலாம் அன்றோ ? தம் கால வழக்கை வெளியிடுதலில் நச்சினார்க்கினியர் முன்னணியில் நிற்பவர் என்பதற்குத்—தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையில் அவர் கூறியுள்ள அகத்தியர் மனைவி சம்பந்தப்பட்ட பொருத்தமற்ற ஆபாசக் கதையே சிறந்த சான்றாகும் அன்றோ ?[5]

(2) கலித்தொகைச் செய்யுட்கள் பலவகைப்பட்ட நடை வேறுபாடுகள் உடையன ; கூர்ந்து கவனிப்போர் சொற் செறிவையும்—சொல் தளர்வினையும், நடை மிடுக்கையும்—எளிய நடையையும், பழைய தமிழ்க் கொள்கைகளையும்—குடி புகுந்த புதிய கொள்கைகளையும், முற்காலக் கருத்துக்களையும்—பிற்காலக் கருத்துக்களையும் நன்கறிந்து வியத்தல் கூடும். சுருங்கக் கூறின், கலித்தொகைச் செய்யுட்கள்—ஏனைத் தொகை நூற் செய்யுட்களைப்போல் *பல்வேறு புலவரால் பாடப்பட்டவை* ஆகும். கலித்தொகையை மேலும் ஆராய்ந்து முடிபு கூறல் கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.

கலித்தொகையின் 'காலம்' யாது ?

(1) கடைச் சங்கத்தின் இறுதிக் காலம் கி. பி. 2–ஆம் நூற்றாண்டு என்பர் வரலாறு வல்லார். கடைச் சங்கத் தொகை நூல்களுள், பல நூற்றாண்டுகளிற் பாடப்பட்ட செய்யுட்கள் உள்ளன. அவற்றுட் பல களவியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒத்த காமத்தைப் பற்றியவை. கைக்கிளை, பெருந்திணைகளைப்பற்றி அச்சான்றோர் செய்யுள் செய்திலர். இன்றைய தொகை நூல்களில் அவை காணுமாறில்லை. பாடிய ஒத்த காமச் செய்யுட்களும் உயரிய பொருள் நோக்குடையன. ஆனால், குறிஞ்சிக் கலிச் செய்யுட்களோ அவர் மரபுக்கு மாறாகப் பெரும்பாலும் பொருளியல் சூத்திரங்கட்கு இலக்கியமாக அமைந்தவை ; கைக்கிளை—பெருந்திணைச் செய்யுட்களைக்

5. P. T. Srinivasa Iyengar's 'History of the Tamils,' p. 224.

கொண்டவை; உயரிய பொருள் நோக்கம் ஓரளவு குறைந்தவையே ஆகும். இவ்வேறுபாட்டைச் சங்க நூற் பயிற்சி உடையோர் நன்குணர்தல் கூடும்.

(2) *"மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை*
வவ்விக் கொளலும் அறனெனக் கண்டன்று"
(குறிஞ்சிக்கலி-26)

பெண்டிரை வௌவிக் கோடல் 'இராக்கத மணம்' எனப்படும். இராக்கத மணத்தைத் தொல்காப்பியர் கூறிற்றிலர். 'பெருந்திணை—ஒவ்வாத காமம்' எனத் தொல்காப்பியர் கூறினரே அன்றி, இராக்கதர் மண முறையாகிய வௌவிக் கோடலைத் தமிழ் மக்கள் கையாண்டனர் எனக் கூறிலர். 'இராக்கத மணம் அறன்' எனத் தொல்காப்பியரோ சங்கநூற் புலவரோ யாண்டும் கூறிற்றிலர். ஆரியருடைய எண்வகை மணங்களுள் 'இராக்கத மணம்' ஒன்றாகும். தமிழர்க்கு இம்மணம் உண்டென யாம் இதுகாறும் கேட்டதில்லை. அடியோர் தலைவராகக் கொள்ளினும், தமிழகத்துள் அடிப்பட்ட பழக்கத்துக்கு மாறாகச் சங்கத்துச் சான்றோர் செய்யுள் செய்யார். ஆகவே, 'இராக்கத மணம் அறன்' எனக் கூறும் இச் செய்யுளும் இது போன்ற கலிச் செய்யுட்களும் கடைச் சங்கப் புலவர்க்குப் பிற்பட்ட—ஆரியக் கொள்கைகள் அறனெனக் கருதப்பட்ட காலத்தனவாகும் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ ?

(3) குறிஞ்சிக் கலிச் செய்யுள் ஒன்றில் தலைவி, "தோழி, நீ தெருவில் போவார்க்கெல்லாம் இரங்குதல்—வாரணவாசியில் (காசியில்) பிறர் வருத்தம் தம் வருத்தமாகக் கருதும் அருளுடையார் செயலை ஒத்துள்ளதே"(24) எனக் கூறியுள்ளது கருதற்பாலது. ஏனைய தொகை நூல்களுள், யாமறிந்த வரை, இச்செய்தி காணப்பட்டிலது. வாரணவாசி (காசி) நகர மாந்தர் செய்தி எந்த அளவு தமிழகத்தில் பரவி இருந்தால், அதனைத் தலைமகள் சொல்வதாகப் புலவர் பாடியிருப்பர் என்பது சிந்திக்கத் தக்கது. ஏனைய பழம் பாடல்களில் காணப்பெறாத இவ் வடநாட்டுச் செய்தி சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட தென்பதில் ஐயமுண்டோ?

(4) ஏனைய தொகைச் செய்யுட்களில் காணப்படாத முன்னிலைப் பன்மைச் சொல்லாகிய 'நீர்', பலர்பாற் சொல்லோடு 'கள்' விகுதி சேர்த்துக் கூறப்படல், 'செய்யும்' என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினைமுற்றுப் 'புலர் பாலில் வரல்' போன்றவை கலித்தொகைச் செய்யுட்களில் காணப்படு கின்றன. மேலும், 'நின்றீத்தை, போசீத்தை' (மருதக் கலி-29) எனவும், 'இல்லானும், பாடித்தை, இஃதொத்தன்' (குறிஞ்சிக்கலி 22, 24, 25) எனவும் பல சொற்கள் மாறு பட்டுச் செய்யுட்களில் இடம்பெற்றன என ஏனைத் தொகைச் செய்யுட்களைக் கொண்டு கூறுதல் இயலாது. இவை, இத்திணைகளைப் பற்றியே பாடப்பட்ட சங்ககாலப் புலவர் பழம் பாடல்களில் பயின்றில என்பதை நோக்க, இச்சொற்களைக் கொண்ட செய்யுட்கள் *பிற்காலத்தன* எனல் கூருதே விளங்கும்.

(5) குறிஞ்சிக் கலியுள் ஐந்திணை பற்றிக் கூறற்குரிய அரிய செய்திகளை, ஏனைச் சான்றோரைப் பின்பற்றிக் கூறு தலை ஒழித்து, அவரால் கனவிலும் கருதப்படாதவையும் சொல்லப்படாதவையுமான கைக்கிளை—பெருந்திணைச் செய்திகளையும் (இவற்றை 'ரஸாபாஸம்' என்பர் வட நூலார்) இழிந்தோர் களவினையும், மருதக் கலியுள் கூனும் குறளும் உறழ்ந்து கூறலும் புணர்தலும் (29) போன்ற செய்திகளையும், 'தேள் கொட்டி ஏறும் விஷம் போலக் காமம் தலைக்கேறுகிறதோ?' என்றுற் போலக் கூறப்படும் முல்லைக்கலிச் செய்திகளையும், இவை போன்றே ஏனைய கலிகளிலும் வெறுக்கத்தக்க—பண் டைப் புலவர் நெறிக்கு மாருகக் கூறப்படும் செய்திகளை யும் அச்சங்க காலப் புலவரோடு இருந்த சான்ருேர் பாடியி ரார் என்பது சாதாரண அறிவும் நடுவுநிலைமையும் உடையார் நன்கறிதல் கூடுமன்றே? இவற்றுக்கு இலக் கணம் தொல்காப்பியத்துள் காணப்படினும், இவற்றைப் பிற்காலத்துப் புலவர்கள் பாடினர்கள் எனக் கோடலே அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. அறிஞர் ஆய்வாராக!

(6) காமன் ஆரியக்கடவுள். அவன் ஏனைய தொகை நூல்களுள், 'காமனர்' எனவும், 'சாமனர்க்கு மூத்த காமனர்'

எனவும், மருதக் கலியுள் (செ-29) கூறப்பட்டாற் போலக் கூறப்பட்டிலன். காமனைப்பற்றிய இச்செய்திகள் பிற் காலச் சமண பௌத்த காவியங்களிலும் ஆண்டாள் பாசுரத்திலும் பெருங்கதையிலும் காணப்படுகின்றன.[6] கி. பி. 6-ஆம் நூற்றுண்டிற்கும் பிற்பட்ட சிந்தாமணியில் காமன் கோட்டம் கூறப்படுகிறது. கி. பி. 7-ஆம் நூற் ருண்டினதெனக் கருதப்படும் களவியல் உரையில், "அடுசிலையோடு கணை ஏந்தி வடிவு கொண்ட காமன் போலச் சென்று" என வருதல் காண்க. எனவே, 'காமன்' என்னும் கடவுளும், 'அவன் சாமனுர் தமையன்' என்னும் செய்தியும் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றுண்டிற்கு முற் பட்ட கடைச்சங்க காலத்துப் பழம் பாடல்கட்குப் பிற்பட் டனவே எனல் தவருகாது.

(7) "மலிதிரை யூர்ந்துதன்" என வரும் முல்லைக்கலி அடிகள் தமிழகத்துக் கடல்கோள் ஒன்றைக் குறிப்பதாம். அக்கடல்கோள் எதுவாயினும், கி. மு.-வில் நடந்ததாகவே வரலாறு கூறுகிறது; கி. மு. 504, கி. மு. 306—இவ்விரு காலங்களில் ஒன்ருக இருக்கலாம். மிகக் குறைவாகக் கொள்ளினும், இதனைக் கி. மு. 4-ஆம் நூற்றுண்டில் நடந்த நிகழ்ச்சி எனலாம்.[7] இதுபற்றி வரும் செய்யுள் ஓரளவு மற்றப் பாக்களிலும் முற்பட்டதாதல் முறையே அன்ருே? இங்ஙனம் சில செய்யுட்கள் இக்கலித்தொகை யில் கடைச்சங்கத்தனவாக இருக்கலாம் என்று கூறவும் இடந்தருகின்றன. சில, நடை வேறுபாட்டாலும் பிறவற் ருலும் பிற்காலத்தனவாகக் காண்கின்றன.

(8) கால முறைப்படி ஆராயினும், கலித்தொகை பாடியவராகக் கருதப்படும் புலவர் ஐவரும் (அவரே பாடிய வர் எனக் கொள்ளினும்) வேறு வேறு காலத்தவர் ஆகின் றனர். எனவே, கலித்தொகைச் செய்யுட்கள் பத்துப்

---

6. டாக்டர் ஐயரவர்கள், "சங்ககாலத் தமிழ்," பக். 65—66.

7. Vide My "தமிழ் யாப்பிலக்கண நூல்கள்" In Sentamil Selvi Vol. 15, p. 320. and M.S. Ramaswamy Iyengar's 'Studies in S. I. Jainism' p. 39.

பாட்டைப் போலச் சில நூற்றாண்டுகளிற் செய்யுப்பட்டவையாதல் வேண்டும்.[8]

(9) கலித்தொகை முழுவதிலும் எந்த அரசன் பெயரும் சுட்டப்படவில்லை. மூவேந்தருள் பாண்டியனே சுட்டப்படுகிறான்; வையை, கூடல் இவையே சுட்டப்படுகின்றன. ஏனைய தொகை நூல்களிற் கூறப்படும் வள்ளல்களோ புலவரோ சுட்டப்படவில்லை. மேற்கோள் காட்டத்தகும் இடங்களில் 'வாரணவாசிப்பதம்' போன்ற வடநாட்டுச் செய்திகளும், பிற்காலப் புராணக்கதைகளும், தெய்வங்களுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஏனைய அகப்பாட்டுக்களில் பெரும்பாலான செய்யுட்களில் வந்துள்ள தமிழ்ப் புலவர் பெயர்கள், வள்ளல்களின் பெயர்கள், அரசர்கள் பெயர்கள், போர்கள் முதலியன போன்ற தமிழகச் செய்திகளுட் சிலவேனும் 149 செய்யுட்களைக் கொண்ட கலித்தொகையில் பயின்றுவராமை நன்கு கவனித்தற்குரியது. இத் தக்க ஒரு *காரணம்* கொண்டே கலித்தொகைச் செய்யுட்களுட் பெரும்பாலன *கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பின்னரே செய்யப்பட்டவை* என வற்புறுத்திக் கூறலாம்.

(10) கி. பி. மூன்றும் நூற்றாண்டளவில் தமிழகம் '*களப்பிரர்*' படையெடுப்புக்கு உட்பட்டது; சோழரும் பாண்டியரும் முடியிழந்து சிற்றூர்களிற் புகுந்தனர்; அமயம் வாய்த்தபோது தம் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தப் போரிட்டனர். தமிழகம் இம்மாறுபட்ட ஆட்சியாலும், பல்லவர் நுழைவாலும் கி. பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 6-ஆம் நூற்றாண்டு வரை அல்லற்பட்டது; யாண்டும் குழப்பம்; யாண்டும் போர்.[9] களப்பிரரும் பல்லவரும் வடமொழியையும் சமண சமயத்தையும் நாடெங்கும் பரப்பினர்; ஆரியர் கொள்கைகளும் மொழியும் நாட்டில் நன்கு வேரூன்றிய காலம் இதுவேயாகும். கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிமுதல் அப்பர், சம்பந்தர் முதலிய சைவ

---

8. K. N. S. Pillai's 'The Chronology of the Early Tamils.' p. 225.

9. Dr. S. K. Iyengar's Introduction to 'The Pallavas of Kanchi' by R. Gopalan.

சமய ஆசிரியரும் ஆழ்வார்களும் தோன்றிச் சைவ வைணவ சமயங்களைப் பரப்பமுனைந்துவிட்டனர்; புராணக் கதைகளும் ஆரியமதக் கோட்பாடுகளும் மிகுதியாக இப்பிற்காலத்தில் இடம் பெற்றன. இப்பிற்கால மதக்கொள்கைகள் தோன்றியபின்பு தொகை நூல்கள் செய்யப்பட்டிரா. என்னை? அது, சமயத் தொடர்பான நூல்கள் தோன்றி ஆதரிக்கப் பெற்ற காலமாதலின் என்க.

எனவே, இதுகாறுங் கூறிய பற்பல பொருத்தமான காரணங்களால், கலித்தொகைச் செய்யுட்களின் காலம் ஏறத்தாழக் கி.மு. 2-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டு முடியவாகும் எனக் கோடல் ஒருவாறு பொருந்தும். அஃதாவது, கலித்தொகைச் செய்யுட்களும் ஏனைய தொகை நூல் செய்யுட்கள் போலப் பல நூற்றாண்டுகளில் பாடப்பட்டவையாகும். ஆயின், பிற தொகை நூற் செய்யுட்களின் கடைப்பட்ட காலம் கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டாயின், கலித்தொகைச் செய்யுட்களின் கடைப்பட்ட காலம் கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டாகும். கலித்தொகையின் காலம் கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டென்பர் திரு. பி. டி. சீனிவாச ஐயங்கார்.[10] இதுகாறும் இப்பகுதியில் கூறிவந்த பற்பல அகச் சான்றுகளாலும் புறச் சான்றுகளாலும் இரண்டு செய்திகள் நன்கு வெளியாம்: அவை: (1) கலித்தொகைச் செய்யுட்களின் ஆசிரியர் ஒருவர் அல்லர்; ஐவரும் அல்லர்; ‘பலர்’ ஆவர். (2) கலித்தொகைச் செய்யுட்களுட் பெரும் பகுதியின் காலம் கடைச்சங்கத்துக்குப் பிற்பட்டது என்பன.

இவை முடிந்த முடிபுகள் அல்ல. ஆராய்ச்சியே முடிவற்றது. ஆதலின், ‘இம்முடிபுகள் பொருந்துவனவா?’ என்பதைத் தமிழ் அறிஞர் *காய்தல் உவத்தல் இன்றி* ஆராய்வாராக!

10. Vide his 'History of the Tamils', p. 582.

6. கோச்செங்கணன் காலம்

63 நாயன்மாருள் ஒருவனும் அப்பர்க்கு முற்பட்டவனுமாகிய கோச்செங்கணன் சங்க இறுதிக் காலத்தவன் என்று பலர் கூறியுள்ளனர். இதற்கு அவர் சான்றாகக் காட்டத்தக்கவை இரண்டு: (1) 74-ஆம் புறநானூற்றுப் பாட்டின் அடிக் குறிப்பில், "சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, சோழன் செங்கணானோடு போர்ப் புறத்துப் பொருது பற்றுக் கோட்பட்டுக் குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையிற் கிடந்து 'தண்ணீர்தா' என்று, பெறாது, பெயர்த்துப் பெற்றுக் கைக்கொண்டிருந்து உண்ணான் சொல்லித் துஞ்சிய பாட்டு," எனவரும் செய்தி. (2) பொய்கையார் சோழன்மீது களவழி பாடிச் சிறைப்பட்ட அரசனை மீட்டார் எனக் களவழி ஏடுகளின் ஈற்றில் எழுதப்பட்டுள்ள செய்தி. இவ்விரண்டு கூற்றுக்களையும் ஆராய்வோம்:

முதற் கூற்று

மேற்சொன்ன 74-ஆம் செய்யுளில் கோச்செங்கணான் என்ற பெயர் இல்லை. அடிக் குறிப்பு, பாடிய புலவன் எழுதியதும் அன்று என்பது, 'உண்ணான் சொல்லித் துஞ்சிய பாட்டு' என்பதால் அறியப்படும். புறநானூற்றுப் பாடல்களின் கீழ் உள்ள (பிற்காலத்தார் எழுதிய) அடிக் குறிப்புக்கள் பல இடங்களில் பொருத்தமற்றவை என்பது அறிஞர் நன்கறிந்ததே. சான்றாக ஓர் இடம் குறித்துக் காட்டுவம். புறம் 389-ஆம் செய்யுளில், 'ஆதனுங்கனைப்போல நீ கொடுப்பாயாக,' எனவரும் தொடரைக் கண்டதும், அஃது உவமையாகக் கூறப்பட்டதென்பதையும் கவனியாமல், 'இஃது ஆதனுங்கனைப் பாடிய பாட்டு' என்று அடிக் குறிப்பு வரையப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் பிழைபட்ட இடங்கள் பல; பொருத்தமற்ற அடிக் குறிப்புக்கள் பல. இத்தகைய அடிக்குறிப்புக்களில் செங்கணானைக் குறிக்கும் அடிக்

குறிப்பும் ஒன்ருகலாம். களவழிப் பாக்களைக் காணக் கோச்செங்கணன் பேரரசன் என்பதும், வீரம் வாய்ந்த பகையரசரைக் கொன்றவன்[1] என்பதும், போரில் கொங்கரையும் வஞ்சிக்கோவையும் வென்றவன்[2] என்பதும் தெரிகின்றன. இவற்ருல், இச்சோழனை எதிர்த்த வஞ்சிக்கோ (சேர அரசன்) போரில் கொல்லப்பட்டான் என்பது விளக்கமாகிறது. *கணைக்கால் இரும்பொறை பற்றிய பேச்சே களவழியிற் காணப்படவில்லை.*

இரண்டாம் கூற்று

1. முன் சொன்ன 74-ஆம் செய்யுள் தமிழ் நாவலர் சரிதையில், "சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை செங்கணுற் குடவாயிற் கோட்டத்துத் தளைப்பட்டபோது பொய்கையாருக்கு எழுதி விடுத்த பாட்டு" என்ற தலைப் பின்கீழ்க் காணப்படுகிறது. புறநானூற்று அடிக் குறிப்பும் இதுவும் வேறுபடக் காரணம் என்ன ?

2. புறநானூற்று 74-ஆம் செய்யுள் அடிக்குறிப்பு, கணைக்கால் இரும்பொறை *சிறைக்கண்ணே இறந்தான்* என்பதைக் குறிக்கிறது. ஆயின், தமிழ் நாவலர் சரிதையில் உள்ள செய்யுளின் அடியில், "இது கேட்டுப் பொய்கையார் களவழி நாற்பது பாடச் செங்கணன் *சிறைவிட் டரசளித்தான்*" என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவ்விரு கூற்றுக்களும் தம்முள் மாறுபடுதலைக் கண்ட பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள், "துஞ்சினன் கணைக்கால் இரும்பொறையாக, சிறைவீடு செய்து அரசளிக்கப்பட்டான் பிறனெருவ சேரன் ஆவன் என்று கொள்ளவேண்டும்,"[3] என்று கூறி அமைந்தனர். இங்ஙனம் பேரறிஞரையும் குழப்பத்திற்குட்படுத்தும் பொருத்தமற்ற அடிக்குறிப்புக்களைக் கொண்டு கோச்செங்கணன் போன்ற பேரரசர் காலத்தை வரையறுத்தல் வலியுடைத்தாகாது.

---

1. செய்யுள், 6, 16.
2. செ. 14, 39.
3. அவருடைய பதிப்பு. களவழி. முகவுரை பக். 5 (சைவ சித்தாந்தக் கழகம்).

செங்கணன் காலம் யாது ?

1. கோச்செங்கணன் 70 சிவன் கோவில்கள் கட்டினன் என்று திருமங்கையாழ்வார் குறித்துள்ளார்.4 சங்க காலத்தில் எந்த அரசனும் சிவன் கோவிலோ—திருமால் கோவிலோ கட்டியதற்குச் சான்றில்லை. சிவன் கோவில்கள் பலவாக ஒரே அரசனால் கட்டப் பெற்ற காலம் சைவவுணர்ச்சி வேகம் மிகுதிப்பட்ட காலமாதல் வேண்டும். சங்க காலத்தில் அத்தகைய உணர்ச்சி வேகம் மிக்கிருந்த தாகக் கூறச் சான்றில்லை. சங்க காலத் தமிழ் உலகில் பல சமயங்களும் அமைதியாக இருந்தன என்பதே அறியக் கிடக்கிறது. அவ்வமைதியான நிலையில் ஓர் அரசன் 70 கோவில்கள் கட்டல் அசம்பாவிதம். ஆயின், சங்க காலத்திற்குப் பின்னும், அப்பர்க்கு முன்னும் களப்பிரர் பல்லவர் போன்ற வேற்றரசர் இடையீட்டால் பௌத்தமும் சமணமும் தமிழகத்தில் மிகுதியாகப் பரவலாயின. சங்க காலப் பாண்டியன் அளித்த பிரம்மதேய உரிமையையே அழிக்கக்கூடிய நிலையில் களப்பிரர் சமயக் கொடுமை இருந்தது என்பது வேள்விக்குடிப் பட்டயத்தால் தெரிகிறது. அக்களப்பிரர் காலத்திற்றான் மதுரையில் மூர்த்தி நாயனார் துன்பப்பட்டார். சோழநாட்டில் தண்டியடிகள், நமிநந்தி அடிகள் போன்ற சிவனடியார்க்கும் சமணர்க்கும் வாதங்களும் பூசல்களும் நடந்தன. இத்தகைய சமயக் கொடுமைகள் நடந்து, சைவ சமயவுணர்ச்சி மிக்குத் தோன்றிய பிற்காலத்தே தான் கோச்செங்கணன் போன்ற அரசர் பல கோவில்கள் கட்டிச் சைவத்தை வளர்க்க முற்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

2. கோச்செங்கணனைப் பற்றித் திருமங்கையாழ்வார் வெளியிடும் கருத்துக்கள் இவையாகும்.5

(1) உலகமாண்ட தென்னாட்டான்6 குடகொங்கன் சோழன்.

---

4. திருநறையூர்ப் பதிகம், செ. 8.
5. திருநறையூர்ப் பதிகம், செ. 6, 5, 3, 4, 9.
6. 'தென்னவனாய் உலகாண்ட செங்கணான்' என்ற சுந்தரர் தொடர் இதனுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

(2) தென் தமிழன் வடபுலக் கோன்.

(3) கழல் மன்னர் மணிமுடிமேல் காகமேறத் தெய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன்.

(4) விறல் மன்னர் திறல் அழிய வெம்மாவுய்த்த செங்கணான் கோச்சோழன்.

(5) படை மன்னர் உடல் துணியப் பரிமாவுய்த்த தேராளன் கோச்சோழன்.

இக்குறிப்புக்களால் இவன் (1) வலிபொருந்திய அரசர் பலரைப் போரில் கொன்றவன்—வென்றவன் என்பதும், (2) கொங்குநாடு வென்றவன் என்பதும், (3) சோணாட்டுக்கு வடக்கிருந்த நிலப்பகுதியை (தொண்டை நாட்டை?) வென்றவன் என்பதும், (4) சிறந்த யானைப்படை, குதிரைப் படைகளை உடையவன் என்பதும் தெரிகின்றன.

'கழல் மன்னர், விறல் மன்னர், படை மன்னர்' என்றதால் சோழனை எதிர்த்தவர் மிக்க வலியுடைய பகையரசர் என்பது பெறப்படும். அவர்களைச் செங்கணான் 'தெய்வவாள்' கொண்டு வென்றான் என்பதாலும் பகையரசரது பெருவலிமை உய்த்துணரப்படும். சங்க காலத்தில் இத்தகைய மன்னர் பலருடன் செங்கணான் போரிட்டது உண்மையாயின், இப்போரைப்பற்றிச் சில செய்யுட்களேனும் அக்கால நூல்களில் இருந்திருக்கும் அல்லவா? சங்க காலத்தில் தொண்டை நாடும் சோழர் ஆட்சியில் இருந்தமை மணிமேகலையால் அறியலாம். அதற்கும் அப்பாற்பட்ட வடபுலத்தை இவன் வென்றான் எனக் கொள்ளின், அப்பகையரசர் யாவர் எனக் கூறுவது? சுருங்கக்கூறின், (1) இப்போர்களைப் பற்றிய பாக்கள் சங்க நூல்களில் இல்லை; (2) இவன் அரசர் பலரை வென்றவனாகக் காண்கிறான்; (3) சங்க இறுதிக்காலத்தில் இங்ஙனம் ஒரு சோழன் பேரரசனாக இருந்தான் என்று கூறத்தக்க சான்றுகள் இல்லை. (4) இவன் சிவன் கோவில்கள் பல கட்டினவன். இந்நான்கு காரணங்களையும் நடுவு நிலையினின்று ஆராயின், கோச்செங்கணான் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டவனாக இருத்தல் கூடும் என்ற எண்ணமே பலப்படும்.

3. கோச்செங்கணான் தில்லையில் சமயத்தொண்டு செய்தவன் என்பது சேக்கிழார் கூற்று. 'தில்லை' ஒரு சிவத்தலமாகச் சங்கச் செய்யுட்களிற் கூறப்படாமை நோக்கத் தக்கது. அது கோச்செங்கணான் காலத்தில் சிறப்புப் பெற்றது. அவன் அங்கு மறையவரைக் குடியேற்றி மாளிகைகள் பல சமைத்தான்.[7] இங்ஙனம் தில்லை சிவத்தலமாகச் சிறப்புற்றமை சங்க காலத்திற்குப் பிறகே என்பது தவறாகாது.

4. கோச்செங்கணானுடைய தந்தை பெயர் சுபதேவன்; தாயின் பெயர் கமலவதி என்பன என்று சேக்கிழார் கூறியுள்ளார்.[8] இப்பெயர்களைச் சோழப் பேரரசின் முதல் அமைச்சரான சேக்கிழார் தக்க சான்று கொண்டே கூறினாராதல் வேண்டும். இப்பெயர்கள் தூய வடமொழிப் பெயர்கள். இங்ஙனம் சங்க காலத்து அரச குடும்பத்தினர் வடமொழிப் பெயர்களை வைத்துக் கொண்டனர் என்பதற்குப் போதிய சான்றில்லை. சம்பந்தர் காலத்திற்கு முற்பட்ட—சுமார் 5 அல்லது 6-ஆம் நூற்றாண்டினர் என்று கருதத்தக்க காரைக்கால் அம்மையார்க்குப் புனிதவதி என்பது பெயர். அப்பெயருடன் மேற்சொன்ன 'கமலவதி' என்ற பெயர் ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

இத்தகைய பல காரணங்களால் கோச்செங்கணான் சங்க காலத்தவன் ஆகான் எனக் கொள்ளலாம். ஆயின், அவன் அப்பர்—சம்பந்தராற் பாடப்பட்டவன். ஆதலின், அவன் காலம் மேற்சொன்ன சங்க காலத்திற்குப் பிறகும் அப்பர்—சம்பந்தர் காலத்திற்கு முன்னும் ஆதல் வேண்டும். அஃதாவது, அவன் காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 400—600-க்கு உட்பட்டது எனக் கூறலாம். இப் பரந்துபட்ட காலத்துள் அவன் வாழ்ந்திருக்கத்தக்க பொருத்தமான காலம் யாதெனக் காண்போம்.

பொருத்தமான காலம் எது ?

வேள்விக்குடிப் பட்டயப்படி சங்க காலத்திற்குப் பிறகு பாண்டிய நாடு களப்பிரர் ஆட்சியில் இருந்தது;

7. செ. 15, 16.
8. செ. 7.

அக்களப்பிரர் கையிலிருந்தே கடுங்கோன் தன் நாட்டைக் கைப்பற்றினன் என்பது தெரிகிறது. ஆயின், சோழநாடு எவ்வளவு காலம் களப்பிரர் கையில் இருந்தது? கி. பி. 5-ஆம் நூற்றுண்டின் முற்பாதியில் புத்த தத்தர் குறித்த அச்சுதனுக்குப் பிறகு சோழ நாட்டை யாண்ட களப்பிரர் யார்?—என்பன தெரியவில்லை. 'கி. பி. 5-ஆம் நூற்றுண்டின் இடையில் குமார விஷ்ணு என்ற பல்லவன் காஞ்சியை மீளவும் கைப்பற்றினன்......... அவன் மகனை புத்தவர்மன் கடல் போன்ற சோழர் சேனைக்கு வடவைத் தீப் போன்றவன்' என்று வேலூர்ப் பாளையப் பட்டயம் பகர்கின்றது.[9] கி. பி. 6-ஆம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்தவனாகக் கருதப்படும் முதலாம் நந்திவர்மன் விஜய-காஞ்சீபுரத்திலிருந்து பட்டயம் விடுத்துள்ளான். ஏறத்தாழக் கி. பி. 575-இல் சிம்மவிஷ்ணு என்ற பல்லவன் மீட்டும் காஞ்சியைக் கைப்பற்றினன்; சோழர், மழவர், களப்பிரர் முதலியோரை வென்று காவிரிக்கரை வரை பல்லவ நாட்டை விரிவாக்கினன் என்பது வேலூர்ப் பாளையப் பட்டயமும் காசக்குடிப் பட்டயமும் குறிக்கும் செய்தியாகும்.[10] இக்குறிப்புக்களால், முன்சொன்ன குமார விஷ்ணுவுக்குப் பிறகும் சிம்மவிஷ்ணுவுக்கு முன்பும் காஞ்சி, பல்லவர் வசம் இல்லாது அடிக்கடி கைம்மாறியதாக நினைக்க இடமுண்டு. அச்சுத விக்கந்தற்குப் பிறகு, சிம்மவிஷ்ணு சோணுட்டை வெல்லும்வரை களப்பிரரே சோணுட்டை ஆண்டனர் என்பதற்குரிய சான்றும் இல்லை. மேற்குறித்த பல்லவர் செய்திகளைக் காண்கையில், சிம்மவிஷ்ணுவுக்கு முற்பட்ட பல்லவர் நிலையாகக் காஞ்சியில் தங்கித் தொண்டை மண்டலத்தை ஆண்டதாகத் தெரியவில்லை. கி. பி. 5-ஆம் நூற்றுண்டின் இடையில் புத்தவர்மன் கடல் போன்ற சோழர் சேனையோடு போரிடவேண்டியவன் ஆனன்; 6-ஆம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் சிம்மவிஷ்ணு சோழரை வென்றான். இவற்றுள் புத்தவர்மன் செய்த போரைக் காணின், அச்

9. Ep. Ind. III, p. 142.

10. Ibid and Hera's 'Studies in Pallava History,' p. 20.

சுதற்குப் பிறகு (கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டில்), சோழர் கடல் போன்ற சேனையை வைத்திருந்தனர்; அவர் பல்லவனுடன் போரிட்டனர் என்பன தெரிகின்றன. இங்ஙனம் கடல் போன்ற சேனையை வைத்துக்கொண்டிருந்த சோழன், சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டவனாகக் கருதத்தக்க கோச்சோழன் ஆகலாம். இவன் பல அரசரை முறியடித்தவன்—பெரிய யானைப்படை, குதிரைப்படை உடையவன் என்பன களவழியாலும் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்களாலும் தெரிகின்றன. இச்சோழன், தன் நாட்டைப் பற்றிக் கொண்ட களப்பிரரை அடக்கிப் பின் வட புலத்திருந்த புத்தவர்மனுடன் போரிட்டு வெற்றி கண்டனன் போலும்! இவனை 'வடபுலக் கோன்' என்று திருமங்கையார் குறித்தமை இதுபற்றிப் போலும்! இங்ஙனமாகக் கொள்ளின், கோச்செங்கணன் காலம் புத்தவர்மன் காலமாகிய **கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதி** என்னலாம். கோச்செங்கணன் மீது பாடப்பெற்ற களவழியின் காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 450-500 என்ற, இராவ்சாஹிப் திரு. S. வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள் கருத்தும்[11] இம் முடிபிற்கு அரண் செய்தல் இங்கு அறியத்தகும்.

நடுவு நிலையினின்றும் மேற்சொன்ன காரணங்கள் பலவற்றையும் ஆய்ந்து இம்முடிபு கொள்ளப்படின், இக்கோச்சோழனை அடுத்து, மேற் சொன்ன இடைக் காலத்தில் இருந்தவராகப் (பெரியபுராணம் கூறும்) புகழ்ச் சோழரை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இவர் பெயர் சங்க நூல்களில் இல்லாததாலும், சிம்மவிஷ்ணுவுக்குப் பிறகு பல்லவர் காலத்தில் இத்தகைய சோழப் பேரரசர் இருக்க முடியாமையாலும், இந்த இடைக்காலமே இவர் வாழ்ந்த காலம் எனக் கோடல் பெரிதும் பொருத்தமே ஆகும்.[12] அச்சுதன் போன்ற களப்பிரப் பேரரசனும், கோச்செங்கணன், புகழ்ச் சோழர் போன்ற சோழப் பேரரசரும் கி. பி. 5,6-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்தமையாற் போலும் பல்லவர் சோழ நாட்டைக் கைப்பற்றக் கூடவில்லை!

---

11. அவரது 'திரிகடுகமும் சிறுபஞ்சமூலமும்' (பல்கலைக் கழக வெளியீடு). பக். 10-11, 75.

12. C. V. N. ஐயரின் 'தென்னிந்தியாவில் சைவத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்,' பக். 183.

கோச்செங்கணான், புகழ்ச்சோழர், களப்பிர அரசராகிய கூற்றுவ நாயனார்[13] இவர்களை இவ்விடைப்பட்ட காலத்தவராகக் (சுமார் கி.பி. 400-500) கொள்ளின், தென் இந்திய வரலாற்றில் 'இருண்ட பாகம்' எனப்பட்ட காலத்தின் ஒரு பகுதி வெளிச்சமாயிற்றெனக் கொள்ளலாம். 'இவ்விருண்ட காலம் - பல்லவர் காஞ்சியைத் துறந்து தெலுங்கு நாட்டில் வாழ்ந்த காலம்-சோழர் இடையீட்டுக் காலமாக இருத்தல் வேண்டும்' என்று வெங்கையா போன்ற கல்வெட்டறிஞர் கொண்ட கருத்தில்[14] ஓரளவு உண்மையுண்டு என்பதும் இதனால் உறுதிப்படும்.

13. Ibid. pp. 180-181.
14. Int. Ant. 1908, p. 284.

7. சுந்தரர் காலம்

பெரிய புராணத்திற்குச் சிறப்புடைய முன்னூல்கள் இரண்டு. அவை (1) சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகை, (2) நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய திருத்தொண்டர் திரு அந்தாதி என்பன. இவற்றுள் சுந்தரர் தொகையே காலத்தால் முற்பட்டது என்பதை அனைவரும் அறிவர். அத்தொகையுள் 63 நாயன்மார் பெயர்களும் குறிப்பிடப் பெற்றமையாலும் அவருள் சுந்தரரும் ஒருவர் ஆதலாலும் அவர் காலத்தைக் கண்டறிவோமாயின், 63 நாயன்மாரது இறுதிக் கால எல்லையை அறிந்தவர் ஆவோம்.

இருவிதக் கருத்துக்கள்

ஆராய்ச்சியாளர் பலர் சுந்தரர் காலத்தை அறிய முயன்றுள்ளனர். அவர்கள் முடிபுகள் இருவகைப்படும். அவையாவன:—

1. சுந்தரர் காலத்து அரசன் 'கழற்சிங்கன்' என்ற பல்லவன் என்பது தொகையிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'கழற்சிங்கன்' என்ற தொடரில் 'கழல்' என்பது அடைமொழி. 'சிங்கன்' என்பது இயற்பெயர். 'சிங்கன்' என்ற இறுதிச் சொல்லுடன் இருவர் பல்லவ மன்னராக இருந்தனர். ஒருவன் நரசிங்கன் I (கி. பி. 630-668); மற்றவன் நரசிங்கன் II எனப்பட்ட இராசசிங்கன் (கி. பி. 685-720). இவருள் முதல்வன் காலத்தில் அப்பர்—சம்பந்தர் வாழ்ந்தனர். எனவே, சுந்தரர் இராசசிங்கன் காலத்தவராகவே இருத்தல் வேண்டும்.[1]

2. பல்லவருள் 'கோப்பெருஞ்சிங்கன்' முதலாகச் 'சிங்கன்' இறுதி பெற்ற பெயர்கள் உண்டு. 'கோப்பெருஞ்சிங்கன்' என்பவன் பிற்காலத்தில் ஆண்டவன்.

1. T. V. S. Pandarathar, Tamil Polil, Vol. 3. pp. 205-209, K. Somasundaram, Ibid, Vol. 8, pp. 414-418; M. Raghava Iyengar's 'Alwargal Kalanilai'. pp. 135—136.

கி. பி. 7, 8, 9–ஆம் நூற்றுண்டுகளில் இவ்விதச் சிங்கப் பெயரும் 'கழல்' என்ற தூய தமிழ்ப் பெயரும் கொண்ட பல்லவப் பெயர்கள் கிடையா. ஆகவே, 'கழற்சிங்கன்' என்பது காரணப் பெயராக இருத்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் கொண்டு, சுந்தரர் குறித்த பல்லவனைப் பற்றிய குறிப்புக்களை ஆராயின், அக்குறிப்புக்கள் பொருந்தப் பெற்ற பல்லவன் *மூன்றும் நந்திவர்மன்* (கி. பி. 840-865) என்று கூறலாம்.[2]

இச்சந்தர்ப்பத்தில், சிம்ம விஷ்ணுவுக்குப்பின் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு பல்லவப் பெருநாட்டை யாண்ட அரசர் பெயர்களை அறிதல் நலமாகுமாதலால், அவற்றைக் காலமுறைப்படி தருகின்றேம்:—

அரசர் பெயர்	காலம்	சமயம்	இருந்திருக்கக்கூடிய அடியார்
1. மகேந்திரவர்மன் I	615-630[3]	முதலில் சமணம்; பிறகு சைவம்	அப்பர்
2. நரசிம்மவர்மன் I	630-668[4]	வைணவம்	சிறுத்தொண்டரும் சம்பந்தரும்
3. மகேந்திரன் II	668-670		
4. பரமேசுவரவர்மன் I	670-685	சைவம்	
5. நரசிம்மவர்மன் II என்ற இராசசிங்கன்	685-720[5]	சைவம்	பூசலார் (?)[5a] சுந்தரர் (?)
6. பரமேசுவரவர்மன் II	720-725	சைவம்	

2. Rao Bahadur C. M. Ramachandra Chettiar, Sentamil Selvi, Vol. 9, pp. 201-205; Dr. C. Minakshi, 'Administration & Social life under the Pallavas,' pp. 299-304.

3. Dr. N. V. Ramanayya's article on 'Mahendravarman & Pulikesin II'.

4. Same Scholar's article on 'Durvinita & Vikramaditya I' (Triveni).

5. Dr. C. Minakshi's 'Administration and Social life under the Pallavas,' p. 117.

5a. R. Gopālan's 'Pallavas of Kanchi' p. 109.

அரசர் பெயர்	காலம்	சமயம்	இருந்திருக்கக்கூடிய அடியார்
7. நந்திவர்மன் II	725—790[6]	வைணவம்	திருமங்கையாழ்வார்
8. தந்திவர்மன்	790—840	வைணவம்	
9. நந்திவர்மன் III	840—865[7]	சைவம்	சுந்தரர் (?)
10. நிருபதுங்கவர்மன்	865—890	வைணவம்	

இப்பட்டியலிற் கண்ட இராசசிங்கனுக்குப் பிறகு பல ஆண்டுகள் ஆண்ட பல்லவ அரசர் இருவரும் சிறந்த வைணவர் ஆவர். நந்திவர்மன் III ஒருவனே சிறந்த சிவபக்தனைகப் பட்டயங்களிற் குறிக்கப்படுபவன். எனவே, இந்த இருவருள் ஒருவர் காலத்தவராகத்தான் சுந்தரர் இருத்தல் கூடும். ஆதலின், சுந்தரர் குறித்த கழற்சிங்கனைப் பற்றியும் அவர் கால நிலைமையைப் பற்றியும் வரும் தேவாரக் குறிப்புக்களை முதற்கண் கண்டு, அவற்றுக்கு எந்த அளவு இவ்விருவர் கல்வெட்டுக் குறிப்புக்கள் ஒத்து வருகின்றன என்பதைக் காண்போம்.

சுந்தரர் கூறுவன

1. 'கடல் சூழ்ந்த உலகெல்லாம் காக்கின்ற பெருமான் காடவர் கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன்!'[8]

2. "மண்ணுலகம் காவல்பூண்ட உரிமையால் பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்னவரை மறுக்கஞ் செய்யும் பெருமையார் புலியூர்ச் சிற்றம்பலத் தெம்பெருமானைப் பெற்ரும் அன்றே."[9]

இவற்ருல் அறியப்படுவன

(1) கழற்சிங்கன் பேரரசன், (2) அவன் 'கழற்சிங்கன்' என்றதால் சிறந்த போர்வீரன், (3) சிறந்த சிவ

6. Dr. N. V. Ramanayya's article on 'The Date of Pallava Malla,' (J. O. R.)
7. Dr. C. Minakshi's 'Ad. & S. life under the Pallavas,' p. 300.
8. திருத்தொண்டத் தொகை, செ. 9.
9. தில்லைப் பதிகம், செ. 4.

பக்தன், (4) அவனுக்குத் திறைகட்டா (அடங்காத) மன்னர் (போரில்-சிவனருளால்) தண்டிக்கப்பட்டனர்.

இராச சிங்கன் (கி. பி. 685-720)

இனி, இக்குறிப்புக்கள் இராச சிங்கனைப் பற்றிய குறிப்புக்களோடு ஒன்றுபடுகின்றனவா என்பதைக் காண்போம்:

1. இவன் பேரரசன் என்பது சீனத்துடன் கொண்டிருந்த வாணிகத் தொடர்பினால் நன்கு விளங்குகிறது.[10]

2. இவன் "நரசிம்ம அவதாரத்தை ஒத்தவன்; போரில் சிங்கம் போன்றவன்; போரில் மிகக் கொடியவன்; தன் பகைவரை அழிப்பவன்; பகைவர்க்கு இடியேறு போன்றவன்; கொடிய பேரரசுகளை ஒழிப்பவன்; பல இடங்களை வென்றவன்; போரில் மனவுறுதி உடையவன்; போரில் களைப்படையாதவன்; செருக்கரை அடக்குபவன்......"[11] என்று இவன் கட்டிய கயிலாசநாதர் கோவிற் கல்வெட்டுக்கள் இவனைப் பாராட்டியுள்ளன. ஆதலின் இவன் சிறந்த போர்வீரன் என்பது தெற்றெனத் தெரிகிறது. இவன் சாளுக்கிய விநயாதித்தனையும் கங்க அரசனான முதலாம் சிவமாறனையும் தாக்கிப் போரிட்டான் என்று கருதப்படுகிறது.[12]

3. இவன், "ரிஷபலாஞ்சனன், ஸ்ரீ சங்கர பக்தன், சிவசூடாமணி" என்று கல்வெட்டுக்களிற் புகழப்படுபவன்; உலகப் புகழ் பெற்ற காஞ்சி கயிலாசநாதர் கோவில் கட்டியவன்; சைவசித்தாந்தத்திற் பேரறிவுடையவன்; கலியுகத்தில் வான் ஒலி (அசரீரி) கேட்ட பேறுடையவன்"[13]. இக்குறிப்புக்களால் இவன் சிறந்த சிவபக்தன் என்று துணிந்து கூறலாம்.

---

10. Dr. C. Minakshi's 'Ad. and S. Life under the Pallavas,' pp. 68 and 90.

11. S. I. I. 1. Nos. 24, 25 etc.

12. M. K. Rao's 'Gangas of Talkad', pp. 49-50; Vide the author's 'Pallavas' (Tamil) pp. 135-139.

13. S. I. I. 1 p. 20

4. இவன் காலத்தில் பல்லவர்க்கும் தமிழ் அரசர்க்கும் போர் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை. அதற்குப் பதிலாகப் பாண்டிய அரசனான கோச்சடையன் இரண தீரன் இவன் மருமகனாகவும், அவன் மகனான தேர்மாறன் இராசசிம்மன் இவன் பெயரனாகவும் கருதப்படுகிறான்.[14] கோச்சடையன் இரணதீரன், நெடுமாறன் மகன் ஆதலின், தாய்வழியிற் சோழனுமாவான். இவன் உதவியின்றிச் சோழர் பல்லவனை எதிர்க்க வழியில்லை. எனவே, இராசசிங்கன் காலத்திற் 'பல்லவர்க்குத் திறைகட்டா மன்னவர்' என்று சுந்தரராற் குறிக்கப்பட்ட பகைவர் வலிமையும் சிறப்பும் பெற்றவராதல்—அப்பகைவர் இன்னவர் என்பதாதல் இவன் வரலாற்றில் தெரியக்கூடவில்லை. இந்த ஒன்று தவிர, சுந்தரர் குறித்த கழற்சிங்கன் குறிப்புக்கட்கும் மேற்சொன்ன இராசசிங்கன் குறிப்புக்கட்கும் நிறைந்த ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது.

இனி, மூன்றாம் நந்திவர்மனைப்பற்றிய குறிப்புக்களைக் காண்போம்: இவன் வரலாற்றை அறிய, இவனைப்பற்றிய கல்வெட்டுகளும் இவன் மகனது பாகூர்ப் பட்டயமும் இவன்மீது பாடப்பெற்ற நந்திக்கலம்பகமும் துணைபுரிகின்றன.

நந்திவர்மன் III (கி. பி. 840-865)

1. இவன் வடபுலத்தில் வாகை சூடியவன்; தமிழரசர் மூவரையும் தெள்ளாற்றில் முறியடித்துத் 'தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன்' எனப் பெயர் பெற்றவன். இவன் காலத்தில் கடல் வாணிகம் நன்கு நடைபெற்றது. சீகாழிக் கடுத்த நாங்கூரிலிருந்து சென்ற பெருமகன் ஒருவன் இப்பல்லவன் பெயரால் சையாமில் குளம் ஒன்று தொட்டான் எனின், இப்பல்லவனது புகழ் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் பரவி இருந்ததென்னலாம். இவன் சிறந்த கடற்படையுடையவன் என்று கலம்பகம் குறிக்கிறது. இவற்றால் இவன் பேரரசன் என்பது எளிதில் விளங்கும்.

14. Dubrevil-Pallavas, p. 68; Dr. Minakshi's 'Ad. and Social Life under the Pallavas,' p. 90.

2. இவன் சிறந்த போர்வீரன் என்பது மேற் சொன்ன இரு போர்களால் விளக்கமாகும். இவன், "அறைகழல் முடித்த அவனி நாரணன்," எனவும் "குரைகழல் வீரநந்தி" எனவும் "பல்லவர்கோள் அரி" (பல்லவருட்சிங்கன்) எனவும் கலம்பகத்திற் பாராட்டப் பெற்றவன். இத்தொடர்கள், சுந்தரர் குறித்த 'கழற் சிங்கன்' என்ற பெயரை மெய்ப்பித்தல் காண்க.

3. இவன் "சிவனை முழுதும் மறவாத சிந்தையன்" என்று கலம்பகம் குறிக்கிறது. இவன் சிறந்த சிவபக்தன் என்பதை வேலூர்ப்பாளையப் பட்டயத்தாலும் அறியலாம்.

4. நந்திவர்மன் தெள்ளாற்றுப் போரில் தமிழரசர் மூவரையும் நன்கு முறியடித்தான் என்பது கலம்பகத் தாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் வெளியாகின்றது. இதனைத் தான் சுந்தரரது தில்லைப் பதிகமும் குறித்ததாதல் வேண் டும். நந்திக்குத் தமிழரசர் திறைகட்டினர் (அடங்கியவர்) என்பது கலம்பகத்தால் தெரிகிறது.[15]

சுந்தரர் குறித்த குறிப்புக்கள் அனைத்தும் நந்திவர் மனைப் பற்றிய குறிப்புக்களோடு ஒன்றுபடல் காணத் தக்கது. அவற்றில் சிறப்பாகப் 'பல்லவர்க்குத் திறை கொடா மன்னவர்' (தெள்ளாற்றில் முறியடிக்கப்பட்ட) தமிழ் மூவேந்தராக இருக்கலாம் என்று நினைக்க இட முண்டாதல் காண்க. இங்ஙனம் நினைக்கக்கூட இராச சிங்கன் வரலாற்றில் இடமின்மை முன்பே காட்டப் பட்டது.

இனிச் சேக்கிழார், சுந்தரர் குறியாத சில செய்தி களைக் கழற்சிங்கர் புராணத்திற் கூறியுள்ளார். அவற் றைக் கண்டு பின் அவற்றுக்கும் மேற்சொன்ன இருவர் பற்றிய குறிப்புக்கட்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை களைக் காண்போம்:

---

15. Dr. C. Minakshi's-'Ad...Pallavas,' pp. 299-304.

சேக்கிழார் கூறுவன: கழற்சிங்கர்

1. சிவனைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை வணங்காதவர்.

2. வடநாட்டுப் போரில் வெற்றி கொண்டவர்.

3. நாடு அறநெறியில் வைக நன்னெறி வளர்த்தவர்.

4. பல கோவில்கட்குத் தொண்டு செய்தவர்.

5. இவரது பட்டத்தரசி உரைசிறந்து உயர்ந்தவள்.

6. அரசர் திருவாரூரில் இறைவனை வணங்குகையில் இவ்வரசி பிராகாரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டே கோவிலின் அழகைக் கவனித்து வந்தாள்; வந்தவள், பூத்தொடுக்கும் மண்டபத்தண்டை விழுந்திருந்த புதுப்பூ ஒன்றை எடுத்து மோந்தாள்; (அத்தவற்றுக்காகச் செருத்துணை நாயனாரால் மூக்கு அரியப்பட்டாள்).

இவற்றுள் 1, 2, 3, 5 இராச சிங்கற்கும் நந்திவர்மற்கும் ஒற்றுமையுடைய குறிப்புக்களே ஆகும். இராச சிங்கனிடம் (அவனைப்பற்றிய இன்றுள்ள சான்றுகள் கொண்டு) இருந்தவை என்று காட்டமுடியாத நிலையில் 4-ம், 6-ம் காண்கின்றன. ஆதலின், அவற்றை இங்கு விளக்கல் நலமாகும்.

4-ஆம் குறிப்பு

இராச சிங்கன் கயிலாசநாதர் கோவில், ஐராவதேசுவரர் கோவில், மாமல்லபுரத்துக் கடற்கரைக் கோவில் போன்ற பல கோவில்களைக் கட்டினவன்; ஆயின், வேறு பல கோவில்கட்குத் 'தொண்டு' (திருப்பணி) செய்தனன் என்று கூறத்தக்க சான்றில்லை. பாடல்பெற்ற கோவில்களில் ஒன்றிலேனும் இராசசிம்மன் கல்வெட்டு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.*

ஆயின், நந்திவர்மன் செய்த சிவத்தொண்டுகள் பலவாகும்:

---

* Pallava Ins. Vol. 12.

1. இவன் பட்டம் பெற்ற 6-ஆம் ஆண்டில் பொன்னேரிக்கடுத்த திருக்காட்டுப் பள்ளியில் புதிதாய்க் கட்டப்பட்ட சிவன் கோவிலுக்கு அச்சிற்றூரையே தேவ தானமாக விட்டான்.[16] இதனைக் கூற எழுந்ததே வேலூர்ப்பாளையப்பட்டயம்.

2. இவன் திருவதிகை வீரட்டானேசர் முன் விளக்கெரிக்க 100 கழஞ்சு பொன் அளித்தான்.[17]

3. இவன் 'குமார மார்த்தாண்டன்' என்ற தன் பெயர் கொண்ட விளக்கு ஒன்றைத் திருவிடை மருதூர்ச் சிவனார்க்களித்தான்;[18] திருவொற்றியூர்ச் சிவன் கோவிலில் விளக்கு வைக்கப் பொன் தந்தான்;[19] திருத்தவத் துறை மகாதேவர் கோவிலில் விளக்கெரிக்கப் பொன் அளித்தான்;[20] திருக்கடைமுடி மகாதேவர்க்கு நிலதானம் செய்தான்.[21] திருப்பதிகம் கோவில்களில் ஓதப்பெற்றது என்பதை முதன் முதல் அறிவிக்கும் திருவல்லம் கல் வெட்டு[22] இப்பெருமகன் காலத்தில் எழுந்ததே ஆகும்.

6-ஆம் குறிப்பு

சேக்கிழார் கூற்றிலிருந்து கழற்சிங்கனது பட்டத் தரசி செய்த தவறுகள் இரண்டு என்பது புலனாகும். அவை யாவன:—

1. கணவன் பூங்கோயிற் பெருமானை வணங்கும் பொழுது உடன் இருந்து வணங்காமை. கோவிலுக்குச் செல்லும் கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்தே வணங்குதல் யாண்டும் எக்காலத்தும் உள்ள முறைமையன்றோ? இவ்வியற்கைக்கு மாறுபட்ட செயல் இவ்வரசியிடம் காணப்படல் நோக்கத் தக்கது.

2. பூமாலை கட்டும் மண்டபத்தின் பக்கத்தில் இருந்த புதுமலர் இறைவனுக்கு மாலை கட்டற்குரியது

16. S. I. I. 2 98.
17 S. I. I. 8. 309.
18. 197 of 1907
19. 162 of 1938
20. 27 of 1931
21. 11 of 1899
22. S. I. I. 3. p. 93

என்பதனையோ, கோவிலில் உள்ள மலரை மோத்தல் ஆகாது என்பதனையோ அறியாமல் இவள் மலரை மோந்தமை பெருங்குற்றமாகும்.

இவ்விரு குற்றங்களையும் செய்தவள் இராச சிங்கன் பட்டத்தரசியாக இருத்தல் கூடுமா? நந்திவர்மன் பட்டத்தரசியாக இருத்தல் கூடுமா? என்பது இங்கு ஆராய வேண்டுவதாகும்.

1. இராசசிங்கன் பட்டத்தரசி *ரங்கபதாகை* என்பவள். அவள் சிவனுக்கு அமைந்த பார்வதிபோல இராச சிம்மனுக்கமைந்த பத்தினி. அவள் கயிலாச நாதர் கோவிலில் உள்ள பல சிறு கோவில்களில் ஒன்றைக் கட்டியவள்.[23] எனவே, அவள் சிறந்த சைவப் பெண் மணி என்பது நன்கு விளங்கும்.

2. நந்திவர்மன் பட்டத்தரசி *சங்கா* என்பவள். இவள் பேரழகி; கலைகளில் வல்லவள்; குடிகட்குத் தாய் போன்றவள்; அரசனது நற்பேறே உருவெடுத்தாற் போன்றவள். இவள் இராஷ்டிரகூட அரச மரபினள்; இவள் மகன் 'நிருபதுங்கன்' எனப்பட்டவன்.[24] ஆதலின் இவள் இரட்டப் பேரரசனான அமோக வர்ஷ நிருபதுங்கன் I மகள் என்பது கருதப்படுகிறது.[25] அந்த இரட்ட அரசன் காலம் கி. பி. 814—880.[26] அவன் சிறந்த **சமண பக்தன்**; சமண சமய நூல் செய்தவன்;[27] 'ஸ்யாத்வாத' (Syadvada) சமணத்தைப் பின்பற்றியவன்; திகம்பர சமணரை ஆதரித்தவன்; 'ஜினசேனர்' என்ற சிறந்த சமண குருவின் ஆசி பெற்றவன்.[28] எனவே, 'சங்கா' சிறந்த சமணபக்தன் மகள் என்பது பெறப்பட்டது; அவள் அக்கை கணவனான நீதிமார்க்கன் என்ற கங்க

---

23. S. I. I. 1. p. 23
24. Bahur plates of Nirupatunga, Sentamil, Vol. 17, pp. 1—5; Ep. Ind. Vol. 18, pp. 5—15.
25. M. K. Rao's 'Gangas of Talkad;' p. 79
26. Altekar's 'Rashtrakutas and theirtimes;' p. 90.
27. Ibid. p. 89
28. Bombay Gazetteer, Vol. 1, Part 2. pp. 199—201,

அரசனும் சிறந்த சமணபக்தன்.[28a] இங்ஙனம் சமண குடும்பத்தில் பிறந்தவள் ஆதலின், சங்கா, தன் கணவன் செய்தாற்போலச் சிவன் கோவில்கட்குத் தருமம் செய்திலள் போலும்! ஆயின், நந்திவர்மனது மற்றொரு மனைவியான அடிகள் கண்டன் மாறம்பாவை என்பவள் சிறந்த சைவப்பற்றுடையவள்; பல கோவில்கட்கும் பொன் அளித்தவள்.[29] இக்கூறியவாற்றால், சங்கா என்ற சமணப் பெண்மணிதான் பட்டத்தரசியாதலின், அரசனுடன் சிவத் தலங்களைக் காணச்சென்றாள்; அரசன் சிவபக்தியில் ஈடு பட்டவன்; இவள் சிவன் கோவில் அழகில் ஈடுபட்டவள். அதனால்தான், அரசன் ஆரூர்ப் பெருமானை வணங்கிக் கொண்டிருந்தபொழுது, இவள் கோவில் அழகினைக் கவனித்துவந்தாள் என்பன எண்ணவேண்டுவனவாக உள்ளன.

சிறந்த சிவபக்தனான நந்திவர்மன் சமண அரசன் மகளை மணந்தது என்னை? எனின், அஃது அரசியல் தந்திரம் என்க. இங்ஙனமே தமது நாட்டைக் கவர்ந்த பல்லவர்க்கு அஞ்சிச் சைவனான சோழன் சிறந்த சைவப் பற்றுடைய மங்கையர்க்கரசியாரைச் சமணச் சார்புடைய நெடுமாறனுக்கு மணம் செய்வித்ததும் அரசியல் தந்திரம் என்க.

இங்ஙனம் சுந்தரர் கூற்றுக்களைக் கொண்டு ஆராயினும், சேக்கிழார் கூற்றுக்களைக் கொண்டு ஆராயினும், மிகவும் பொருத்தமாகக் கழற்சிங்கன் என்று கருதத்தக்க நிலையில் இருப்பவன் மூன்றாம் நந்திவர்மன் என்பது புலனாகும். இவனது காலமே ஏறத்தாழச் சுந்தரர் காலமாகலாம் என்பதற்குப் பின்வரும் செய்திகளும் துணை புரியக் காணலாம்.

பிற சான்றுகள்

இராச சிம்மனைப்பற்றிய சீனக் குறிப்புக்களைக் கொண்டு அவன் ஆட்சி இறுதிக் காலம் கி. பி. 720

28a. M. K. Rao's 'Gangas of Talkad,' p. 78.
29. 300, 303 of 1901; 16 of 1899.

எனக்கொள்ளப்படுகிறது. மகாவம்சம் கொடுத்துள்ள காலக்கணக்குகள் தென் இந்தியக் கல் வெட்டுக் கணக்குகளை விட ஏறத்தாழ 25 ஆண்டுகள் மிகுதிப்படுகின்றன.[30] அதுபோலச் சீனர் குறித்துள்ள தேதிகட்கும் பல்லவ அரசர் தேதிகட்கும் உள்ள வேறுபாடு இதுகாறும் கண்டறியப்படவில்லை. ஆதலின், நந்திவர்மன் காலம் திட்டமாகக் கி. பி. 840-865 என்று கூறமுடியாது என்பது நினைவில் இருத்துதல் நலம். இந்நினைவுடன் கீழ்வரும் செய்திகளைக் கருத்தூன்றிக் கவனிப்பது நல்லது.

1. சேரமான் பெருமாள் ஆட்சி விட்டுச் சென்ற காலம் கி. பி. 825 என்பது சேரநாட்டில் கூறப்படும் வழக்கமாகும்.[31] இவ்வாண்டு தவிர வேறு ஆண்டு குறிப்பிடாமையும் நோக்கத்தக்கது. இவ்வாண்டு கொல்லம் ஆண்டின் தொடக்கமாகும். கொல்லம் ஆண்டிற்கு வேறு காரணம் கூறப்படினும், நெடுநாள் வழக்காகிய இதுவும் ஒரு காரணமாகலாம் என்று கொள்வதில் இழுக்கொன்றும் இல்லை. இவ்வழக்கு உண்மை எனக் கொள்ளின், சேரமான் காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 825-க்கு அண்மையது என்னலாம். எனவே, சேரமான் தோழர் ஆகிய சுந்தரர் காலமும் அதுவேயாம். இக்காலம் ஏறத்தாழ நமது நந்திவர்மன் காலத்தோடு (கி. பி. 840-865) ஒத்து வருதல் காண்க.

2. சுந்தரர் தமது வட திருமுல்லைவாயிற் பதிகத்தில், சிவபிரான், தொண்டைமான்[32] களிற்றை முல்லைக் கொடியாற் கட்டிட்டு, அச்செயலால் தொண்டைமாற்கு எல்லையில்லாத இன்பம் உண்டாக்கினான்[33] என்றொரு நிகழ்ச்சியைக் குறித்துள்ளார். இந்நிகழ்ச்சி இரண்டாம் நந்திவர்மனுடைய (கி. பி. 727-790) பட்டவர்த்தனம் என்ற மதம் பிடித்த யானையைப்பற்றியதாகலாம் என்று

30. Sentamil, Vol. 17, p. 32.

31. Travancore State Manual.

32. 'தொண்டைமான், தொண்டை வேந்தன், தொண்டையர் கோன்' என்ற பெயர்கள் பல்லவர் ஆட்சிக்காலத்தில் பல்லவரையே குறித்தன—நந்திக் கலம்பகம், செ. 5, 45, 68.

33. செ. 10.

கல் வெட்டறிஞர் கருதுகின்றனர்.[34] இஃது உண்மையாயின், இதனைக் குறிக்கும் சுந்தரர் காலம் மூன்றாம் நந்திவர்மன் காலமாகவே இருத்தல் வேண்டும். என்னை? இரண்டாம் நந்திவர்மனை அடுத்துப் பட்டம் பெற்ற சைவன் மூன்றாம் நந்திவர்மனே ஆதலால் என்க.

3. சேரமான் சிறந்த கொடைவள்ளல் என்பது 'கார் கொண்ட கொடை' என்று சுந்தரர் குறித்தலால் அறியப்படும். அச்சேரமானிடம் மதுரைப்பாணபத்திரர் இறைவனது பாசுரத்தைக் காட்டிப் பொருள் பெற்றார். அப்பொழுது மதுரை மன்னனாக இருந்தவன் வரகுணன் என்று திருவிளையாடல் குறிக்கிறது. கல்வெட்டுக்களில் இரண்டு வரகுணர் காண்கின்றனர். ஒருவன் காலம் கி. பி. 800-830; மற்றவன் காலம் கி. பி. 862-880. பின்னவனே திருப்புறம்பயத்தில் அபராசிதபல்லவனுடன் போரிட்டுத் திருவிடைமருதூரில் தங்கிச் சிவபெருமானிடம் அளவிறந்த பக்தி செலுத்தியவன். இவனது பக்திச் சிறப்பை மாணிக்கவாசகர், பட்டினத்தார் முதலியோர் பாராட்டியுள்ளனர். இச்சீரிய சிவத் தொண்டினைச் சுந்தரர் பாடாததால், அவர் இவனுக்கு முற்பட்டவராகலாம். ஆகவே, சுந்தரர் ஏறத்தாழ முதல் வரகுணன் (கி.பி. 800-830) காலத்தவராதல் வேண்டும்.[35] இக்காலமும் ஏறக்குறைய நந்திவர்மன் காலத்தோடு ஒத்துவருதல் காண்க.

4. அப்பர் 81 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்வதாலும், அவர் பல ஆண்டுகள் சமண சமயத்தில் ஈடுபட்டிருந்து பிறகே சைவரானார் என்பதனாலும் சம்பந்தர் அவரது முதுமை நோக்கி, 'அப்பரே' என அழைத்தமையாலும், அவரது காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 580-660 எனக் கொள்ளலாம். இக்கால எல்லைக்குள், (1) மகேந்திரன் ஆட்சி (கி. பி. 615-630), (2) நரசிம்மன் ஆட்சியின் பெரும்பகுதி (கி. பி. 630-668), (3) வாதாபிப் படையெடுப்பு (கி. பி. 642), (4) நெடுமாறன் ஆட்சிக் காலத்தின் முற்பகுதி (கி. பி. 640-680) என்பன அடங்கி

34. S. I. I. 2. 99, V. 7 and footnote 6.
35. C. M. R. Chettiar, Sentamil Selvi, Vol. 9, p. 202.

விடுகின்றன. வாதாபிப்போருக்குப் பிறகு சிறுத்தொண்டர் செங்காட்டங்குடியிற் குடியேறிச் சிவத்தொண்டில் ஈடுபட்டவர். சம்பந்தர் வயது 16 என்ற கர்ணபரம்பரைக் கூற்றை நம்பினால், சிறுத்தொண்டரைச் சம்பந்தர் சந்திக்கையில் ஏறத்தாழ 10 வயதுடையவராகலாம்; அதன் பிறகே சம்பந்தர் மதுரை சென்று நெடுமாறனைச் சைவனாக்கி மீண்டார். ஆகவே உத்தேசமாகச் சம்பந்தர் சிறுத்தொண்டரைச் சந்தித்த காலம் கி. பி. 650 எனக் கொள்ளலாம். கொள்ளின், சம்பந்தர் பிறப்பு ஏறத்தாழக் கி. பி. 640 என்றும், முக்தியடைந்த ஆண்டு ஏறத்தாழக் கி. பி. 656 என்றும் ஆகும். ஆகவே, சம்பந்தர் காலமும் (கி. பி. 640-656)[36] முற்சொன்ன அப்பர் காலத்துள் அடங்குதல் காண்க.

இராசசிங்கன் (கி. பி. 685-720) காலத்தவர் சுந்தரர் எனக் கொள்ளின், அப்பர் இறுதிக் காலத்திற்கும் (கி. பி. 660) சுந்தரர் காலத்திற்கும் (கி. பி. 685-720) இடையில் ஏறக்குறைய 25 அல்லது 30 ஆண்டுகளே என்னலாம். இது மிகக் குறுகிய இடைக்காலம் என்பது அறியப்படும். சுந்தரர் காலத்தில் பௌத்த-சமண வாதங்கள் நாட்டில் இல்லை; ஏறத்தாழச் சமய உலகில் அமைதியும் சைவ சமய வளர்ச்சியும் இருந்த காலம் அவரது காலமென்பது அவர் பாக்களால் அறியலாம். இத்தகைய நிலைமை அப்பருக்குப்பின் 30 ஆண்டுக்குள் உண்டாகி விட்டது என்று எண்ணுதல் இயற்கை நடைமுறைக்கு மாறுபட்டதாகும்.

5. இராசசிங்கனே கச்சியில் முதன்முதல் கற்றளி எடுத்த பல்லவன். அவன் அசரீரி கேட்டான் என்று கயிலாச நாதர் கோவில் கல்வெட்டு அவனைப் பாராட்டுகின்றது. அதனையே சேக்கிழார் பூசலார் புராணத்திற் குறிப்பிட்டனராகலாம் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர்.[37] அஃது உண்மையாயின், இராசசிங்கன் பூசலார் காலத்தவனாகின்றான். அக்காலத்திலே சுந்தரரும் இருந்தனர்

36. வாதாபிப்போர் நடந்த ஆண்டைக் கொண்டே சம்பந்தர் காலம் உத்தேசமாக இங்ஙனம் கூறவேண்டுவதாக இருக்கிறது என்பது நினைவில் இருத்தத் தக்கது.

37. R. Gopalan's 'Pallavas of Kanchi,' p. 109

எனின், மனக்கோவில் கட்டிய இப்பெரியவரைப் பற்றிச் சுந்தரர் பாடியிருப்பார் அன்றோ? இராச சிங்கனைப் புகழ்ந்த சுந்தரர், அவனோடு தொடர்புகொண்ட அல்லது அவன் காலத்து வாழ்ந்த வியத்தகு அடியாரான பூசலாரை விதந்து பாடாமைக்குக் காரணம் என்ன? மேலும், இராச சிங்கன் கட்டிய கயிலாசநாதர் கோவிற்கு எதிரில் மிக அண்மையில் இருப்பது 'அநேகதங்காவதம்' என்ற சிவன் கோவில். சுந்தரர் அதனைப் பாடியுள்ளார்; ஆயின், அதற்கடுத்துள்ள கயிலாசநாதர் கோவிலைப் பாடியதாகத் தெரியவில்லை. சுந்தரர் இராசசிங்கனைக் 'கழற்சிங்கன்' என்று பாராட்டியிருப்பாராயின், அவன் கட்டிய வியத்தகு கோவிலைப் பாடாமல் இருந்திருப்பாரோ? இது நன்கு கவனிக்கத்தக்க செய்தியாகும்.

முடிவுரை

இங்ஙனம் பலவகையாக ஆராய்ந்து காணின்,

(1) சுந்தரரும் சேக்கிழாரும் கழற்சிங்கனைப் பற்றிக் கூறிய குறிப்புக்கள் அனைத்திற்கும் நந்திவர்மனைப் பற்றிய குறிப்புக்களே பொருத்தமாகக் காணப்படுகின்றன.

(2) மலையாளக் கூற்றுக் குறிக்கும் காலமும் (கி. பி. 825) தொண்டைமான் யானைபற்றிய செய்தி நிகழ்ந்த காலமும் ஏறத்தாழ நந்திவர்மன் காலத்திற்கு ஒத்துவருகின்றன.

(3) சுந்தரர் இராசசிங்கன் காலத்தவராகக் கொள்ளற்கு அப்பர்க்கும் இராசசிங்கற்கும் உள்ள குறுகிய கால இடையீடும் சுந்தரர் கயிலாசநாதர் கோவிலைப் பாடாமையும் தடைகளாகக் கருதப்படலாம்.

இவையனைத்தையும் நோக்க, 'இராசசிங்கனே கழற்சிங்கன்' என்ற முடிவுக்குரிய தக்க சான்றுகள் கிடைக்கும் வரை, சுந்தரர் குறித்த கழற்சிங்கன் மூன்றும் நந்திவர்மனே எனக் கொள்ளலாம்.

8. மாணிக்கவாசகர் காலம்

பல்வேறு முடிவுகள்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மாணிக்கவாசகர் காலம் பற்றி எழுந்த ஆராய்ச்சி முடிவுகள் பலவாகும். திருவாளர் திருமலைக் கொழுந்துபிள்ளை, வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார், பொன்னம்பலம் பிள்ளை ஆகிய மூவரும் மணிவாசகர் காலம் கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டாகலாம் என்று முடிவு கூறினர். மும்மொழிப் புலவராய மறைமலையடிகள் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு என முடிவு கட்டினர். சங்க காலச் சேரர் வரலாற்றை எழுதிய கே. ஜி. சேஷையர் என்பார் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி என்று குறித்தனர். திருவாளர் திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளை, சிவக்கவிமணி சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் என்போர் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும், ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியாகலாம் என்றனர். திருவாளர் வில்ஸன், போப் என்னும் மேனாட்டு அறிஞர் கி. பி. 7 அல்லது 8-ஆம் நூற்றாண்டாகலாம் என்று கூறினர். மணிவாசகர் சங்கரர்க்குப் பிற்பட்டவர் ஆதலால், அவர் காலம் கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டாதல் வேண்டும் என்று திருவாளர் இன்னெஸ் என்பவர் குறித்துள்ளார். தமிழ் வரலாறு எழுதிய சீநிவாச பிள்ளை, பூரணலிங்கம்பிள்ளை, சீநிவாச ஐயங்கார், அநவரதவிநாயகம் பிள்ளை முதலியோர் கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்றனர். கல்வெட்டறிஞரான கோபிநாதராயர் கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி என்று கூறிப் போந்தார். ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியத்தில் கி. பி. 13 அல்லது 14-ஆம் நூற்றாண்டு என்று டாக்டர் ரோஸ்ட் என்பவர் குறித்துள்ளார். திவான்பகதூர் கே. எஸ். இராமசாமி சாத்திரிகள் கி. பி. 4 அல்லது 5-ஆம் நூற்றாண்டு என்று கூறியுள்ளனர்.

இங்ஙனம் திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும் பாடிய மாணிக்கவாசகர் காலம் பலரால் பலவாறு சொல்லப்பட்டு வருகின்றது. இவற்றுள், மாணிக்கவாசகர் மூவர்க்கும் முற்பட்டவர் என்பவர் கூற்றுக்களைத் தக்க காரணங்கள் காட்டி மறுத்துக் கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டே மணிவாசகர் காலமாக இருத்தல்வேண்டும் என்று எழுதியவருள் தஞ்சை சீநிவாசப் பிள்ளை, பூரணலிங்கம் பிள்ளை, M. சீநிவாச ஐயங்கார் என்போர் சிறப்பிடம் பெறத்தக்கவர்.

தடைவிடைகள்

(1) கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அப்பர் பாடிய தேவாரத்தில்,

'குடமுழ நந்தீசனை வாசகனுக் கொண்டாய்''

என்று கூறியிருத்தல் மணிவாசகரைக் குறிப்பது என்று ஒரு சாரார் கூறுவர். மணிவாசகர் வரலாற்றைக் கூறும் இரண்டு திருவிளையாடற் புராணங்கள், வாதவூரர் புராணம், திருப்பெருந்துறைப் புராணம், உத்தரகோச மங்கைப் புராணம் என்னும் நூல்களுள் மணிவாசகர் பிறப்பு விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயின், ஒன்றிலேனும் அவர் குடமுழாவை வாசிக்கும் நந்தி என்பது குறிக்கப்படவில்லை. எனவே, இக்காரணம் பொருந்தாது என்று சீநிவாசப்பிள்ளை முதலியோர் மறுத்துள்ளனர்.

(2) அப்பர் திருவாரூர்ப் பதிகத்தில், "நரியைக் குதிரை செய்வானும்" என்று குறித்திருத்தல், மணிவாசகர்க்காகச் சிவபிரான் நரியைப் பரியாக்கிய கதையைக் குறிக்கிறது. ஆதலால் மணிவாசகர் அப்பருக்குக் காலத்தால் முற்பட்டவர் என்று ஒருசாரார் குறித்தனர்.

"இத்தேவாரத்தில் 'நரியைக் குதிரை செய்வானும்' என்பது மணிவாசகர் கதையைக் குறிக்கிறதென்றால், அதே செய்யுளில் வரும் 'நரகரைத் தேவு செய்வானும்' என்பதும், 'விரதம் கொண்டு ஆட வல்லானும்' என்பதும் எந்தக் கதைகளைக் குறிக்கின்றன? 'நரியைக் குதிரை செய்தான்', 'நரகரைத் தேவு செய்தான்' என்று சொல்லாது, 'செய்வான்' எனச் சொல்லியிருப்பதனால் இவ்வரி

கள், குறிப்பிட்ட கதைகளைக் குறிப்பன அல்ல என்பதும், சிவபிரானது பேராற்றலைக் குறிப்பதே அப்பர் கருத்து என்பதும் அறியத் தகுவன. 'நரியைக் குதிரை செய்வானும்' என்னும் தொடர் மணிவாசகர் கதையைக் குறிப்பதென்று கொண்டால், மணிவாசகர் பாடிய திருவாசகத்தில் வரும், 'கழுமல மதனிற் காட்சி கொடுத்தும்' என்பதைச் சம்பந்தர்க்குக் கடவுள் காட்சி கொடுத்ததைக் குறிக்கிறது என்று ஏன் கொள்ளக் கூடாது? மணிவாசகர், 'செந் நாவலர் பரசும்' என்றும், 'பண் சுமந்த பாடல்' என்றும் திருவாசகத்தில் சொல்லியிருப்பவற்றைத் தேவாரம் பாடிய மூவரைக் குறிப்பன என்று ஏன் கொள்ளக் கூடாது?'' என்று சீனிவாசப் பிள்ளை போன்ருர் மறுத்துள்ளனர்.

"மாணிக்கவாசகர் நரி பரியாக்கியதையும், மண் சுமந்ததையும், தம்மொடு புணர்த்துக் கூறிஞரல்லர். அவை மாணிக்கவாசகர்க்கு மிக முற்பட்ட காலத்து நிகழ்ச்சிகளாய் இருத்தல் வேண்டும்'' என்று திருவாளர் அநவரத விநாயகம் பிள்ளை[1], தி. பொ. பழநியப்ப பிள்ளை[2] என்ற அறிஞர்கள் குறித்துள்ளமை கூர்ந்து நோக்கத் தக்கது.

இவ்வாறு ஒரு சாரார் கூற்றுக்கு மற்ருெரு சாரார் தக்கவாறு விடையளித்து, மணிவாசகர் மூவர்க்கும் முற்பட்டவர் அல்லர் என்று தெளிய வைத்துள்ளனர்.

'பிற்பட்டவர்'—காரணங்கள்

(1) சைவர்க்குள் சமயாசாரியர் முறைவைப்பு உண்டு. சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் என்பதே அம்முறைவைப்பு. இம்முறைவைப்பு முதன் முதலில் கி. பி. 10-ஆம் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்த பட்டினத்தடிகள் கூற்ருல் அறியலாம்.

" வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியரும்
திருந்திய வன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும் "[3]

1. 'தமிழ்ப் பெருமக்கள் வரலாறு' பக். 83-84
2. The Age of Manikkavachagar-Journal of Sri Venkateswara Oriental Institute. Vol. 4, part I, pp. 176-182.
3. திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவை.

பெருந்துறைப் பிள்ளை என்பது மணிவாசகரைக் குறிப்பது. கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உமாபதி சிவம் இயற்றிய கோயிற் புராணத்திலும் மாணிக்க வாசகர் நான்காமவராக வைக்கப்பட்டுள்ளனர். கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டிலும் 16-ஆம் நூற்றாண்டிலும் செய்யப் பட்டனவாகக் கருதப்படும் இரண்டு திருவிளையாடற் புராணங்களிலும் மாணிக்கவாசகர் ஈற்றில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். மாணிக்கவாசகரைப் பெரிதும் கொண்டாடும் வீரசைவச் சான்றோராகிய சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் (கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டு) தாம் இயற்றிய நால்வர் நான்மணிமாலையில் மாணிக்கவாசகர் துதியை நான்காம் துதியாகவே வைத்துள்ளார். அதே நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த குமரகுருபரரும் தாம் பாடிய நால்வர் நான்மணி மாலையில் மணிவாசகரை நான்காம் ஆசாரியராகவே வைத்துப் பாடியுள்ளனர். இவ்வாறே சிதம்பரபுராணம், சேதுபுராணம் முதலிய புராண நூல்களில் மாணிக்க வாசகர் துதி நான்காவதாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு தமிழ்ச் சான்றோர் அனைவரும் சமயாசாரியர் நால்வரில் மணிவாசகரை ஈற்றில் வைக்கக் காரணம் என்ன?

(2) திருமுறை வைப்பிலும் மணிவாசகர் பாடிய திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மூவர் தேவாரங்களுக்கும் பிறகே எட்டாம் திருமுறையாக அமைந்திருக்கின்றன என்பது கவனிக்கத் தக்கது.

(3) மாணிக்கவாசகர்,

" வரகுணனுந் தென்னவன் ஏத்து சிற்றம் பலத்தான் "
" மயலோம்பி இருங்களியானை வரகுணன் "

என்று தம் திருக்கோவையில் வரகுணபாண்டியனைக் குறித்திருத்தலால், அப்பாண்டியன் காலத்தவர் என்று கருத இடமுண்டு. பாண்டியர் பட்டியலில் வரகுணன் என்ற பெயருடன் இருவர் காணப்படுகின்றனர். முன்னவன் பின்னவனுக்குப் பாட்டன். முதல் வரகுணன் காலம் கி. பி. 765–815. இரண்டாம் வரகுணன் காலம் 862–880.[4] முதல் வரகுணன் காஞ்சிவாய்ப் பேரூரில்

4. K. A. N. Sastry—Pandiyan Kingdom, p. 41.

திருமாலுக்குக் குன்றமன்னதோர் கோவில் எடுப்பித்தான். இவன் பரமவைஷ்ணவன் என்று சென்னைப் பொருட்காட்சிச் சாலைப் பட்டயங்கள் குறிக்கின்றன. இவன் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய மூவருக்கும் வணக்கம் கூறியுள்ளான். திருச்சிராப்பள்ளி, அம்பா சமுத்திரம் கல்வெட்டுக்கள் இவனது சிவப்பணியைக் குறிக்கின்றன. இவன் திருச்செந்தூர் முருகப்பெருமான் கோவிலுக்கும் தருமம் செய்துள்ளான். இவனது ஆட்சி பாண்டிய நாட்டுக்கப்பால் தஞ்சை, திருச்சிராப்பள்ளி, சேலம், கோயம்புத்தூர் என்னும் மாவட்டங்களிலும் பரவியிருந்தது.

மாணிக்கவாசகரால் பாராட்டப்பட்ட வரகுணன் கி. பி. 10–ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பட்டினத்தடிகளால்,

> *"வெள்ளை நீறு மெய்யிற் கண்டு.........*
> *பெரிய அன்பின் வரகுண தேவரும்"*

என்று பாராட்டப்பட்டனர். அப்பாண்டியனைக் கி. பி. 10–ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 11-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி கோவில் திருப்பண்ணியர் விருத்தத்தில் பாராட்டியுள்ளார். ஆனால், இப்பாண்டியன் செயல் அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரரால் குறிக்கப்படவில்லை. இவற்றை நோக்க, வரகுணன் தேவார ஆசிரியர் மூவர்க்கும் பிற்பட்டவன் என்பது தெளிவு. இவனைப் பிற்பட்ட கல்லாடர், திருவிளையாடற் புராண ஆசிரியன்மார், திருவிடைமருதூர்ப் புராண ஆசிரியர் தத்தம் நூல்களில் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளனர் என்பதும் இங்கு அறியத்தகும்.

(4) அத்துவைதம் என்று வழங்கும் ஏகாத்துமவாதம் அல்லது மாயாவாதம் தேவார ஆசிரியர்களால் குறிக்கப்படவில்லை. சங்கரர் காலத்தில்தான் மாயாவாதம் ஓங்கியது. சங்கரர் காலம் கி. பி. 8 அல்லது 9-ஆம் நூற்றாண்டு என்று சொல்லலாம். இம்மாயாவாதத்தைக் கி. பி. 12, 13–ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த சந்தான ஆச்சாரியர்கள் கண்டித்துள்ளனர். மாணிக்கவாசகர் போற்றித் திரு அகவலில்,

"மிண்டிய மாய வாதம் என்னுஞ்
சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித் தார்த்து"

என்று கூறியுள்ளனர். எனவே, இவர் கி. பி. 9–ஆம் நூற்றுண்டின் பிற்பாதியினர் என்பதை இது வற்புறுத்தும்.[5]

(5) மூவர் பாடல்களில் ஆகமங்களைக் குறிக்கும் இடங்கள் மிகச்சிலவே. ஆயின், மாணிக்கவாசகர் பல இடங்களில் ஆகமங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்:

"ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் றாள்வாழ்க"
"மண்ணு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
"சொன்ன ஆகமந் தோற்றுவித் தருளியும்"
"மாவேட் டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்"

என்று இங்ஙனம் சொல்லியிருத்தல், மணிவாசகர் காலத்தில் ஆகமம் சிறப்படையத் தொடங்கியதைக் காட்டும். "தேவர்" காலத்தில் சிவபக்தர்கள் அடியார்கள் என்றும், தொண்டர்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டனர். விஷ்ணு பக்தர்கள் ஆழ்வார்கள் எனப்பட்டனர். சைவம், வைணவம் ஆகிய இரண்டிலும் பிற்காலத்தில் ஆசாரியர் தோன்றினர். சைவத்திருமுறைகள் வகுக்கப்பட்ட பின்பு முன்பிருந்த சிவனடியாருள் சிலர் சமயாசாரியர் ஆக்கப்பட்டனர். மெய்கண்ட தேவர் முதலிய சந்தான ஆசாரியர் 12, 13–ஆம் நூற்றுண்டுகளில் வாழ்ந்தவராவர். ஆகமம் பரவிய பிறகு தீட்சை தேவைப்பட்டது. தீட்சை செய்விக்க ஆசாரியன் தேவைப்பட்டான். பின்தோன்றிய சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களில் ஆசாரியன் இன்றியமையாமை வற்புறுத்தப்பட்டது. தேவார ஆசிரியர் தீட்சை பெற்றவர் அல்லர். மணிவாசகர் தீட்சை பெற்றுர்; ஆசாரியனையும் பெற்றுர். எனினும், ஆசாரியர் பின்வந்த சாத்திரப்படி ஞானத்தை ஆசாரியன் உபதேசிக்கவில்லை; பக்திமார்க்கத்தையே உபதேசித்தார். பக்தியால் மலம் கெடும்; ஞானம்வரும்; சிவமாகலாம்:

"பக்தி நெறி அறிவித்து"
"சிவமாக்கி எனையாண்ட"

5. சீநிவாசபிள்ளை, தமிழ் வரலாறு, பக். 134.

என்னும் திருவாசகத் தொடர்களால் இதனையறியலாம். எனவே, "ஆகம நெறி சிறிது பரவியும், முற்றும் பரவா மலும் இருந்தகாலம் மணிவாசகர் காலம் என்னலாம்."[6]

(6) மூவர் பாடல்களில் மலங்கள் மூன்று என்று சொல்லவில்லை. ஆணவமலம் என்பது காணப்படவில்லை. மாயை, கர்மம் என்ற இரண்டையே மலம் என அக் காலத்தார் கொண்டனர். ஆகமம் பரவியபிறகு, ஆணவ மலத்தைக் கூட்டி மலம் மூன்றெனப்பட்டது, மணிவாசகர்

"மும்மலம் அறுக்கும்"

"உள்ள மலம் மூன்றும்"

"மும்மலப் பழவினை"

"மும்மை மலம் அறிவித்து"

என்று கூறியுள்ளது காண்க.

(7) 'வினை ஒப்பு' என்பது ஆகம நூல்களில் கூறப் படுவது. இது மூவர் பாடல்களில் காணப்படவில்லை. திருவாசகத்தில் 'என்வினை ஒத்தபின்' என்று கூறப்பட் டுள்ளதைக் காண்க.

(8) தேவார ஆசிரியர் மூவரும் சிவபிரான் தம்மைச் சிவமாக்கியதாய்க் கூறவில்லை. சிவபெருமான் எப்பொழு தும் இடையறாது அவர்தம் உள்ளத்தில் நிறைந்து இருந்ததனால், "சித்தம் சிவமாக்கி" என்றனர். தாம் சிவத்தோடு ஒன்றாய்ப் போவதாய் அம்மூவரும் சொல்ல வில்லை. இறைவன் திருவடிகளில் தம்மைச் சேர்க்கும் படியே வேண்டினர். அம்மூவருக்குப் பின்னே ஏகாத்தும வாடை வீசியது. சைவர்களும் சிவத்தோடு ஐக்கியமா வதை ஒருவகையில் ஒப்புக்கொண்டனர். மணிவாசகர்,

"சிவமாக்கி எனையாண்ட"

"பேதமில்லதோர் கற்பளித்த"

"தந்ததென் றன்னைக் கொண்டதுன் றன்னை"

"தன்னைத் தந்த வென்னா ரமுதை"

6 ஷை பக். 137.

எனவும், கூறுவன இங்குக் கவனிக்கத் தக்கவை. மேற்சொல்லியவற்றால் தேவார காலத்திற்குப் பின்னர் ஆகமம் சிறிது பரவிய காலத்து மணிவாசகர் இருந்தாரெனக் கொள்ளலாம்.[7]

(9) "தாழிசை துறை விருத்தம் என்னும் இனங்களைச் சங்க காலத்துச் சான்றோர் கொள்ளவில்லை. மூவர் பாடல்களில் விருத்தங்கள் காணப்படுகின்றன. திருவாசகம், திருக்கோவையார் இவற்றில் விருத்தம், துறை இரண்டும் காணப்படுகின்றன. காலம் செல்லச் செல்லப் பாவினங்கள் பெருகுவதை அறியலாம்."[8]

(10) "தேவாரம்பாடிய காலத்துப் பாட்டியலில் சொல்லப்படும் பிரபந்த பேதங்கள் சிலவே. மணிவாசகர்கோவை இயற்றியவர். அவர் பாடிய பாவினங்களின் வகைகளும் கவனிக்கத் தக்கன. அவை திருச்சதகம், திருவெம்பாவை, திருஅம்மானை, திருப்பொற்சுண்ணம், திருத்தெள்ளேணம், திருப்பூவல்லி, திருவுந்தியார், திருப்பொன்னூசல், குயிற்பத்து, திருத்தசாங்கம், திருப்பள்ளியெழுச்சி முதலிய இவ்வகைகளைப் பிற்காலத்துப் பெருகியன எனக் கொள்ளலாம்."[9]

(11) மூவர் பாடல்களில் சிவபெருமான் திருவிளையாடல்கள் மிகச் சிலவாகவே குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயின், மாணிக்கவாசகர், கல்லாடர் பாடல்களில் அவை மிகப் பலவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, திருவிளையாடற் கதைகள் மிகப்பலவாக வழங்கிய பிற்பட்ட காலத்தில் மணிவாசகர் இருந்தனராதல் வேண்டும்.[10]

(12) ஒரு நூலுக்கு உரைவகுக்கும் உரையாசிரியன், அந்நூலாசிரியன் காலத்து நூல்களிலிருந்தும், அவனுக்கு முற்பட்ட கால நூல்களிலிருந்தும் விளக்கம் தருதலே ஏற்றது. அம்முறை பற்றியே திருக்கோவையாருக்கு

7. ஷை பக். 138-139.
8. ஷை பக். 140.
9. ஷை பக். 140.
10. M. சீனிவாச அய்யங்கார், Tamil Studies, p. 402.

உரை வகுத்த பேராசிரியர் தொல்காப்பியம், குறள், கலித்தொகை, நாலடியார், அப்பர் தேவாரம், இறையனார் அகப்பொருள் இவற்றிலிருந்து விளக்கம் தந்துள்ளார். இவற்றை நோக்க, அப்பர் மணிவாசகர்க்கு முற்பட்டவர் என்பது தெளிவன்றோ?[11]

(13) மணிவாசகர் ஈழத்துப் புத்தரை வாதில் வென்ற செய்தி வாதவூர்த் தல புராணத்தும் ஈழநாட்டு ராஜரத்னகரி என்னும் நூலிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நிகழ்ச்சி கி. பி. 869-இல் நடந்ததாதல் வேண்டும்.[12]

(14) பெரியாழ்வார், ஆண்டாள், நம்மாழ்வார், மாணிக்கவாசகர் இந்நால்வர் பாடல்களும் கருத்திலும், மொழியிலும், நடையிலும், அமைப்பிலும் ஏறத்தாழ ஒத்திருத்தலால், ஏறத்தாழ இந்நால்வரும் சமகாலத்தவராகக் கூறலாம். முதல் மூன்று ஆழ்வார்களும் ஏறத்தாழக் கி. பி. 850-க்கும் 925-க்கும் இடைப்பட்டவர்.

எனவே, சுருங்கக்கூறின், மணிவாசகர் பெரியாழ்வாரும், ஆண்டாளும் வாழ்ந்த காலத்தவராகவும், இரண்டாம் வரகுணன் காலத்தவராகவும் இருந்தவர் என்று கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும்.[13]

(15) மணிவாசகர் தமது போற்றித் திரு அகவலில்,

> *"கவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி*
> *குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி*
> *மலைநா டுடைய மன்னே போற்றி*
> **கலையார் அரிகே சரியாய் போற்றி**
> *திருக்கழுக் குன்றிற் செல்வா போற்றி*
> *பொருப்பமர் பூவணத் தானே போற்றி"*

என்று பல தலங்களில் கோயில்கொண்டுள்ள சிவபெருமானைக் குறித்துள்ளார். இப்பல இடங்கள் கவைத்தலை, குவைப்பதி, மலைநாடு, *அரிகேசரி*, திருக்கழுக்குன்றம், திருப்பூவணம் என்பன. இவ்விடங்களில் உள்ள கோவில்

---

11. E. சீநிவாச அய்யங்கார், 'Tamil Studies', p. 402'
12. ஷை பக். 405.
13. ஷை பக், 409.

களில் உள்ள சிவபெருமானை விளித்துப் 'போற்றி, போற்றி' என்று மணிவாசகர் பாடியுள்ளார். இவ்விடப் பெயர்களுள் 'அரிகேசரி' என்பது எது? அஃது எங்குள்ளது?

மணிவாசகர் காலத்தில் 'அரிகேசரி' என்பது அரிகேசரி நல்லூர் என்ற ஊரின் பெயராகும். இந் நீண்ட முழுப் பெயர் நாளடைவில் பேச்சு வழக்கில் குறைந்து அரிகேசரி என வழங்கலாயிற்று. இவ்வூர் பிற் காலத்தில் 'சின்னம நாயக்கன் ஊர்' என வழங்கப்பட்டது. இந்நீண்ட பெயரும் நாளடைவில் குறைந்து இன்று 'சின்னமனூர்' என வழங்குகிறது. இது மதுரை மாவட்டத்துப் பெரிய குளம் தாலுகாவைச் சேர்ந்தது. இவ்வுண்மையைக் கீழ்வரும் கல்வெட்டு உணர்த்தும்.

"பாண்டி மண்டலத்து அள நாட்டுப் பிரம்மதேயமான ஸ்ரீ அரிகேசரி நல்லூர் ராஜசிம்மேசுரம் உடைய நாயனர்,"[14]

கி. பி. 670 முதல் 710 வரையில் பாண்டிய நாட்டை அரிகேசரி மாறவர்மன் என்ற பாண்டியன் ஆண்டுவந்தான். அவன் பெயரால் அரிகேசரி நல்லூர் ஏற்பட்டிருத்தல்வேண்டும். பூதபாண்டிய நல்லூர், வீரபாண்டிய நல்லூர், கங்கைகொண்ட சோழபுரம், ஜயங்கொண்ட சோழபுரம், வீரசோழ நல்லூர், விக்கிரமபாண்டிய நல்லூர், சோழமாதேவி நல்லூர், சேரமாதேவிச் சதுர்வேதிமங்கலம், முடிகொண்ட சோழபுரம், உய்யக் கொண்டான் திருமலை என்ற நீளமான ஊர்ப்பெயர்கள் முறையே பூதபாண்டி, வீரபாண்டி, கங்கைகொண்டான், ஜயங்கொண்டம், வீரசோழன், விக்கிரபாண்டி, சோழமாதேவி, சேரமாதேவி, முடிகொண்டான், உய்யக்கொண்டான் எனக் குறைந்து இன்று வழங்குகின்றன. இவைபோலவே அரிகேசரிநல்லூர் நாளடைவில் அரிகேசரி என வழங்கலாயிற்று. இவ் வழக்கு மணிவாசகர் காலத்தில் இருந்தமையாற்றான் அவர் 'அரிகேசரிநல்லூராய்' என்று அழைப்பதற்குப் பதிலாக 'அரிகேசரியாய்' என அழைத்தனர்.

---

14. Ins. 428, 431, 432, 438, 439, 441—443 of 1908.

"கலையார் அரிகேசரியாய்" என்ற தொடருக்குக் 'கலைகள் பொருந்திய அரிகேசரி நல்லூரிலுள்ள பெருமானே' என்பது பொருள். அரிகேசரிநல்லூர் வேதங்களில் வல்ல பிராமணர்க்குத் தானமாக விடப்பட்டது என்று கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. எனவே, பல கலைகளிலும் வல்ல பிராமணர் வாழ்ந்த அரிகேசரிநல்லூரைக் 'கலையார் அரிகேசரி' என அழைத்தது பொருத்தமன்றோ?

அரிகேசரிநல்லூரில் உள்ள சிவன் கோவில் இராஜசிம்மேசுரம் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது என்று கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. எனவே, இராஜசிம்மன் என்ற பாண்டியனால் அது கட்டப்பட்டது என்பது தெளிவு. பாண்டியர் பட்டியலில் இராஜசிம்மன் என்ற பெயருடன் இருவர் காண்கின்றனர். முதலாம் இராஜசிம்மன் காலம் கி. பி. 740—765. இரண்டாம் இராஜசிம்மன் காலம் கி. பி. 900—925. ஊர்ப்பெயருக்குக் காரணமான அரிகேசரி என்பவன் ஞானசம்பந்தரால் சைவனாக்கப்பட்ட நின்ற சீர்நெடுமாறன். அவன் பெயரனே முதலாம் இராஜசிம்மன். தன் பாட்டனை நெடுமாறனும் பாட்டியான மங்கையர்க்கரசியும் சிறந்த சிவபக்தர்கள் ஆதலால், அவர் வழியில் வந்த முதலாம் இராஜசிம்மன் தன் பாட்டன் பெயர் கொண்ட ஊரில் ஒரு சிவன் கோவிலைக் கட்டியிருத்தல் இயல்பே. இரண்டாம் இராஜசிம்மன் நெடுமாறனுக்கு ஏழு தலைமுறை கழித்து வந்தவன். முதற் பாண்டியப் பேரரசனின் கடைசி அரசன். மேலும் அவன் ஓயாத போர்களில் ஈடுபட்டுப் பராந்தக சோழனிடம் தோற்று இலங்கைக்கு ஓடியவன். மேலும் மணிவாசகரால் குறிக்கப்பட்ட வரகுண பாண்டியன் காலத்துக்குப் (இரண்டு வரகுணர் காலத்துக்கும் கி. பி. 792—835, கி. பி. 862-880 பிற்பட்டவன் ஆகின்றான். இவ்விரு காரணங்களாலும் இரண்டாம் இராஜசிம்மன் அரிகேசரிநல்லூரில் மணிவாசகரால் சுட்டப்பட்ட சிவன் கோவிலைக் கட்டியிருத்தல் இயலாது. எனவே, மணிவாசகரால் சுட்டப்பட்ட சிவன் கோவிலைக் கட்டியவன் முதல் இராஜசிம்மனாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும் என்பது எளிதில் புலனாகும்.

அரிகேசரிநல்லூர் என்ற ஊர்ப் பெயர் ஏற்பட்ட காலம் கி. பி. 640—670. அப்பிரமதேய ஊரில் இராஜசிம்மேசுரம் கட்டப்பட்ட காலம் கி. பி. 710—765. 'அரிகேசரிநல்லூர்' என்ற பெயர் நீண்டகால வழக்கிற்குப் பின்பே 'அரிகேசரி' என்று சுருங்குதல் இயல்பு. அங்ஙனம் சுருங்கி வழங்கப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தமையாற்றான் மணிவாசகர் அரிகேசரிநல்லூரை 'அரிகேசரி' என வழங்கினராதல் வேண்டும். மேலும், அவர் தமது திருக்கோவையாரில் இரண்டு இடங்களில்[15] பாண்டியன் வரகுணனை நிகழ்காலத்தில் வைத்துப் பாடியிருத்தலால், வரகுணன் காலத்தவராகக் கருத இடமுண்டு. பாண்டியர் பட்டியலில் வரும் வரகுணர் இருவரில் இரண்டாம் வரகுணன் காலத்தவராகவே மணிவாசகர் இருந்தனராதல் வேண்டும் என்று பலர் கருதுகின்றனர்.

மணிவாசகர் திருக்கோவையாரைப் பாடவில்லை என்றும், 'திருவாதவூர்ச் சிவபாத்தியன் திருக்கோவை செய்தான்' என்று நம்பியாண்டார்நம்பி கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தத்தில் கூறியிருத்தலால், திருக்கோவையார் பாடியவர் சிவபாத்தியன் என்பவரே என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர்.

கொழும்புப் பொருட்காட்சிச் சாலையில் உள்ள மாணிக்கவாசகர் செப்புப்படிமம் பனையோலையைக் கையில் ஏந்தியிருப்பதாகக் காணப்படுகிறது. அப்பனையோலை மீது "நமசிவாய" என்பது எழுதப்பட்டுள்ளது. அப்படிமம் கி. பி. 11 அல்லது 12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். தஞ்சை மாவட்டத்தில் மதுக்கூர் கிராமத்தில் 1933-இல் கண்டெடுக்கப் பெற்ற

15. மன்னவன் தெம்முனை மேற்செல்லு மாயினு மாலரியே
றன்னவன் தேர்புறத் தல்கல் செல்லாது **வரகுணனாந்**
தென்னவ னேத்து சிற்றம்பலத்தான் மற்றைத் தேவர்க் கெல்லா
முன்னவன் மூவலன்னாளு மற்றோர் தெய்வ முன்னலளே.
புயலோங் கலர்சடை யேற்றவன் சிற்றம்பலம் புகழும்
மயலோங் கிருங்களி யானை **வரகுணன்** வெற்பின் வைத்த
கயலோங் கிருஞ்சிலை கொண்டுமன் கோபமுங் காட்டிவருஞ்
செயலோங் கெயிலெரி செய்தபி ரான்றோர் திருமுகமே.

மணிவாசகர் செப்புப்படிமத்தின் இட உள்ளங்கையில் "ஓம் திருவளர் தாமரை சி" என்பது பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படிமத்தின் காலம் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டு என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். திருவாசகத்தின் தொடக்கம் "நமசிவாய வாழ்க நாதன்றாள் வாழ்க" என்பது. அதன் முற்பகுதியே 'நமசிவாய' என்பது. அதுவே கொழும்புப் பொருட்காட்சிச் சாலையில் உள்ள மணிவாசகர் படிமத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. திருக்கோவையாரின் தொடக்கம்,

"திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிகள் ஈசர்தில்லை"

என்பது. இத்தொடக்கமே மதுக்கூரில் கண்டெடுக்கப்பட்ட மணிவாசகர் படிமத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மணிவாசகரால் செய்யப்பட்டவையே என்பது தெளிவாதல் காண்க.[16]

வரகுணவர்மர் இருவருள் மணிவாசகர் எவர் காலத்தைச் சேர்ந்தவர்? முதல் வரகுணன் வேணாட்டுத் தலைவனுடனும் கொங்கு நாட்டை ஆண்ட அதிகனுடனும் மிகுதியாகப் போரிட்டவன். இரண்டாம் வரகுணன் சோழநாட்டிலுள்ள இடவை, திருப்புறம்பியம், வேம்பில் இவ்விடங்களில் போர் நடத்தியவன்; திருப்புறம்பியப் போரில் சோழன், பல்லவன், மேலைக் கங்க அரசன் ஆகிய மூவருடனும் போரிட்டவன். இங்ஙனம் பாண்டிய நாட்டை விட்டுச் சோழநாடு சென்ற இவன் சிதம்பரம் சென்று மணிவாசகர் குறிப்பிட்டபடி சிற்றம்பலத்துப் பெருமானை வழிபட்டிருத்தல் கூடியதே. கீழ்வரும் உண்மைகளாலும் இது பொருந்துதல் காண்க.

திருவிளையாடற் புராணங்கள் இரண்டும், திருவிடைமருதூர்ப் புராணமும் வரகுண பாண்டியன் வரலாற்றைக் குறிக்கின்றன. அவ்வரலாற்றுச் செய்திகள் இவ்விரண்டாம் வரகுணனைப் பற்றிய கல்வெட்டுச் செய்திகளோடும் பல இடங்களில் மணிவாசகர் குறிக்கும் செய்திகளோடும் ஒன்றுபடல் காணத்தக்கது.

---

16. The Age of Manikkavachagar, J. O. S. V. O. I., Vol. 4. part, I p. 165.

வரகுணன் வேட்டையாடித் திரும்பும்பொழுது அவனது குதிரையின் கால்களில் சிக்குண்டு பிராமணன் ஒருவன் இறந்தான். அதனால் பிரம்மஹத்தி தோஷம் அவனைப் பற்றிக்கொண்டது. பாண்டியன் அதனைத் தொலைக்க மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுளை வேண்டினான். அவ்வமயம் சோழ மன்னன் பாண்டியன்மேல் படையெடுத்தான். பாண்டியன் தனக்கு வெற்றி தருமாறு இறைவனை வேண்டினான். சோழன் படையை விரட்டிக் கொண்டு திருவிடைமருதூர் வரையில் சென்றால் வெற்றி கிடைக்குமென்று திருவருள் உணர்த்தியது. சிவபெருமான் தன்னையே சிவலிங்க வடிவில் வழிபட்ட இடம் திருவிடைமருதூர் ஆதலால், அஃது ஏனைய சிவத் தலங்களைவிடச் சிறந்ததாகும்; அவ்விடத்தில் அவனது பிரம்மஹத்தி தோஷம் நீங்கி விடுமென்றும் திருவருள் உணர்த்தியது. வரகுணன் திருவருள் உணர்த்தியபடி சோழன் படையைத் துரத்திக்கொண்டு சோழநாட்டில் நுழைந்தான்; திருவிடைமருதூரில் தங்கி இறைவனைத் தொழுதான். அவனைப் பற்றியிருந்த பிரம்மஹத்திதோஷம் அத்தலத்தில் நீங்கிவிட்டது. "அவனிடம் தோல்வியுற்ற சோழவேந்தன் அவனுடன் உறவு கொள்ள விரும்பித் தன் மகளை அவனுக்கு மணம் செய்வித்தான். பாண்டியன் சிறந்த சிவபக்தனாதலால் அன்று இரவே மணமகளுடன் கோவிலுக்குச் சென்று அவளை யேற்றுக் கொள்ளும்படி சிவபெருமானை வேண்டினான். இறைவன் தனது லிங்க வடிவில் அப்பெண்ணை ஏற்றுக் கொண்டார். வளையல் அணிந்த அவளது வலக்கை மட்டும் லிங்கத்திற்கு வெளியே காணப்பட்டது. அடுத்த நாள் அடியவர் பலரும் காண அவ்வலக்கையும் லிங்கத்திற்குள் மறைந்து விட்டது," என்று திருவிடைமருதூர்ப் புராணம் செப்புகின்றது. இவ்வாறு இப்பாண்டியன் சிவபெருமானுக்கு மனைவியைக் கொடுத்ததை,

"விரும்பின கொடுக்கை பரம்பரற் கென்று
புரிகுழல் தேவியைப் பரிவுடன் கொடுத்த
பெரிய அன்பின் வரகுண தேவரும்"

என்று கி. பி. 10-ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த பட்டினத்தடிகள் தமது திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவையில் வியந்து பாராட்டியுள்ளார். பட்டினத்தடிகளுக்குப் பின்னர் வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பி இதே செயலை,

> "நேசமார் தேவி தன்னை நின்னுடை யடிமைக் காமென்
> றுசைகூர்ந் தளித்தவ் வேந்தன்"

என்று பாராட்டியுள்ளார்.

பின்பு பாண்டியன் மதுரைக்குத் திரும்பினுன் என்றும், இறைவன் திருவருளால் சிவலோகக் காட்சி அவனுக்குக் கிடைத்தது என்றும் இரண்டு திருவிளையாடல்களும் இயம்புகின்றன. சோழன் படையை வரகுணன் வென்முன் என்று புராணங்கள் கூறுதலை, வரகுணன் இடவையில் போரிட்டான் (சோழநாட்டு ஊர்), வேம்பில் அழித்தான், திருப்புறம்பியத்தில் போரிட்டான் என வரும் கல்வெட்டுச் செய்திகள் உறுதிப்படுத்தலைக் காணலாம்.

திருவிடைமருதூர்ச் சிவன் வரகுணனிடம் காட்டிய பேரருளைக் கண்டு உள்ளம் உருகியதனுற் போலும் மணிவாசகர்,

> "இடைமருதனில் ஈண்ட இருந்து
> படிமப் பாதம் வைத்தவப் பரிசும்"

என்று கூறியுள்ளார். மேலும், அப்பெரியார் திருவாசகத்தில் பல இடங்களில் திருவிடைமருதூரையும் அதில் கோவில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானையும் பலபடப் பாடியுள்ளார்; மேலும் வரகுணனுக்குச் சிவலோகம் காட்டிய திறத்தினை,

> "நரகொடு சுவர்க்க நானிலம் புகாமல்
> பரகதி பாண்டியர்க் கருளினை போற்றி"

என்று பாராட்டியுள்ளார். அப்பெரியாரே பிறிதோரிடத்தில் பாண்டியன் மனைவியைச் சிவபெருமான் ஆட்கொண்ட திறத்தைக் குறித்துள்ளார்.[17]

---

17. திருவார்த்தை, செ. 2.

புராணங்கள் வரகுணனோடு தொடர்புபடுத்தும திருவிடைமருதூரின் சுருங்கிய பெயரே 'இடைவை' என்பது. வரகுணன் சோழனோடு போரிட்டதாகக் கூறப்படும் இடவை என்பது காவிரிக்கரையில் கும்பகோணம் தாலுகாவிலேயே இருப்பது. அவன் அழித்ததாகக் கூறப்படும் வேம்பில் என்பதும், திருவிடைமருதூரும் அதே தாலுகாவிலுள்ளன. இடவைப் போரும் வேம்பில் போரும் திருப்புறம்பியப் போருக்குக் காரணமாக இருந்தன என்னல் தவருகாது. இடவை அப்பர் தேவாரத்தில் வைப்புத் தலமாகக் காண்கிறது.[18]

மூவர் தேவாரத்திலும், சேரமான் பெருமாள் பாடிய பொன்வண்ணத்து அந்தாதியிலும் தில்லைக் கோவிலுள் திருமால் கோவில் இருந்தமைக்குரிய சான்றுகள் இல்லை. ஆழ்வார் பாடல்களுள் கி. பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த திருமங்கையாழ்வார், குலசேகர ஆழ்வார் பாக்களிலேயே இக்குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இதுபற்றிய திருமங்கையாழ்வார் பாசுரம் இங்குக் கவனிக்கத்தகும் :

" பைம்பொன்னு முத்தும் மணியும் கொணர்ந்து
படைமன்ன வன்பல் லவர்கோன் பணிந்த
செம்பொன் மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லைத்
திருச்சித்திர கூடம் சென்று சேர்மின்களே."

திருமங்கையாழ்வார் இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவன் காலத்தவர். பல்லவ மன்னர் புதிய கோவில்களைக் கட்டினர்; பழைய கோவில்களைப் புதுப்பித்தனர். அந்நிலையில் மேற்கூறப் பெற்ற செய்யுள் பல்லவன் தில்லையில் புதிதாகத் திருமால் கோவிலை அமைத்தான் என்பதையே குறிக்கின்றது என்னலாம். புதிய கோவிலை அமைக்கும் அரசன் முதலியோர் கருவறையின் அடியில் விலை உயர்ந்த கற்களையும், முத்துக்களையும், பொன்னையும் தக்க மந்திரங்களைச் சொல்லிப் புதைக்க வேண்டும்; அவற்றின்மீது மூர்த்தத்தை எழுந்தருளுவித்தல் வேண்டும் என்று

18. The Age of Manikkavachager, J. O. S. V. O. I. Vol. 4, part I, pp. 167—170.

வைணவ வைகாநச ஆகமம் கூறுகின்றது. அத்திரி சம்ஹிதையில் 34-ஆம் அத்தியாயமாக உள்ள ரத்ன நியாச விதி என்னும் பகுதியும் இதனை வற்புறுத்தும். இக்குறிப்புக்களைக் கொண்டு, மேற்கூறப் பெற்ற செய்யுளின் முதல் இரண்டு அடிகளையும் கவனிக்கவும். பொன், முத்து, மணிகள் இவற்றைப் பல்லவன் கொணர்ந்து திருமாலை வழிபட்டான் என்று செய்யுளில் கூறப்படுதல், பல்லவன் புதிதாகவே கோவில் கட்டிக் கருவறையில் பெருமாளை எழுந்தருளுவித்துப் பூசித்ததையே குறிக்கின்றது என்பது தெளிவாதல் காண்க. இங்ஙனம் செய்த பல்லவன் திருமங்கையாழ்வார் காலத்தவனான இரண்டாம் நந்திவர்மன் எனப்பட்ட பரமேசுவரனே யாவன். இப்பல்லவனே காஞ்சியில் பரமேசுவர விண்ணகரத்தையும், கும்பகோணத்திற்கு அருகில் நந்திபுர விண்ணகரத்தையும் புதியனவாக அமைத்தவன்.[19]

திருமழிசையாழ்வார் திருமங்கையாழ்வாருக்கு முற்பட்டவர். அவர் சிறிது காலம் தில்லையில் தங்கியிருந்ததாகக் குரு பரம்பரை என்னும் வைணவ நூல் கூறுகிறது. அவர் காலத்தில் தில்லைக் கோவிலுள் பெருமாள் கோவில் இருந்திருப்பின், அவர் பாடாதிரார் அல்லவா ? அங்ஙனம் அவர் பாடியதாகப் பாடல் இன்மையாலும், பாடியதாகக் குரு பரம்பரை கூறுமையாலும், திருமழிசையாழ்வார் காலத்தில் தில்லைச் சிவன் கோவிலுள் பெருமாள் கோவில் அமைந்திலது என்பது தேற்றம்.

ஏறத்தாழத் திருமங்கையாழ்வார் காலத்தில் வாழ்ந்தவராகக் கூறப்படும் குலசேகர ஆழ்வார் தில்லைநகர்த் திருச்சித்திரகூடத்தின்மீது பத்துப் பாக்கள் பாடியுள்ளார். அவற்றுள்,

"தொத்தலர்பூஞ் சுரிகுழல்கை கேசி சொல்லால்
தொன்னகரந் துறந்துதுறைக் கங்கை தன்னைப்
... ...
... ...
சித்திரகூடத் திருந்தான் தன்னை இன்று

---

19. The Age of Manikkavachagar—J. O. S. V. O. J., Vol 4, part I, பக். 171—172.

தில்லைநகர்த் திருச்சித்ர கூடந் தன்னுள்
எத்தனையும் கண்குளிரக் காணப் பெற்ற
இருநிலத்தார்க் கிமையவர்நேர் ஒவ்வார் தாமே "

என்னும் செய்யுள், திருச்சித்திரகூடம் புதிதாக அமைக்கப்பட்டது என்பதை ஐயத்துக்கிடமின்றிக் குறித்திருத்தல் காண்க. எனவே, திருமங்கையாழ்வார் பாடியதாக மேலே காட்டப் பெற்ற செய்யுள் கருத்தும் குலசேகர ஆழ்வார் பாடல் கருத்தும் ஒன்றுபடல் காண்க.

இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலம் கி. பி. 710-775. முதலாம் இராஜசிம்ம பாண்டியன் காலம் கி. பி. 740-765. எனவே, இவ்விரு பல்லவ பாண்டிய மன்னர்கள் சமகாலத்தவராவர். அரிகேசரி நல்லூர் இராஜ சிம்மேசுவரத்தில் உள்ள சிவபெருமானை 'அரிகேசரியாய்' எனப்பாடிய மணிவாசகர், நந்திவர்ம பல்லவனல் கட்டப்பட்ட தில்லை நகர்த்திருச்சித்ர கூடத்தில் எழுந்தருளியுள்ள திருமாலைத் தம் திருக்கோவையாரில் குறித்துள்ளமை காணத்தக்கது.

" புரங்கடந் தானடி காண்பான் புவிவிண்டு புக்கறியா
திரங்கிடந் தாயென் றிரப்பத்தன் னீரடிக் கென்னி
ரண்டு
கரங்கடந் தானென்று காட்டமற் றுங்கதுங்
காட்டிடென்று
வரங்கிடந் தான்றில்லை யம்பல முன்றிலம்
மாயவனே."

எனவே, மணிவாசகர் நந்திவர்ம பல்லவனுக்கும் முதலாம் இராஜசிம்மனுக்கும் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் என்பது ஐயமற விளங்குமன்றோ?

ஏறத்தாழ முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் பூந்துருத்தி நம்பி காடநம்பி என்பவர் தாம் பாடிய திருவிசைப்பாவில் திருநாவுக்கரசரை முதலிலும் திருஞானசம்பந்தரை அடுத்தும் சேரமான்பெருமாள், சுந்தரர் ஆகிய இருவரையும் அதன் பின்னும் வைத்துக் கூறியிருத்தலும், அப்பாவில் மணிவாசகரைக் குறியாமையும் கவனிக்கத்தகும். ஆனல் அதே இராஜராஜன் காலத்தின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவரான நம்பியாண்டார்

நம்பி மணிவாசகர் செய்த திருவாசகத்தையும் திருக்கோவையாரையும் தெளிவாகக் குறித்திருத்தலால் நம்பியாண்டார் நம்பி காலமுதல் மணிவாசகர் பெருமையும் நூல்களின் சிறப்பும் சைவர்க்குப் புலனாகத் தொடங்கின என்பது தெரிகிறது. மேலும் காடநம்பி குறித்த முறை வைப்பு நம்பியாண்டார் நம்பியால் மாற்றப்பட்டுவிட்டது. அஃதாவது, அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் என்று காடநம்பி முறைப்படுத்தியதை நம்பியாண்டார் நம்பி சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் என முறைமாற்றி வைத்துவிட்டார். சைவத் திருமுறைகளுள் முதல் மூன்றும் சம்பந்தருடையன; அடுத்த மூன்றும் அப்பருடையன; ஏழாம் திருமுறை சுந்தரருடையது. இவை மூன்றும் முறையே 384 பதிகங்களையும், 307 பதிகங்களையும், 100 பதிகங்களையும் உடையவை. பதிகங்களின் தொகை நோக்கி இவ்வாறு நம்பியால் முறைப்படுத்தப் பட்டன போலும்! அங்ஙனமாயின் 51 பதிகங்களையுடைய திருவாசகம் எட்டாம் திருமுறையாக வைக்கப்பட்டதில் வியப்பில்லை அன்றோ? இம்முறைவைப்பைப் பின்பற்றியே போலும் பின்வந்த (கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்ட) திருக்களிற்றுப்படியாரிலும் சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மணிவாசகர் என்றே முறைவைப்புக் காணப்படுகிறது. (செய்யுள் 70-73.) 18-ஆம் நூற்றாண்டினரான தாயுமானவரும் 'எந்நாட் கண்ணி'யில் இதே முறைவைப்பு வைத்துள்ளமை காணத்தக்கது. இவையனைத்தும் மணிவாசகரை மூவர்க்கும் காலத்தாற் பிற்பட்டவராகப் பல நூற்றாண்டுகளிலும் வாழ்ந்த சைவப் பெருமக்கள் கருதினர் என்பதை உறுதிப்படுத்துதல் காணலாம்.[20]

மணிவாசகரும் கல்வெட்டுக்களும்

"தேவாரம் பாடிய மூவரின் பெயர்களை அவர்களின் சமீபகாலத்துப் புலவர்கள் குறித்துள்ளார்கள். திருவிசைப்பா ஆசிரியர்களும், நம்பியாண்டார் நம்பியும் மூவருடைய பெயர்களைக் குறித்துள்ளார்கள். ஆனால்

20. The Age of Manikkavachagar—J. O. S. V. O. J., Vol. 4, pant I. பக். 175—176.

மாணிக்கவாசகர் பெயரை அவ்விதம் குறிக்கவில்லை. கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டினர் என்று கருதப்படும் பட்டினத்தடிகளே அவரை முதன்முதலில்

'திருந்திய அன்பில் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்'

எனக் குறித்தவராவர்.

"சோழ ஆதிக்க காலத்தில் இராசராச சோழரும், அவர் மகன் இராசேந்திர சோழரும் மூவர் உருவங்களைத் தாங்கள் கட்டிய தஞ்சைக் கோவிலில் வைத்து வழிபட்டனர். ஆனால் மாணிக்கவாசகர் உருவம் வைக்கப்படவில்லை. அக்காலத்தில் வேறு கோவில்களிலும் அவர் சிலை வைக்கப்படவில்லை. முதன் முதலாக இரண்டாம் இராசேந்திரன் காலத்தில்தான் இவர் செய்த திருவெம்பாவையின் பெயர் கல்வெட்டில் புகுந்தது. கி. பி. 1056-இல் திருக்கோவலூர் வீரட்டானேசுரர் கோவிலில் திருவெம்பாவை ஓதுதற்கு நிபந்தம் விட்ட செய்தி ஒரு கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது.[21] இதற்குப் பின்புதான் திருச்சாழல் ஓதல், திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடுதல் முதலியவற்றிற்காக நிலதானங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் தேவாரம் அருளிய மூவர் பாடல்களும் சோழப் பேரரசை ஏற்படுத்திய ஆதித்த சோழன் காலம் முதலே பல கோவில்களில் ஓதப்பட்டு வந்தன என்பதைக் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன".[22]

இவற்றை நோக்க, மணிவாசகர் மூவர்க்கும் பிற்பட்டவராக இருக்கலாம். இதனால் அவர் பாடிய திருவாசகத்தின் சிறப்புச் சிறிது காலம் கழித்துத்தான் நாட்டில் பரவத் தொடங்கியது. அங்ஙனம் பரவத் தொடங்கிய காலம் முதலே (கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதி முதலே) அவர் பாடல்களும் பெயர்களும் அவர் பற்றிய விழாக்களும் கல்வெட்டுக்களில் இடம் பெறலாயின என்று கருதுதல் பொருத்தமாகும்.

---

21. M. E. R. 1905, No. 12.

22. சி. எம். இராமசந்திரச் செட்டியார், செந்தமிழ், சிலம்பு 9, பக். 317, 354.

(1) சுந்தரரது திருத் தொண்டத் தொகையில் குறிப் பிடப்பட்டுள்ள "பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்" என்னும் தொடர், கடைச்சங்கப் புலவர் நாற்பத் தொன்பதின்மரைக் குறிப்பதாக நம்பியாண்டார் நம்பியே தமது திருத் தொண்டர் திருவந்தாதியில் முதன் முதலில் குறிப்பிட் டார். அவரைப் பின்பற்றியே பின்வந்த புலவர்களும் குறிப்பிட்டனர். கடைச் சங்கப் புலவர் நாற்பத்தொன் பதின்மரும் சைவரே என்பதற்குச் சான்று யாது? அங்ஙனம் கூறச் சான்று இன்மையின் மேற் குறிப்பிடப் பட்ட தொடர் சங்கப் புலவரைக் குறியாது என்பது திண்ணம். கடைச் சங்கப் புலவருள் சமணரும், பௌத்தரும், பிற சமயத்தாரும் இருந்தனர் என்பதற் குத் தொகை நூல்களே சான்று பகரும்.

(2) சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில் பதினொரு செய்யுட்களே உள்ளன. அவற்றுள் பத்தாம் செய்யுள் முழுவதும் தொகை அடியார்களையே குறிப்ப தாகும். முதற் செய்யுளின் தொடக்கம் தில்லைவாழ் அந்தணர் மூவாயிரவரைக் குறிக்கின்றது. தில்லையின் சிறப்பையும், தில்லைவாழ் அந்தணர் சிறப்பையும் உளங் கொண்டே சுந்தரர் தில்லைவாழ் அந்தணரை முதலில் வைத்துத் தொகை பாடத் தொடங்கினர். பின்வந்த எல்லா அடிகளிலும், பாக்களிலும் தனி அடியார்களே சுட்டப்பட்டுள்ளனர். ஏழாம் செய்யுளிலும் தனி அடியார் களே குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு தனி அடியார் களே சுட்டப்படும் செய்யுளில் திடீரென்று தொகை அடியாராய சங்கப் புலவரைக் குறிக்கப் "பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்" என்னும் தொடரைக் குறிக்க வேண்டிய காரணம் யாது? இதற்குரிய காரணம் எவராலும் இது காறும் விளக்கப்படவில்லை. எனவே, அத்தொடர் தனி அடியாரைக் குறிப்பதேயன்றித் தொகை அடியாரைக் குறிப்பது அன்று என்று கோடலே, வைப்புமுறையை நோக்கத் தெளிவாகின்றது.

(3) நம்பி தமது அந்தாதியின் 87-ஆம் செய்யுளில், சுந்தரர் தமது திருத்தொண்டத் தொகையில், 63 தனி அடியாரையும், 9 தொகை அடியாரையும் குறித்திருப்ப

தாகக் கூறியுள்ளார். பாடிய சுந்தரரை நீக்கியும், பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பது சங்கப்புலவரைக் குறிப்பதென்று கொண்டும் கணக்கிட்டால், திருத் தொண்டத் தொகையில் வரும் தனிஅடியார் எண்ணிக்கை அறுபத்திரண்டே ஆகின்றது. பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் ஒருவரே என்று கொண்டு கணக்கிடின், தனி அடியார் எண்ணிக்கை 63 ஆகின்றது. தொகை அடியார் தொகை எட்டு ஆகின்றது. சுந்தரரால் பாடப்பட்டவர் அறுபத்துமூவரே தவிர, சுந்தரரையும் சேர்த்து நாயன் மார் அறுபத்துமூவரல்லர் என்பது இங்கு அறியத்தகும். நம்பி திருவிளையாடற் புராணம், மணிவாசகரை "மெய் யடியான்" (பொய்யடிமை இல்லாதவன்), "பாடல்மாமுனி வன்" என்று பாராட்டியிருத்தல், பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்று சுந்தரர் குறித்தது மாணிக்கவாசகரையே என்ற நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்துதல் காண்க.

இதுகாறும் கூறப்பெற்ற சான்றுகளால், "பொய்ய டிமை இல்லாத புலவர்" என்று சுந்தரர், மணிவாசக ரையே குறித்தனராதல் வேண்டும் என்று கருதுதல் பொருத்தமாகும்.[23]

முடிவுரை

இதுகாறும் கூறப்பெற்ற அறிஞர் பலருடைய ஆராய்ச்சி முடிவுகளிலிருந்து மாணிக்கவாசகர் மூவர்க்கும் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவாகின்றது. ஆனால் இறுதி யில் கூறப் பெற்ற திரு. கே. ஜி. சேஷ ஐயர் அவர்களது ஆராய்ச்சியின்படி, மாணிக்கவாசகர் சுந்தரரது திருத் தொண்டத் தொகையில் இடம் பெற்றுள்ளார் என்று ஊகிக்க இடமுண்டு. சுந்தரர் மூன்றும் நந்திவர்மன் காலத்தவர் (கி. பி. 840-865) என்பது பலர் கருத்து.

மணிவாசகர் காலத்து வரகுணன்

மாணிக்கவாசகர், முதலாம் வரகுணன் (கி. பி. 792-835) காலத்தவர் என்றும்,[24] இரண்டாம் வரகுணன்

23. திரு. கே. ஜி. சேஷையர், Tamilian Antiquary.
24. பண்டாரத்தார்—பண்டியர் வரலாறு

காலத்தவர் (கி. பி. 862-880) என்றும்[25] அறிஞர் கூறுவர். பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பது மணிவாசகரைக் குறித்ததே எனக் கொள்ளின், மணிவாசகர் சுந்தரர்க்கு (கி. பி. 840-865) முற்பட்டவராதல் தெளிவு. இங்ஙனம் கொள்ளின், அவர் முதல் வரகுணன் காலத்தவராகக் கோடலே பொருந்தும். இக்கருத்தே தென்னிந்திய வரலாற்றறிஞராய T. V. S. பண்டாரத்தார் கருத்தாதலும் காண்க.[26] அறிஞர் சிலர் கருதுவது போல, மணிவாசகரை இரண்டாம் வரகுணன் காலத்தவராகக் (கி. பி. 862-880) கொள்ளின், அவரைச் சுந்தரர்க்குப் பிற்பட்டவராகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அங்ஙனம், கொள்ளின் அவரால் குறிக்கப்பட்ட 'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்' என்பது மணிவாசகரைக் குறியாது.

ஆயின், K. G. சேஷ ஐயர் கூறுதல் போல, பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பது சங்கப் புலவரைக் குறியாமல், மாணிக்கவாசகரையே குறிப்பதாகக் கொள்வதே பொருத்தமாகக் காணப்படுகிறது. எனவே, மூன்றும் நந்திவர்மன் காலத்தவராகக் (கி. பி. 840-865) கருதப்படும் சுந்தரரால் பாடப் பெற்ற மணிவாசகர் முதல் வரகுணன் காலத்தில் (கி. பி. 792-835) வாழ்ந்தவராகக் கோடலே ஏற்புடையது.

முதல் வரகுணன் சோழநாட்டினின்றும் தொண்டை நாட்டின் தென்பகுதியையும் கைக்கொண்டவன். அவனுடைய கல்வெட்டுக்கள் தஞ்சை, திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டங்களில் பரவி இருந்தன. கி. பி. 7-ஆம் நூற்றுண்டு முதல் 9-ஆம் நூற்றுண்டு முடிய வாழ்ந்த பாண்டிய மன்னருள் பெருவீரனுக விளங்கியவன் இவன் ஒருவனே என்று கூறுதல் தவருகாது. இவன் தொண்டைநாட்டில் பெண்ணையாற்றங் கரையிலுள்ள அரசூரில் தங்கியிருந்தான் என்பதை இவனது அம்பாசமுத்திரக் கல்வெட்டு உறுதிப்படுத்துகின்றது.

இதனுல் சோழ நாட்டிலுள்ள திருவிடைமருதூரும் தில்லையும் இவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டன என்பது

25. பழநியப்ப பிள்ளை—மணிவாசகர் காலம்
26. பண்டாரத்தார்—பாண்டியர் வரலாறு

தெளிவு. இப்பெருவீரன் தோல்வியையே அறியாதவன்; சிவபக்தியிலும் சிறந்தவன். இவன் அம்பாசமுத்திரம் கோவிலுக்கும் திருச்சிராப்பள்ளி கோவிலுக்கும் நிவந் தங்கள் விட்டிருப்பதிலிருந்து, இவன் பரம சிவபக்தன் என்பதை நன்கறியலாம்.

இவன் மகனை ஸ்ரீமாறன் காலத்தில் வரகுணன் வென்ற தொண்டைநாட்டின் வடபகுதியும் சோழநாடும் முறையே பல்லவர் கைக்கும் சோழர் கைக்கும் மாறிவிட் டன. குடமூக்கு, அரிசில் கரை, தெள்ளாறு இவற்றில் நடைபெற்ற போர்களில் பல்லவரும் சோழரும் வெற்றி பெற்றனர். எனவே, இவனுக்குப் பின் வந்த இரண்டாம் வரகுணன் தனக்கு உரிமையாக இருந்த பாண்டிய நாட்டை மட்டுமே ஆள வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அவன் காலம் கி. பி. 862-880. அவனதாட்சி முடிவிற் றுன் அவனுக்குப் படுதோல்வி அளித்த திருப்புறம் பியப் போர் நடைபெற்றது. திருப்புறம்பியத்திலும் இடவை என்னும் இடத்திலும் போர்கள் நடந்தன. இவை இரண்டும் கும்பகோணம் தாலுகாவிலேயே உள்ள இடங்கள். இப்போர்கள் கி. பி. 880-இல் நடைபெற்றன என்று அறிஞர் கூறுகின்றனர்.[27] எனவே, இவன் தனது 18 ஆண்டு ஆட்சிக்காலத்தில் இடவை, திருப் புறம்பியம் ஆகிய இரண்டு இடங்களில் மட்டுமே சண்டை செய்தவன், இறுதியிற்றோற்று அழிந்தவன் என்பனவே நமக்குக் கிடைக்கும் செய்திகள். எனவே, இவன் சோழநாட்டையோ, தொண்டை நாட்டையோ வென்று அடிமைப் படுத்திய பேரரசன் அல்லன் என்பது தெளிவு.

மாணிக்கவாசகர் தமது திருக்கோவையாரில் பாராட் டிய வரகுணன் "மால் அரியேறு அன்னவன்; தெம் முனைமேற் சென்றவன், அவனது தேர் போரில் பின் னடையாதது. அவன் இருங்களியானை வரகுணன்."

"வரகுணனுந் தென்னவன் ஏத்தும் சிற்றம்பலத் தான்," "சிற்றம்பலம் புகழும் வரகுணன்" என்னும் தொடர்களால் மாணிக்கவாசகர், தம் காலத்து வாழ்ந்த

27. K. A. N. சாஸ்திரி, சோழர் வரலாறு.

வரகுணன், சிற்றம்பலப் பெருமானிடம் கொண்ட ஈடு பாட்டினை நன்கு தெரிவிக்கின்றார். இங்ஙனம் போர்த் திறனும், வீரமும், சைவப்பற்றும் ஒருங்கே கொண்ட பாண்டியன், தில்லையையும் அதற்கப்பாலுள்ள தொண்டை நாட்டையும் வென்று அடிப்படுத்திய பெரு வீரனை வரகுணனே ஆவன் என்று கொள்ளுதல் ஏற் புடையது. இம்மூன்று தகுதிகளும் இரண்டாம் வரகுண னுக்கமையவில்லை யென்பது அவன் வரலாற்றால் துணியப்படும்.

முற்றும் துறந்த மாணிக்கவாசகர், எத்தகைய போரி லும் வெற்றிபெறாத இரண்டாம் வரகுணனை, "மால் அரியேறு அன்னவன்" என்றெல்லாம் பாராட்டினார் என்று கூறுதல் சிறிதும் பொருந்தாமை உணரப்படும். எனவே, அவரால் பாராட்டப் பெறும் தகுதியுடையவன் முதல் வரகுணனே என்று சொல்வது முற்றிலும் பொருத்த மாகும். ஆகவே, மணிவாசகர் காலம் முதல் வரகுணன் காலம் (கி. பி. 800—830) என்று சொல்லுதல் பொருந்தும்.

ஏகான்ம வாதம் என்னும் மாயவாதத்தைத் தென்னா டெங்கும் தமது வாக்குவன்மையால் பரவச்செய்த பெருமை ஆதி சங்கரர்க்கே உரியது. அப்பெரியார் தமது நான்கு சீடர்களைக் கொண்டு காஞ்சி, பூரி, சிருங்கேரி, துவாரகை என்னும் நான்கு இடங்களில் அத்துவைத மடங்களைத் தோற்றுவித்துத் தமது பிரசாரம் இந்தியா முழுமையும் நடைபெற ஏற்பாடு செய்தார். அவரது காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 788—828 என்று அறிஞர் கூறுவர். அவரது சமயப் பிரசாரம் நாடு முழுமையும் பெருங்காற்றுப் போலப் பரவிய நிலைமையை மணிவாசகர்,

" மிண்டிய மாயா வாதம் என்னும்
சண்ட மாருதம் சுழித்து அடித்து ஆர்த்தும்"

என்று குறித்துள்ளார். இவ்வடிகள் மாயவாதப் பிர சாரம் நாடெங்கும் செய்யப் பெற்ற நிலையினை நன்கு விளக்குகின்றன அல்லவா? இத்தகைய வன்மை வாய்ந்த பிரசாரம் சங்கரர்க்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் நாடெங்கும் நடைபெற்றதென்று கூறுதற்குத் தக்க சான்றின்மை

யால், சங்கரர் காலத்தில் நடைபெற்ற வன்மை வாய்ந்த பிரசாரத்தையே இவ்வடிகள் குறிக்கின்றன என்று கோடல் தவருகாது.

எங்ஙனங் கொள்ளினும், மணிவாசகர் சங்கரர் காலத்தவர் அல்லது சங்கரர்க்குப் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவு. இப்புதிய சான்ருலும் மாணிக்கவாசகர் கி. பி. 9-ஆம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்னும் கருத்து வன்மை பெறுதல் காண்க.

9. சேக்கிழார் காலம்

சேக்கிழார் புராணம்

சேக்கிழார் வரலாறு, இப்பொழுதுள்ள பெரிய புராணப் பதிப்புகளின் முதலில் அல்லது ஈற்றில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள 'திருத் தொண்டர் புராண வரலாறு' அல்லது 'சேக்கிழார் புராணம்' என்பதில் காணப்படுகின்றது. இதுவே சேக்கிழார் வரலாற்றைக் கூறவந்த முதல் நூலாகும். இதனிற் கூறப்படும் சேக்கிழார் வரலாறு இதுவாகும்:

"தொண்டை நாட்டு 24 கோட்டங்களுள் ஒன்றாகிய புலியூர்க்கோட்டத்தில் குன்றை வளநாட்டுக் குன்றத்தூரில் வேளாளர் மரபில் சேக்கிழார் குடியில் அருள்மொழித்தேவர் என்பவர் பிறந்தார். அவர் தம்பி பெயர் பாலறுவாயர் என்பது. அருள்மொழித் தேவரது புலமைச் சிறப்பு மிகுதிப்பட, அவர் குடிப்பெயரானே, 'சேக்கிழார்' என்று குறிக்கப்பட்டார். அவரது பெரும்புலமையைக் கேள்வியுற்ற 'அநபாய சோழ வேந்தன்'[1] அவரைத் தனது முதல் அமைச்சராகக் கொண்டான்; அவருக்கு 'உத்தம சோழப் பல்லவராயன்' என்ற பட்டம் கொடுத்தான்.

"சேக்கிழார் சோழநாட்டுத் திருநாகேச்சரத்தில் உள்ள சிவபிரானை வழிபட்டு, அக்கோவிலைப் போன்றதொரு கோவிலைத் தமது குன்றத்தூரில் கட்டி, அதற்குத் 'திருநாகேச்சரம்' என்று பெயரிட்டு மகிழ்ந்தார்.

அக்காலத்தில் அரசன் சமணப் பெருங்காவியமாகிய சீவகசிந்தாமணியைப் படிக்கக்கேட்டு மகிழ்ந்தான்; அதனைப் பலபடப் பாராட்டினான். அதுகண்ட சேக்கிழார்,

1. திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு, செ, 98.

இளவரசனை நேர்க்கி, 'சமணர் செய்த அப்பொய்ந்நூல் இம்மைக்கும் பயனில்லை; மறுமைக்கும் பயன் இல்லை. சிவகதை ஒன்றே இம்மை மறுமைகட்குப் பயனளிக்க வல்லது', என்றார். அதுகேட்ட அரசன், 'அங்ஙன மாயின், அச்சிவ கதை எது? அது கற்றவர் யார்? அது சீவகசிந்தாமணியைப்போல் இடையில் வந்த சிவ கதையோ? புராணமோ? முன்னூல் உண்டோ? அதனை இவ்வுலகிற் சொன்னவர் யார்? கேட்டவர் யார்? முறை யாகக் கூறுக', என்றான். உடனே சேக்கிழார், 'தில்லைப் பிரான் அடியெடுத்துத் தரச் சுந்தரர் பதினொரு திருப்பாட் டாக அடியவரைப் பற்றித் தொகை பாடினார். அதனைத் திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையார் விளக்கிக் கூற, அவர் அருள்பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பி, 'திருத் தொண்டர் திரு அந்தாதி' என்றொரு நூல் பாடினார். அந்நூலைத் திருமுறைகண்ட இராசராச தேவர்[2] முதலி யோர் பாராட்டினர்,' என்றார். அதுகேட்ட சோழன் மகிழ்ந்து, 'அவ்வடியார் வரலாற்றைக் கூறுக,' என்றான். சேக்கிழார் அடியார் வரலாறுகளைத் தொகை, வகைகளைக் கொண்டு விளங்கவுரைத்தார். கேட்டு மகிழ்ந்த மன்னன், 'இவ்வரலாறுகளைப் பெரியதோர் காவியமாக நீரே பாடியருள்க' என்று, அவருக்கு வேண்டிய ஆள் உதவி— பொருள் உதவி தந்து, தில்லைக்கு அனுப்பினான்.

"தில்லையை அடைந்த சேக்கிழார் கூத்தப்பெருமான் திருமுன் நின்று, "அடியேன், புகழ்பெற்ற உம் அடியார் சிறப்பை எங்ஙனம் உரைப்பேன்? எனக்கு அடி எடுத்து உதவி அருள்க," என்று வேண்டினார். அவ்வமயம் 'உலகெலாம்' என்ற சொல் சேக்கிழார் செவியிற்பட்டது. அவர் அதனையே முதலாகக் கொண்டு பாடிப் புராணத்தை முடித்தார். அரசன் தில்லையை அடைந்தான். தில்லை ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் பெருஞ்சைவர் கூட்டத்தில் சேக்கிழார் தமது புராணத்தை அரங்கேற்றம் செய்தார்; இறுதியில் அரசனால் பெருஞ்சிறப்புப்பெற்றார்; 'தொண்டர் சீர் பரவுவார்' என்ற பெயரும் பெற்றார்.

---

2. கல்- செ. 24.

"அரசன் சிறந்த பக்திமானுகிய சேக்கிழாரைத் தன் கீழ் வேலையில் வைக்க விரும்பாமல், அவர் தம்பி பாலறு வாயரைத் 'தொண்டைமான்' என்ற பட்டத்துடன் தொண்டைநாட்டை ஆளும்படி விடுத்தான். அவர் 'தொண்டை மண்டலம் நின்று காத்த பெருமாள்'[3] என்னும் பெயர் பெற்ருர்.

"பின்னர்ச் சேக்கிழார் தில்லையில் தங்கிக் கூத்தப் பெருமானைச் சேவித்துக் கொண்டிருந்து முத்தி பெற்ருர். சேக்கிழார் மரபினர் இன்றுவரை அரசியல் உயர் அலுவலாளராக இருந்து வருகின்றனர். இனியும் இருப்பர்."

இவ்வரலாறு பற்றிய ஆராய்ச்சி

இவ்வரலாற்றில் பெரும்பாலும் நம்பத்தக்க செய்திகளே கூறப்பட்டுள்ளன. ஆயின் சில, ஆராய்ச்சிக்கு உரியனவாகவும் உள்ளன. ஆதலின், அவற்றை முறையே ஆராய்தல் நமது கடமையாகும்.

1. சிந்தாமணியைச் சோழன் படித்துச் சுவைத்ததைக் காணப்பொருத சேக்கிழார் அதனைத் 'திருட்டுச் சமணர் பொய்ந்நூல்' எனக் கூறியதற்கும், சிந்தாமணிக்கு மாருக அவர் பெரியபுராணம் செய்தார் என்று கூறியிருத்தற்கும் இப்பாடல் தவிர வேறு சான்றில்லை. சேக்கிழார் பாடிய பெரிய புராணத்திலும் இதற்கு அகச்சான்று இல்லை. ஆயின், இதற்கு மாருகச் சேக்கிழார் சிந்தாமணியை நன்ருய்ப் படித்தவர் என்பதற்குப் பெரிய புராணத்திலிருந்து பல சான்றுகள் காட்டலாம். இங்ஙனம் அந்நூலை நன்ருய்ப் படித்து அநுபவித்த பெரும்புலவராய சேக்கிழார் அதனை வெறுத்தனர் என்ருே—அதற்கு மாருக அரசனைத் தூண்டிப் பெரிய புராணம் செய்தார் என்ருே கோடல் பொருத்தமன்று. எனவே, சேக்கிழார் புராணக்கூற்று அதனைப் பாடிய ஆசிரியரது மனப்போக்கையே—சமணத்தில் வெறுப்பும் சைவத்தில் அளவு

3. ஷை. செ. 99.

கடந்த பற்றும் கொண்ட மனப்பண்பையே—உணர்த்துவ தாகும்,[4] எனக்கோடலே பொருத்தமாகும்.

2. இப்புராண ஆசிரியர் பெரியபுராணத்தை நன்கு கப் படித்தவராகத் தெரியவில்லை. 'நாயன்மாருள் முடி மன்னர் அறுவர்' எனக்கூறி, 'அவருள் இடங்கழியார்' ஒருவர் எனவும், 'குறுநில மன்னர் ஐவர்' எனக்கூறி, 'அவருள் காடவர்கோன் கழற்சிங்கன், ஐயடிகள் காடவர் கோன் என்பவர் இருவர்' எனவும் கூறியிருத்தல் பெருந்தவறு.[5] என்னை? இடங்கழியார் கொடும்பாளூரை ஆண்ட சிற்றரசர்[6] என்றும், பின்னவர் இருவரும் பல்லவப் பேரரசர் என்றும் சேக்கிழார் தமது புராணத்தில் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார் ஆதலின் என்க. சுந்தரர், தமது காலத்தவனான கழற்சிங்கனைத் தாம் பாடிய திருத் தொண்டத்தொகையில்,

> "கடல்சூழ்ந்த உலகெல்லாம் காக்கின்ற பெருமான்
> *காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன்*"

என்று தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.[7] இதனையேனும் இத் திருத்தொண்டர் புராண ஆசிரியர் கவனித்தவராகத் தெரியவில்லை.

3. நாயன்மாருள், இயல், இசைத் தமிழ்வல்லோர்—அப்பர், சம்பந்தர், பேயார்; இசைத்தமிழ்வல்லோர்—நந்தனார், ஆனாயர், பாணர்; இயற்றமிழ் வல்லோர்—ஐயடிகள், திருமூலர், காரியார், சேரமான் பெருமாள் என்று வகுத்துக் கூறும் இந்த ஆசிரியர், சுந்தரரை இப் பிரிவுகளில் சேர்த்துக் கூறத் தவறிவிட்டார்.[8] சுந்தரர், இயல், இசைத்தமிழ் வல்லோர் அல்லரா? நந்தனார் இசைத்தமிழில் வல்லார் என்பதற்குச் சான்று என்னை?

---

4. திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் பதிப்பு, முகவுரை, பக்கம் 6.
5. செ. 39; தமிழ்ப்பொழில், துணர் 3, பக்கம் 209.
6. இடங்கழியார் புராணம், செ. 2, 3.
7. கழற்சிங்கர் புராணம், செ. 1, 2; ஐயடிகள் புராணம், செ. 1, 2, 7.
8. செ. 46.

4.) இங்ஙனமே, இந்த ஆசிரியர் பாடிய 'திருமுறை கண்ட புராணம்" என்ற நூலிலும் சில தவறுகள் உண்டு. அவற்றுள் குறிக்கத்தக்க பெருந்தவறு ஒன்றுண்டு. அஃதாவது, இராசராசன் (கி. பி. 985–1014) காலத்துத் திருமுறை வகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி, அவன் மகனை இராசேந்திரன் (கி. பி. 1012-1044) புதிதாக உண்டாக்கிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கட்டப்பட்ட கங்கை கொண்ட சோழீச்சரம்பற்றிக் கருவூர்த்தேவர் பாடிய திருவிசைப்பாவை ஒன்பதாம் திருமுறையில் (இராசரா சற்கு எதிரில்) சேர்த்தார் என்பது. மகன் தனது ஆட்சிக் காலத்திற் கட்டிய கோவிலைப் பற்றிய பாடல் ஒன்றை, அம்மகனது தந்தை காலத்துப் புலவர் அத்தந்தை முன்னிலையிலேயே, மற்றத் திருமுறைகளை வகுத்த பொழுதே, தொகுத்தார் என்னல் எங்ஙனம் பொருந்தும்?[9]

இங்ஙனம் இராசராசன் காலத்தவரும் பிற்பட்டவரு மான புலவர் பாக்களையெல்லாம் இராசராசன் காலத்தி லேயே நம்பி தொகுத்து முடித்தார் என்று திருமுறை கண்ட புராண ஆசிரியர் தவருகக் கூறிவிட்டதால்,[10] ஆராய்ச்சியாளர், திருமுறைகள் முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டனவாதல் வேண்டும்[11] என்றும் நம்பி திருவிசைப்பாவையும் தொகுத்தார் என்று புராணம் கூறலால், அவர் இராசராசற்குப் பிற்பட்டவர்[12] என்றும் கருதலாயினர்.

இவற்றின் ஆசிரியர் உமாபதி சிவமா ?

திருத்தொண்டர் புராண வரலாறும் திருமுறைகண்ட புராணமும் இயற்றியவர் சந்தான ஆசாரியருள் ஒரு வரும் சைவசித்தாந்த நூல்கள் பலவற்றின் ஆசிரியரு மான கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார் என்று சில பதிப்புக்களிற் காண்கின்றன.[13] அவர் பாடியன

9. பெரிய புராண ஆராய்ச்சி, அதிகாரம் 2.
10. செ. 26 28.
11. A. R. E. 1918. II. 34.
12 S. I. I. II. பக்கம் 20.
13. நாவலர் பதிப்பு; C. K. S. முதலியார் பதிப்பு, Vol. I.

வாகத் திருத்தொண்டர் புராண சாரம், திருப்பதிகக் கோவை, திருப்பதிக்கோவை என்பனவும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் முன்னது பெரியபுராணத்தைத் தழுவிச் செய்யப்பட்டதாகும். அதனில், (1) 'இடங்கழியார் கொடும்பாளூர் வேளிர் குலத்தரசர்' என்றும்,(2) கழற்சிங்கனும் ஐயடிகள் காடவர்கோனும் பேரரசர் என்றும் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டுள.[14] இதனைப் பாடிய உமாபதி சிவமே இச்செய்திகளையே தவருகக் கூறும் சேக்கிழார் புராண வரலாற்றையும் பாடினார் என்பது எங்ஙனம் பொருந்தும் ?

'திருத்தொண்டர் புராண வரலாறும் திருமுறை கண்ட புராணமும் உமாபதி சிவம் பாடினர் எனக் கூறுதல் மரபு' என்று சமாஜப் பதிப்புக் குறித்துள்ளது.[15] இவற்றை உமாபதி சிவம் பாடினர் என்று கூறும் தனிப் பாட்டுச் சில பிரதிகளில் இல்லை என்று திரு. வி. கலியாண சுந்தரமுதலியார் பதிப்புக் குறித்துள்ளது.[16]

இவற்றை நோக்க, உமாபதி சிவாசாரியார் திருத்தொண்டர் புராணசாரம் முதலிய மூன்று நூல்களைச் செய்தவராகலாம் எனக் கோடல் தவருகாது. உமாபதி சிவனர் காலம் கி. பி. 14–ஆம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியாகும்.[17] ஆயின், திருத்தொண்டர் புராண வரலாறும், திருமுறைகண்ட புராணமும் செய்த ஆசிரியர் இன்னவர் என்பதோ, அவர் காலம் இன்னது என்பதோ திட்டமாகக் கூறுதற்கில்லை. ஆயினும், அவற்றுள் இராசராசன், அநபாயன் என்ற அரசர் பெயர்களும் கல்வெட்டுகளோடு ஒன்றுபடும் சேக்கிழார் பற்றிய குறிப்புகள் சிலவும் தவறின்றிக் கூறப்படலால், அவை, சேக்கிழார்க்குப் பிற்பட்ட ஒன்றிரண்டு நூற்ருண்டுகளில் செய்யப்பட்டன ஆகலாம் எனக் கோடல் தவருகாது. மேலும், புகழ்பெற்ற உமாபதி சிவனர் தவறின்றிப் பாடிய திருத்தொண்டர்

14. செ. 59, 58, 52.
15. பக்கம் 644, 661.
16. பக்கம் 6, 37.
17. செந்தமிழ், Vol. 27, p. 27.

புராண சாரத்திற்குப் பிறகு, பல தவறுகள் கொண்ட திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு பெயர் தெரியாத ஒருவரால் பாடப்பட்டது என்பது பொருத்தமுடைய தன்று. ஆதலால், திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு, மிகுந்த சைவப்பற்றும், சமணசமய வெறுப்பும் கொண்ட ஒருவரால் உமாபதி சிவாசாரியார்க்கு முன்பே பாடப் பெற்றது; அவராலேயே திருமுறைகண்ட புராணமும் பாடப்பெற்றது எனக் கோடல் பொருத்தமாகும். எனவே, இப்பெயர் தெரியாத ஆசிரியர் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றுண் டினர் எனக் கொள்ளலாம். இங்ஙனம் கொள்ளின், சிறந்த புலவரும் சைவசித்தாந்த ஆசிரியருமாகிய உமாபதி சிவனுர்க்கு நிறையுண்டாகுமே அன்றிக் குறை உண்டாகாமை காண்க.

உமாபதி சிவத்தின் மூன்று சிறு நூல்களையும் அவற் றின் தொடர்பான சேக்கிழார் புராண வரலாற்றையும் திருமுறைகண்ட புராணத்தையும் கண்ட பிற்காலத்தார், பின்னவற்றையும் உமாபதி சிவமே பாடினுர் எனக் கொண்டிருத்தல் இயல்பே.[18]

பொருந்தும் செய்திகள்

இவ்வாறு பொருந்தாச் செய்திகள் சில இருப்பினும், சேக்கிழார் புராணம் சேக்கிழார் வரலாற்றை அறிய உறு கருவி என்பதை மறுத்தற்கில்லை. ஆதலின், அதன்கண் காணப்படும் பெரும்பாலும் நம்பத்தக்க செய்திகளாவன:-

1. சேக்கிழார் குன்றைநாட்டுக் குன்றத்தூரினர்; வேளாளர் மரபினர்; அவர் தம்பி பாலறுவாயர்.

---

18. Prof. K. A. N. Sastry, in a similar Context, observes: "In view of the tendency, common in Indian literature of fathering minor works of unknown origin upon celebrated authors and in view of the mediocre and commonplace character of these two works, we have to receive with great suspicion the popular legends on their authorship and the occasions for their composition"— Vide his 'Cholas' Vol. II, Part I, pp. 527—528.

குன்றத்தூரில் சேக்கிழார் கோவில் இன்றும் இருக்கின்றது. அதற்கு அண்மையில் பாலருவாயர் குளம் இருக்கின்றது. சேக்கிழார் மரபினர் அங்கு வாழ்கின்றனர்.

2. சேக்கிழாரை ஆதரித்த அரசன், 'அநபாயன்' என்பதைச் சிறப்புப் பெயராகக் கொண்டவன்.

3. சேக்கிழார் சோழ அரசியலில் தலைமை அமைச்சராக இருந்தவர்; அங்ஙனம் இருந்து, 'உத்தம சோழப் பல்லவராயன்' என்ற பட்டம் பெற்றனர். அங்ஙனம் அரசற்கு அடுத்த உத்தியோகத்தில் இருந்தமையாற்றான் அவருடைய சைவப்பற்றும், அவர் அறிந்த நாயன்மார் வரலாற்றுச் செய்திகளும், நிறைந்த தமிழ்ப்புலமையும், அரசனும் இளவரசனும் அறிய வாய்ப்புண்டானது எனக் கோடல் பெரிதும் பொருத்தமே ஆகும்.

4. அவர் சோணாட்டுத் திருநாகேச்சரத்தில் ஈடுபட்டவர். அந்நினைவுகொண்டு தமதூரில் அப்பெயரால் கோவில் கட்டினவராகலாம். குன்றத்தூரில் இப்பெயரால் ஒரு கோவில் இருக்கின்றது.

5. சேக்கிழார் பெரியபுராணம் பாடியவர்.

இனி, 'அநபாயன்' யாவன் என்பதைக் காண்போம். பின்னர்க் கல்வெட்டுச் செய்திகளையும் மேற்சொன்ன சேக்கிழார் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் ஆராய்ந்து பொருந்துவன காண்போம்.

அநபாயன் யாவன்?

சேக்கிழார் காலத்தைத் தத்தமக்குக் கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து முடிபுகட்டிக் கூறினோர் பலராவர். அவர் முடிபுகளைக் கீழே காண்க:

1. சேக்கிழார்—இராசேந்திரன் I (கி. பி. 1012-1044) காலத்தவர்.[19]

19. செந்தமிழ், Vol. II, pp. 273, 386.

2. சேக்கிழார்—முதற் குலோத்துங்கன் (கி. பி. 1070-1120) காலத்தவர்.[20]

3. சேக்கிழார்—இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (கி. பி. 1113-1150) காலத்தவர்.[21]

4. சேக்கிழார்—மூன்றும் குலோத்துங்கன் (கி. பி. 1178-1218) காலத்தவர்.[22]

இவற்றுள் முன் இரண்டு முடிபுகளும் பொருந்துவன அல்லவென்று முன்பே அறிஞர் விளக்கிவிட்டனர்.[23] ஆதலின், அவைபற்றி நாம் பேசவேண்டுவதில்லை. சேக்கிழார் மூன்றும் குலோத்துங்கன் காலத்தவர் என்பார் கூற்றுப் புதியது. ஆதலின், அவர் கூறும் காரணங்களை ஆராய்ந்து முடிபு காணல் நமது கடமையாகும். அவர் கூறும் காரணங்களாவன:—

1. "இரண்டாம் குலோத்துங்கனை உலாவிற் பாடிய அவனது ஆசிரியரான ஒட்டக்கூத்தர், அவ்வுலாவில் (வரிகள் 75-116) அவன் பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்ததைக் குறிக்கவில்லை. ஆதலின், அவன் பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்தவன் ஆகான்.

2. "இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் சேக்கிழார் பெரிய புராணம் பாடியிருப்பின், ஒட்டக்கூத்தர் அதனை உலாவிற் கூருதிரார்.

---

20. R. கோபிநாதராவ்—'சோழ வம்ச சரித்திரச் சுருக்கம்.'

21. C. M. இராமச்சந்திரச் செட்டியார் கட்டுரை—'செந்தமிழ்ச் செல்வி', Vol. 10, pp. 132-141; M இராகவ ஐயங்கார்-'சாசன தமிழ்க்கவி சரிதம்'. pp. 70-78; A. R. E. 1912, II. 27: A. R. E. 1918, p. 150., K. A. N. Sastry's-'Cholas' Vol. II, Part I, p. 76.

22. V. S. வாண்டையார் கட்டுரை-'தமிழ்ப்பொழில்', துணர் 13, pp. 462-467; எனது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் உயர்திரு, T. V. S. பண்டாரத்தார் அவர்களும் இக்கருத்துடையவரே.

23. C. M, இராமச்சந்திரச் செட்டியார் கட்டுரை-"செந்தமிழ்ச் செல்வி" Vol. 10, pp. 132-141; M. இராகவ ஐயங்கார்-"சாசன தமிழ்க்கவி சரிதம்", pp. 70 78.

3. "இரண்டாம் குலோத்துங்கற்கு ஆசிரியர் ஒட்டக் கூத்தர். அவர் சிறந்த சிவபக்தர். அரசன் அவரைக் கொண்டு பெரியபுராணம் பாடச்செய்யாது, சேக்கிழாரைக் கொண்டு பாடச்செய்தான் என்பது பொருத்தமற்றது.

4. "திருப்புறம்பியத்துக் கல்வெட்டுக்களில் 'பேரம் பலம் பொன் வேய்ந்த சோழன்' என்பதைக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டுக்கு மேல் உள்ள கல்வெட்டு மூன்றும் இராச ராசனுடையது எனக் கல்வெட்டாளர் கொண்டனர். இரண்டாங் குலோத்துங்கற்கு மூன்று தலைமுறைக்குப் பிந்தியவன் மூன்றும் இராசராசன். எனவே, மூன்றும் தலை முறைக்குப் பிந்தியவன் கல்வெட்டு மேலும், முந்தியவன் கல்வெட்டுக்கீழும் அமையுமாறு எங்ஙனம்? முந்தியவனது மேலும், பிந்தியவனது கீழும் அமைவதன்றோ இயலும்! ஆகவே, கல்வெட்டுத் துறையாளர் கொண்ட கருத்துத் தவறுடையதாகும். உண்மை யாதெனில், மேற்கூறிய கல்வெட்டுக்களிற் கண்ட இராசராசன், இரண்டாம் இராச ராசனே, குலோத்துங்கன் மூன்றும் குலோத்துங்கனே. இவ்வாறு கொள்ளின், யாம் மேலே கிளப்பிய ஐயத்திற்கு இடமிராது."

இக்காரணங்கள் பொருந்துவனவா ?

1. இரண்டாம் குலோத்துங்கன் உலாவில் (வரிகள் 75-116) 'பேரம்பலம்' என்ற சொல் காணப்படுகிறது. ஆனால், அதற்கடுத்த இராசராசன் உலாவில், இராசராசன் இன்னவன் மகன் என்று குறிப்பிடும் இடத்தில் அவன் பேரம்பலம் முதலியவற்றைத் தூய செம்பொன்னிற் குயிற்றினாற்கு மகன் என்பது தெளிவாக உள்ளது.[24] ஆதலின், 'இரண்டாம் குலோத்துங்கன் பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்ததைக் கூத்தர் குறிக்கவில்லை' என்ற முதற் காரணம் பொருந்தாமை காண்க.

2. இஃது ஒரு சிறந்த காரணமாகாது. முதல் இராசராசன் நம்பியாண்டார் நம்பியைக் கொண்டு திரு முறைகளை வகுத்தான் என்பதும், உலகம் போற்றும்

24. Vide- இராசராசன் உலா, வரிகள் 59-65.

இராசராசேச்சரத்தைக் கட்டினுன் என்பதும், சைவத்தைப் பெரிதும் வளர்த்தான் என்பதும் பாராட்டத்தக்க-குறிக்கத் தக்க செயல்கள் அல்லவா? அவன் மகன் புதிதாக நிய மித்த கங்கைகொண்ட சோழபுரம், அதன்கண் எடுப்பித்த பெரிய கற்றளி, அவன் செய்த சைவசமயத் தொண்டு இவை குறிக்கத் தக்க செயல்கள் அல்லவா? இவற்றுள் ஒன்றையேனும் அவர்களைப் பற்றிக் கூறிய இடங்களிற் கூத்தர் குறித்தாரில்லை. கூத்தர் விக்கிரமசோழன் காலத் தவர்; அவன் செய்த திருப்பணிகள் யாவற்றையும் நேரிற் கண்டவர். அவன் சிதம்பரம் கோவிலிற் பல திருப்பணிகள் செய்தான் என்று கல்வெட்டுக்கள் குறிக் கின்றன.[25] இவற்றுள் ஒன்றையேனும் கூத்தர் குறிப் பிட்டார் இல்லை. ஏன் குறிக்கவில்லை என்று யார்தாம் காரணம் கூறக் கூடும்? இவற்றையெல்லாம் நோக்க, இவ்விரண்டாம் காரணம் வலியுடைத்தாகாமை கண்டு கொள்க.

3. ஒட்டக்கூத்தர் குலோத்துங்கன் ஆசிரியர் என்ப தும் அவர் சிறந்த சிவபக்தர் என்பதும் உண்மையே ஆயின், அவர் சேக்கிழாரைப் போலத் திருத்தொண்டர் புராணச் செய்திகளில் நிறைந்த புலமையுடையவர் என்ப தற்குச் சான்றென்னை? சான்றின்மையின், திருத்தொண் டர் புராணச் செய்திகளை முற்றவுணர்ந்த சேக்கிழா ருடைய உணர்ச்சியையும் தகுதியையும் நன்குணர்ந்த அரசன் அவரைப் பெரிய புராணம் பாடச்செய்தான் என்று கோடலில் எவ்விதத் தவறும் இல்லை. அரசன் சேக்கிழா ரைக் கொண்டு பெரியபுராணம் பாடுவித்தமையால் ஒட்டக் கூத்தர் பெருமை குறைந்து விடாதன்றே?

4. இக்காரணமும் பொருத்தமுடையதாகாது. என்னை? எல்லாக் கோவில்களிலும் அரசர் கால முறைப் படி அவரவர் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களை மேலிருந்து கீழ்நோக்கி வெட்டிவந்தனர் என்பது கூறக்கூடவில்லை. அங்ஙனம் வெட்டவும் முடியாது; கல்வெட்டுச் செய்தியின் அளவு, அது வெட்டத்தக்க வசதியான இடம் இவற்றை

---

25. S. I. I. III. p 135; Ep. Ind. Vol. 7, p. 5; K. A. N. Sāstri's 'Cholas', Vol. II, Part I, pp. 65-66.

நோக்கி வெட்டலே இயல்பாதலின் என்க. மேலும் திருப்புறம்பியத்துக் கோவில் சோழர் காலமுதல் இன்று வரை புதுபிக்கப் படவில்லை என்று திட்டமாகக் கூறத்தக்க சான்றில்லை. திருவொற்றியூர், எண்கண், திருக்கடம்பூர், காஞட்டுமுள்ளூர் முதலாய கோவிற் கல்வெட்டுக்களில், முறைபிறழ்ந்தும் தலைதடுமாறியும் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் பலவுண்டு. சிறப்பாக எண்கண் என்ற இடத்தில் உள்ள பழுதுபட்ட சிவன்கோவிற் கல்வெட்டுக்களும் காஞட்டு முள்ளூர்ச் சிவன்கோவிற் கல்வெட்டுக்களும் காணத் தக்கவை.[26]

மூன்றும் குலோத்துங்கன் :
பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்தவன் அல்லன்

மூன்றும் குலோத்துங்கன் கட்டிய திரிபுவன வீரேச்சரம் என்ற சிறப்புடைக் கோவிலில் உள்ள வடமொழிச் சுலோகங்கள் அம்மன்னன் செய்தனவாகக் கூறுவன காண்க:—

(1) அவனுடைய சோழ-ஈழ-சேர நாட்டு வெற்றிகள்.
(2) அவன் தில்லையில் முகமண்டபம், கோபுரம், அம்மன் திருச்சுற்று இவற்றைப் பொன்மய மாக்கினன்:
(3) ஈடும் எடுப்பும் அற்ற சிவபக்தன்.
(4) காஞ்சி ஏகாம்பரர் கோவில், மதுரைச் சிவன் கோவில், திருவிடைமருதூர்க் கோவில், தாரா புரத்தில் உள்ள இராசராசேச்சரம், திரு ஆரூர்ப் பெருங்கோவில் இவற்றைப் பொன்மயமாக் கினன்.[27]

இக்கல்வெட்டில் மூன்றும் குலோத்துங்கனை திரிபுவன வீரதேவன் பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்தான் என்பது குறிக்கப்படாமை காண்க. அவன் தில்லையில் முக மண்டபம், கோபுரம், அம்மன் திருச்சுற்று இவற்றையே

---

26. 1943—ஏப்ரலில் யான் இவ்விடங்களை எல்லாம் பார்த்து வந்தேன்.
27. 190 of 1907; Prof. K. A. N. Sastry's article in the 'Acharya Pushpanjali', pp. 5-7.

சிறப்புறச் செய்தான் என்று இக்கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. கூறவே, மூன்ரும் குலோத்துங்கன் பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்தவன் அல்லன் என்பது பெறப்பட்டதன்றே?

மேலும், சேக்கிழார் காலத்தரசன் 'அநபாயன்' என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றவன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அச்சிறப்புப் பெயர் மூன்ரும் குலோத்துங்கற்கு உண்டு என்று கூறச் சான்றின்மை காண்க.

இன்ன பிற காரணங்களால் மூன்ரும் குலோத்துங்கன் சேக்கிழார் காலத்தவன் ஆகான் என்பது அறியப்படும்.

'அநபாயன்' இரண்டாம் குலோத்துங்கனே

சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர், சேக்கிழார் காலத்து அரசனை 'அபயன்' [28] எனவும், 'அநபாயன்'[29] எனவும் குறித்துள்ளார் என்பன முன்பே கூறினேம் அல்லவா? சேக்கிழார் பத்து இடங்களில் தம் காலத்து அரசனைக் குறித்துள்ளார்; அப்பத்து இடங்களிலும் 'அநபாயன்' என்பதையே சிறப்பாகக் குறிக்கின்ருர்; இரண்டு இடங்களில் 'அபயன்' என்பதைக் குறித்துள்ளார். இனி, இம்மன்னனைப் பற்றிப் பெரியபுராணம் கூறுவனவும், கூத்தர் பாடிய உலா, பிள்ளைத்தமிழ், தக்கயாகப் பரணி ஆகிய மூன்றும் கூறுவனவும் முறையே காண்போம்:

பெரிய புராணம் கூறுவன:	*உலாவும், பிள்ளைத் தமிழும், தக்கயாகப் பரணியும் கூறுவன :*
1. பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்தமை[1]	பேரம்பலம் பொன் வேய்ந்தமை[1]
2. சிறந்த சிவபக்தன்[2]	சிறந்த சிவபக்தன்[2]

28, செ. 59.
29. செ. 98.

1. பெரிய புராணம், பக். 2, செ. 8
2. Ibid. p. 5. S. 12.

1. மூவர் உலா, pp. 31. 58.
2. Ibid.

3. செங்கோல் அரசன்[3]	பட்டம் பெற்றவுடன் பகை வேந்தரை விடுதலை செய்தான்; செங்கோல் அரசன்.[3]
4. தில்லைத் திருஎல்லை பொன்னின் மயமாக்கினன்[4]	சிற்றம்பலம், பல பல மண்டபம், அம்மன் கோவில், எழுநிலைக் கோபுரம், திருச்சுற்று மாளிகை, தெரு இவற்றைப் பொன்மயம் ஆக்கினன்.[4]
5. தில்லைநகர் மணிவீதி அணி விளக்கும் சென்னிநீடு அநபாயன்[5]	நான்கு திருவீதிகளையும் அமராவதியில் உள்ள பெருவீதிகள் நாணப் பெருக்கினன்.[5]
6. அம்புயமலராள் மார்பன்[6]	இலக்குமியை மார்பில் தரித்தவன்.[6]
7. சிறந்த கொடையாளி[7]	மறையவர்க்குத் தானம் செய்தான்.[7]
இவனைக் குறிக்கும் சொற்கள் :	*இவனைக் குறிக்கும் சொற்கள்:*
(1) அநபாயன்—10 இடங்களில் வருகின்றன.[8]	அநபாயன்—3 இடங்களில் வருகின்றன.[8]

---

3. Ibid. p. 13. S. 35; p. 409, S. 847.
4. Ibid. p. 182, S. 8.
5. Ibid. p. 589, S. 8.
6. Ibid. p. 409, S. 847.
7. Ibid. p. 631, S. 14.
8. Ibid. pp. 2, 5, 1 , 15, 62, 84, 182, 409, 589, 631.

---

3. Ibid. p. 30; குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ் (தமிழ்ப் பொழில் vol. 4. pp. 365—S. 2 and 366. S. 10).
4. Ibid. p. 58; தக்கயாகப்பரணி, vv. 777, 808—810.
5. Ibid. p. 32 and Ibid.
6. Ibid. p. 51, lines 661—664.
7. Ibid. p. 33.
8. Ibid. pp. 39, 50, 55.

(2) அபயன்—2 இடங்களில்[9]	அபயன்—2 இடங்களில் வருகின்றன.[9]
(3) சென்னி —3 ,, [10]	சென்னி—2 இடங்களில் வருகின்றன.[10]
(4) செம்பியன்—1 ,, [11]	
(5) குலோத்துங்கன்—1 ,, [12]	குலோத்துங்கன்—4 இடங்களில் வருகின்றன.[11]

இங்ஙனம் சேக்கிழாரும் ஒட்டக்கூத்தரும் குறிப்பிட்ட கருத்துக்கள் ஒன்றுபடுதலைக் காணின், சேக்கிழார் குறித்த அநபாயன் இரண்டாம் குலோத்துங்கனே என்பது ஐயமற விளங்குகிறதன்றோ? தண்டியலங்கார மேற்கோள் பாக்களில் எட்டுப் பாடல்கள் அநபாயனைப் பற்றியே வருகின்றன.[30] அவை அவனுடைய வள்ளற்றன்மை, செங்கோன்மை, பேரரசுத்தன்மை ஆகிய மூன்றையும் பெரியபுராணத்தைப் போலவும் உலா, பிள்ளைத் தமிழ், பரணி போலவும் விளக்கமாகக் கூறுகின்றன. அப்பாடல்களுள் இறுதிப்பாடல் அநபாயனை வாழ்த்துவதாக முடிவதால், தண்டியலங்கார மூலமும் உரையுமோ அல்லது உரைமட்டுமோ இவ்விரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தது எனக் கூறலாம். இங்குப் பெரியபுராணம் குறிக்கும் பத்து இடங்களிலும் சிறப்புச் சொல்லாக 'அநபாயன்' என்பதே ஆளப்பட்டிருத்தலும், தண்டியலங்காரம் குறிக்கும் மேற்கோட் செய்யுட்கள் எட்டிலும் 'அநபாயன்' என்ற சொல் ஒன்றே ஆளப்பட்டிருத்தலும் காணச் 'சேக்கிழார் காலத்தரசன் அநபாயன்' என்ற பெயர் ஒன்றையே தனது சிறப்புப் பெயராகக் கொண்ட

9. Ibid. pp. 5, 182.
10. Ibid. pp. 62, 182, 589.
11. Ibid. p. 409.
12. Ibid. p. 182.

9. Ibid. pp. 39, 46.
10. Ibid. pp. 52, 58.
11. Ibid. pp. 30, 37, 40, 42.

30. குமாரசாமிப் புலவர் பதிப்பு (1926), pp. 1, 28, 81, 93. 115, 152, 184.

வன் என்பது நன்கு தெரிகின்றது. இங்ஙனம் கொண்டவன் கூத்தரால் புகழப் பெற்ற இரண்டாங் குலோத்துங்கனே என்பது மேற்காட்டிய ஒற்றுமையால் நன்கு விளக்கமாதல் காண்க.

இனி, இவ்விரு புலவரும் குறித்த செய்திகள் அனைத்திற்கும் இக்குலோத்துங்கன் கல்வெட்டுக்கள் சான்று பகர்ந்து நிற்கும் அருமைப்பாட்டைக் கீழே காண்க:—

அநபாயனைப் பற்றிய இலக்கியச் செய்திகள் :	*அநபாயனைப் பற்றிய கல்வெட்டுச் சான்றுகள் ;*
1. பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்தமை.	திருமாணிக்குழி, திருப்புறம்பியம், திருக்கோகரணம் கல்வெட்டுக்கள் இதனைக் குறிக்கின்றன.[1]
2. இவன் ஆட்சியில் போரைப் பற்றிய குறிப்பே இல்லை.	இவன் கல்வெட்டுக் களிலும் இப்பேச்சில்லை; அமைதியான அரசாட்சி நடந்தது.[2]
3. இவனது கோப்பெருந்தேவி புவனமுழுதுடையாள்.[3]	இவளையே திருமழபாடிக் கல்வெட்டும் கூறுகின்றது.[4]
4. இவன் சிறந்த சிவபக்தன்.	'அநபாயன் தில்லை நடராசர் திருவடித் தாமரையில் ஈப் போன்றவன்' என்று திருவாரூர் வடமொழிக் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.[5]

1. 157 of 1902, S. I. I. Vol. 7 No. 782; 350 of 1927, A. R. E. 1927—II 24; 411 of 1902, S. I. I. Vol. 7, No. 1044.
2. K. A. N. Sastry's 'Cholas' Vol. II. Part I, p. 75.
3. K. Ula, pp. 30—32, lines 70—74.
4. 85 of 1895.
5. 73 of 1890; S. I. I. IV. 397

5. இவன் தில்லை—கோவிந்தராசர் சிலையை அப்புறப் படுத்தியவன்.[6]	இதனையே திருவாவடுதுறைக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.[7]
6. இவனது சிறப்புப் பெயர் 'அநபாயன்'.[8]	இவனை 'அநபாயன்' என்றே திருவாரூர் வடமொழிக் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.[9]
	(1) இவனது அரசியல் செயலாளன், 'அநபாய மூவேந்த வேளான்' எனப்பட்டான்.[10]
	(2) இவன் காலத்தில் கோவில் கட்கு விடப்பட்ட நிலங்கள் அநபாயநல்லூர்[11], அநபாயமங்கலம்[12] எனப் பெயர் பெற்றன.
	(3) சிற்றரசன் ஒருவன் 'அநபாய காடவராயன்' எனப்பட்டான்.[13]

பிற சான்றுகள்: திருஆனைக்காக் கல்வெட்டு

இதுகாறும் கூறிப்போந்த இலக்கியச் சான்றுகளாலும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளாலும் அநபாயன் இரண்டாம்

---

6. K. Ula. p. 31, Lines 77-78.
7. 363 of 1907; K. A. N. Sastry's 'Cholas,' Vol. II, part I, p. 74 (Foot-note) and p. 75.
8. பெரியபுராணம்; தண்டியலங்காரம்.
9. 73 of 1890; S. I. I. IV 397.
10. 346 of 1911.
11. 271 of 1915, 533 of 1921, 157 of 1918, S. I. I., vii. 485; 64 of 1925.
12. 108 of 1937.
13. 181 of 1906.

குலோத்துங்கனே என்பது ஐயமற விளங்கும். அம் முடிபை நன்கு வலியுறுத்தும் மற்றொரு கல்வெட்டுச் செய்தியை இங்குக் காண்க: இரண்டாம் இராசராசன் காலத்துத் திருவானைக்காக் கல்வெட்டில், விக்கிரம சோழ நல்லூரிலும் அநபாயமங்கலத்திலும் இருந்த சில நிலங்கள் ஆனைக்காவுடைய மகாதேவர்க்கு விற்கப்பட்டன என்ற செய்தி காணப்படுகிறது.[31] விக்கிரம சோழற்கு மகன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன்; இக்குலோத்துங்கற்கு மகன் இரண்டாம் இராசராசன். எனவே, கல்வெட்டுக் குறித்த 'விக்கிரம சோழநல்லூர்' என்பது விக்கிரம சோழன் பெயர் கொண்டது; அதற்குப் பிற்கூறப்பட்ட 'அநபாய மங்கலம்' என்பது அவ்விக்கிரமற்குப் பின் பட்டம் பெற்ற இரண்டாம் குலோத்துங்கன் பெயர் கொண்டது என்பன மிகவும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. தெரியவே, 'அநபாயன்' என்பது இரண்டாம் குலோத்துங்கனது சிறப்புப் பெயரே என்பது அங்கைக் கனியென விளங்குதல் காண்க.

இராசராசேசுவரத்துச் சிற்பங்கள்

மேற்சொன்ன இரண்டாம் இராசராசன் (கி. பி. 1146-1173) இராசராசபுரத்தில் (தாராசுரத்தில்) சிவன் கோவில் ஒன்றைக் கட்டினான். அங்கு அவன், அவனது கோப்பெருந்தேவி ஆகிய இருவர் உருவச் சிலைகளும் இருக்கின்றன.[32] அக்கோவிலில் சிவனார் இறை அகத்தைச் சுற்றியுள்ள வெளிப்புறப் பட்டியற் பகுதிகளில் பெரியபுராண நாயன்மார் வாழ்க்கையில் சிறப்புடைய ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சி குறித்த உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன; அவற்றின்மேல் அந்நிகழ்ச்சியை விளக்கும்

31. 108 of 1937.

32. J. M. சோமசுந்தரம் பிள்ளை 'சோழர் கோயிற் பணிகள்' பக். 50.

இக்கோவில் 'இராசராசேச்சரம்' என்ற பெயர்கொண்டு இருப்பதும், இங்குள்ள கல்வெட்டுக்களிற் பழையன இரண்டாம் இராசராசனுடையனவாக இருப்பதும் காண, இக்கோவில்

சொற்கள் காண்கின்றன.[33] நாயன்மார் அனைவர் வரலாற்றுக்குறிப்புக்களும் இவ்வளவு தெளிவாக இவ்வரசற்கு முன் காட்டப்பட்டன என்று கொள்ள எவ்விதச் சான்றும் இல்லை. ஆதலின், இவன் காலத்தில் நாயன்மார் வரலாற்று விவரங்கள் மக்கள் எல்லோர்க்கும் விளங்கக் கூடிய முறையில் வெளிப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. அங்ஙனம் வெளியாதற்கு உறுதுணையாக இருந்திருக்கக் கூடிய நூல், இவனது தந்தை காலத்தில் பாடப் பெற்ற—சேக்கிழார் பாடிய—திருத்தொண்டர் புராணமே ஆதல் வேண்டும் என்பது பொருத்தமன்றோ!

சேக்கிழார் பெரிய புராணம் பாடுவதற்கு முன் இவனிடமே நாயன்மார் வரலாற்றைக் கூறியுள்ளார்; அதன்பிறகே அரசன் அதனை அறிந்து அவரைப் புராணம் பாடச் செய்தான் என்று திருத்தொண்டர் புராணவரலாறு கூறல் முன்னரே கண்டோம் அன்றோ? அது கொள்ளத் தக்கதாயின், இரண்டாம் இராசராசன் தன் இளவரசுக் காலத்திலிருந்தே, சேக்கிழாரை நன்கு அறிந்தவன்; நெருங்கிப் பழகியவன்; நாயன்மார் வரலாறுகளை அவர் வாயிலாகவும் பின்னர் அவர் செய்த பெரிய புராண வாயிலாகவும் தெளிவாக அறிந்தவன் என்பன உணரலாம். அவன் அரசனான பின்னர்த் தன் பெயர் கொண்டு கட்டிய பெருங்கோவிலில் சிவபிரான் இறையிடத்துப் புறச்சுவரில், அவ்விறைவனையே பாடித்தொழுது முத்தி அடைந்த நாயன்மார் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைச் சிற்பங்கள் வாயிலாக உலகத்திற்கு உணர்த்தினான் என்பது பெரிதும்

இரண்டாம் இராசராசன் கட்டினான் எனல் பொருந்தும். இங்ஙனம் இருப்பக் கல்வெட்டறிஞர், 'இதுமூன்றாம்குலோத்துங்கனால் கட்டப்பட்டது' என்று குறிப்பிட்டது பொருந்தாது.

—A.R.E. 1908. II, 65 and 66.

இக்கூற்றை உண்மை எனக் கொண்டு மற்றொரு கல்வெட்டறிஞரும் அங்ஙனமே குறித்திருத்தல் வியப்புக்குரியதே.

—A.R.E. 1920. p. 102.

33. A.R.E. 1090. II, Plates I to VI.

பாராட்டத்தக்கதாகும். இச்சிறப்புடைய செயலை நோக்கப் பெரிய புராணம் இரண்டாம் இராசராசன் காலத்திற்குளே மக்களிடம் பரவத்தொடங்கியதெனெ ஒருவாறு நம்பலாம்.[34]

ஒற்றியூர்க் கல்வெட்டு

மேற்சொன்ன முடிபை அரண் செய்வதுபோலத் திருவொற்றியூர்க் கல்வெட்டு ஒன்று காண்கிறது. அஃது இரண்டாம் இராசராசற்குப் பின்வந்த இரண்டாம் இராசாதிராசனது (கி. பி. 1166-1182) ஒன்பதாம் ஆட்சி யாண்டில் (ஏறத்தாழக் கி. பி. 1174-இல்) வெளியிடப் பெற்றதாகும். அதனில், "திருப்பங்குனி உத்தரத்து ஆருந் திரு நாளான புதன்கிழமையும் ஏகாதசியும் கூடிய ஆயில்யத்தினன்று, மடத்துத் தலைவரான சதுரானன பண்டிதர், காபாலிகரது சோமசித்தாந்தத்தை விரித்த வாகீசபண்டிதர், இரண்டாம் இராசாதிராசன் முதலியவர் கட்கு முன் படம்பக்க நாயகதேவர் திருமகிழின் கீழ்த் திருவோலக்கம் செய்து எழுந்தருளியிருந்து ஆளுடைய *நம்பி ஸ்ரீ புராணம்* கேட்டருளா நிற்க...... ."[35] என்னும் அரிய செய்தி காணப்படுகிறது.

'ஆளுடையநம்பி' என்பது சுந்தரர் பெயர். எனவே, அவரைப் பற்றிய புராணமே கோவிலில் படிக்கப்பட்டது என்பது தெரிகிறது. மக்கள் கேட்கத்தக்க நிலையிலும் கோவிலில் விளக்கமாக வாசிக்கத்தக்க முறையிலும் சுந்தரர் வரலாற்றைக் கூறுவது *பெரிய புராணம்* ஒன்றே யாகும். மேலும், சுந்தரர் வரலாறு கூறும் வடமொழி நூலோ வேறு தமிழ் நூலோ சேக்கிழார்க்கு முன் இருந்தது என்று கூறச் சான்றில்லையாதலின், திருவொற்றியூர்க் கோவிலில் படிக்கப்பட்டது சேக்கிழார் செய்த பெரிய புராணத்துள் அடங்கிய சுந்தரர் புராணமாகவே இருத்தல் வேண்டுமெனக் கோடல் பொருத்தமாகும்.

---

34. "The Periyapuranam has influenced the lives and thought of the Tamil Saiva population almost incessantly from the date of its composition."
—K. A. N. Sastry's 'Cholas' Vol. II, part I, p. 533.
35. S. I. I. V. 1358.

கல்வெட்டுக்களில் கண்ட 'சேக்கிழார்' என்போர் :

இனிப் பெரிய புராணம் பாடிய சேக்கிழார் கல்வெட்டுக்களில் இடம் பெற்றுள்ளனரா என்பதைக் காண்போம். இதுகாறும் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களை ஆராயின், 'சேக்கிழார்' என்ற குடிப் பெயருடன் பலர் இருந்தமை வெளியாகும். அவர்களைப் பற்றிய விவரங்களைக் காலமுறைப்படி கீழே காண்க :

எண்	அரசன் பெயரும் ஆட்சிக் காலமும்	கல்வெட்டுள்ள இடம்	கல்வெட்டின் காலம்	செயல்
1	கண்டராதித்தர் (கி. பி. 949—957)	உடையார்குடி	கி. பி. 954	*சேக்கிழான்* அரையன் சங்கரநாராயணன் என்ற மணவிற் கோட்டத்து மேலப் பழுவூர்ச் சோழ முத்தரையன் நிலதானம் செய்தான். 585 of 1920.
2.	பரகேசரி வர்மன்	திருச்சோற்றுத் துறை	மூன்றும் ஆண்டு	*சேக்கிழான்* சத்தி மலையன் என்ற மேலூர்க் கோட்டத்துக் காவலூர்-சோழ முத்தரையன் விளக்குத் தானம் செய்தான். 1830 of 1931.
3.	குலோத்துங்கன்—I (கி. பி. 1070—1120)	திருக்கழுக்குன்றம்	கி. பி. 1092	புரவுவரித் திணைக்களம் *சேக்கிழார்* ஆணைப்படி திருக்கழுக்குன்றத்திற்கு எல்லைகள் வகுக்கப்பட்டன. 180 of 1894.
4,	இராசராசன் —II (கி.பி. 1146—1173)	திருமழபாடி	கி. பி. 1162	சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துக் குலோத்துங்கச்

				சோழவள நாடான புலியூர்க் கோட்டத்துக் குன்றத்தூர் நாட்டுக் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் மாதேவடிகள் ராமதேவனை உத்தம சோழப் பல்லவராயன் திருமழபாடி மகாதேவர்க்கு விளக்கு வைக்க 90 ஆடுகள் தந்தான், 95 of 1920.
5.	குலோத்துங்கன்—III	திருஅரத்துறை	கி. பி. 1164	திருவரத்துறையிலிருந்து மாசி, வைகாசி விழாக் காலங்களில் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமேனியைத் திருமாறன் பாடிக்கு எடுத்துச் செல்கையில் பூசை முதலியவற்றுக்காகச் சேக்கிழான் பாலருவாயன் களப்பாளராயன் வரியிலியாக நிலதானம் செய்தான். [221 of 1929]
6.	குலோத்துங்கன்—III (கி. பி.1178-1218)	கோட்டூர்	கி. பி. 1179	குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் பாலருவாயன் களப்பாளராயன் விளக்கு எரிக்கப் பணம்தந்தான். [445 of 1912]
7.	,,	திருக்கடவூர்	கி. பி. 1181	குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் அம்மையப்பன் பராந்தக தேவனை கரிகால

				சோழப் பல்லவ ராயன் நிலதானம் செய்தான். [39 of 1906]
8.	,,	குன்றத்தூர்	,,	சேக்கிழார் புவனப் பெருமாள் என்ற துண்டக நாடு உடையான் மனைவி திருநாகேச்சரம் கோவில் சபையோரிடம் விளக்கு எரிக்கப் பணம் தந்தாள். [230 of 1930]
9.	இராசராசன்—III (கி. பி. 1216—1246)	திருப்பாலைவனம்	கி. பி. 1225	குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் பட்டிய தேவன் ஆட்கொண்டான் விளக்கு எரிக்க ஆடுகள் தானம் செய்தான். [314 of 1929]
10.	இராசராசன்—III	திருப்பாசூர்	கி. பி. 1226	குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் அரையன் ஆட்கொண்ட தேவன் என்ற முனையதரையன் விளக்கு எரிக்கப் பசுக்கள் அளித்தான். [136 of 1930]
11.	,,	குன்றத்தூர்	கி. பி. 1226	குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் வரந்தரு பெருமாள் என்ற திருவூரகப் பெருமாள் திருநாகேச்சரம்கோவிலில் விளக்கு வைக்கப் பணம் அளித்தான். [218 of 1930]

12.	மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (கி. பி. 1270—1305)	குன்றத்தூர்	கி. பி. 1300	குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் ஆடவல்லான் என்பவன் திருநாகேச்சரர்க்கு நிலதானம் செய்தான். [208 of 1930]

அந்தந்த அரசரையே சிறப்பாகக் குறிக்கும் தொடக்கத் தொடர்கள் மேற்காட்டிய கல்வெட்டுக்கள் பலவற்றில் இன்மை வருந்தற்குரியது. குலோத்துங்கர் 'திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள்' என்ற விருதுடன் மூவர் இருந்தனர்; அங்ஙனம் அதே விருதுடன் இராசராசர் இருவர் இருந்தனர். இன்ன கல்வெட்டு இன்ன குலோத்துங்கரைத்தான் குறிக்கின்றது என்று சிறப்புத் தொடர்கள் இல்லாத கல்வெட்டுக்கள் கொண்டு திட்டமாகக் கூறற்கில்லை. ஆதலின், ஐயப்படத்தக்கவற்றுள்,

1, 2, 3 இராவ்சாகிப் மு. இராகவையங்கார் கொண்ட முடிபை ஏற்றுக் குறிக்கப்பெற்றன.

—Vide his 'Sasana Tamil Kavi Charitram' pp. 71—77

மற்றவை பேராசிரியர் க. அ. நீலகண்ட சாத்திரியார் கொண்ட முடிபின்படி குறிக்கப்பெற்றன.

—Vide his 'Cholas' Vol. II, Part II.

சேக்கிழார் மரபினர்

இக்கல்வெட்டுச் செய்திகளால் அறியப்படுவன:-

1. சேக்கிழார் குடியினர் தொண்டைமண்டலத்து மணவிற்கோட்டம், மேலூர்க் கோட்டம், புலியூர்க்கோட்டங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர்.

2. அக்குடியினர் 'சோழ முத்தரையன்' 'உத்தம சோழப் பல்லவ்ராயன்' 'களப்பாளராயன்' 'கரிகால சோழப் பல்லவராயன்', 'முனையதரையன்' என்ற பட்டங்கள் பெற்றுச் சோழர் அரசியலில் சிறந்த பங்கு கொண்டிருந்தனர்.

3. அங்ஙனம் அரசியலிற் பங்கு கொண்டவருள் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் மரபினரே பலராவர்.

4. இம்மரபினர், திருத்தொண்டர் புராண வரலாறுடையார் குறித்தபடி, சோழராட்சி முடியுமளவும் அதற்குப் பிறகும் அரசியற் பதவிகள் தாங்கியிருந்தனர்.

5. இம்மரபினர் சைவப் பற்றுடையவராய்ப் பல தளிகட்குத் தானம் செய்த பெருமக்களாவர்.

இவருட் பெரியபுராணம் பாடியவர் யாவர்?

மேற்காட்டிய பட்டியலில் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் மரபினர் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் கால முதற்றான் சோழர் அரசியலில் சிறப்புப் பெறலாயினர் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இரண்டாம் இராசாதிராசனது 19-ஆம் ஆட்சி ஆண்டுக் கல்வெட்டிற் காணப்பெறும் சேக்கிழார் பாலறுவாயரும் மூன்றாம் குலோத்துங்கனது 2-ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டிற் காணப்பெறும் சேக்கிழார் பாலறுவாயரும், ஒருவரே எனக் கோடல் தவறாகாது. இரண்டாம் இராசராசனது 17-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டிற் காணப்பெறும் *சேக்கிழான் மாதேவடிகள் ராமதேவனை உத்தம சோழப் பல்லவராயன்** என்பவர் மேற்சொன்ன பாலறுவாயர் தமையனாரும் பெரியபுராணம் பாடியவருமாகிய சேக்கிழாராக இருக்கலாம் என்று கோடலும் தவறாகாது. என்னை? சேக்கிழார் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தவரே என்பது மேலே பல சான்றுகள் கொண்டு விளக்கப் பட்டதாலும், இப்பட்டியற்படி இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்திலும் அவன் மகனான இரண்டாம் இராசராசன் காலத்திலும் வெளிப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர் குறித்த 'சேக்கிழார் உத்தம சோழப் பல்லவராயர்', 'சேக்கிழார் பாலறுவாயர்' என்பவர் பெயர்கள் காணப்படலாலும் என்க.

சேக்கிழான் மாதேவடிகள்

'மாதேவடிகள்' என்பது சேக்கிழாரது பத்திச் சிறப்பு நோக்கி வந்த பெயராகலாம். இதற்கேற்பச் சேக்கிழார்

* இப்பெயர் 'மாதேவடிகளார் மாதேவனை உத்தம சோழப் பல்லவராயன்' என்று கருதவும் இடமுண்டு (?)

புராண ஆசிரியர் அவரைக் 'குன்றைமுனி சேக்கிழார்'[36] எனவும், அண்டவாணர் அடியார்கள் தம்முடன் அருந் தவந்தனில் 'இருந்தவர்'[37] எனவும் கூறியிருத்தல் கருதற் பாலது. ஆதலின், சேக்கிழார்க்கு 'மாதேவடிகள்' என்ற பெயர் அவர் பெரிய புராணம் பாடியபிறகு உண்டான தென்று கோடல் பொருத்தமாகும்.[38]

இராமதேவன்

இப்பெயர் சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர் கூறாததாகும். இது சேக்கிழாரது இயற் பெயர் என்னலாம். சிறந்த சைவமரபிலே பிறந்த சேக்கிழார்க்கு 'இராமதேவன்' என்ற வைணவப் பெயர் அமையுமோ? எனின், அமையும் என்னலாம். 63 நாயன்மாருள் ஒருவராகிய முனைய தரையர் '*நரசிங்கர்*' என்ற வைணவப் பெயரையும், ஒன்ப தாம் திருமுறையில் இரண்டு பதிகங்கள் பாடியுள்ள சிவனடியார் ஒருவர் புருடோத்தம நம்பி என்ற வைணவப் பெயரையும் கொண்டிருந்தனர் என்பதையறிய, சிறந்த சிவபக்தனை முதற் குலோத்துங்கன் மனைவியருள் ஒருத்தி பெயர் 'நம்பிராட்டியார் *சீராமன்* அருமொழி நங்கை என்ற ஏழுலகம் உடையார்,'[39] என்பதையும் நோக்க, பெரியபுராண ஆசிரியரும் சிறந்த சிவனடியாரும் ஆகிய சேக்கிழார் 'இராமதேவன்' என்ற பெயர் பெற் றிருந்ததில் வியப்பில்லை என்க. மேலும், இச்சேக்கிழார் மரபில் வந்த ஒருவன் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழான் வரந்தரு பெருமாள் என்ற திருவூரகப் பெருமாள்'[40] என்ற பெயர் கொண்டு மூன்றும் இராசராசன் காலத்தில் இருந்தான் என்பது நோக்கத்தக்கது. 'திருவூரகப் பெருமாள்' என்ற பெயர் குன்றத்தூரில் கோவில் கொண்டுள்ள விஷ்ணு

36. செ. 84
37. செ. 100
38. இதே முடிவினை இராவ்சாகிப் மு. இராகவையங்கார் அவர் களும் கொண்டுள்ளனர்.
—சாஸன தமிழ்க்கவி சரிதம் பக். 71-77
39. 304 of 1907.
40. 218 of 1930.

வின் பெயராகும்[41] என்பது இங்கு அறியத்தக்கது. இத்துடன் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் மரபினருள் சிலர் இன்றும் வைணவராக இருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.[42]

அருண்மொழித்தேவர்

இப்பெயர் சேக்கிழார் இயற்பெயர் என்று கொள்ளத் தக்க முறையில் சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர் குறித்துள்ளார். இப்பெயர் சோழர் காலத்தில் பெரு வழக்குடையது. முதல் இராசராச சோழனுக்கு இப்பெயர் இருந்தது.[43] அருள்மொழி நங்கை என்று சோழமாதேவியர்க்குப் பெயர் இருந்தது,[44] குடிமக்களும் இப்பெயர் பெற்றிருந்தனர்[45] என்பது பல கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டு அறியலாம்.

ஆதலின், இப்பெயர் சேக்கிழாரது இயற் பெயராகக் கொள்ளலாம்; இன்றேல் பெரிய புராணப் பாடற் சிறப்பு நோக்கி இவரை இங்ஙனம் அறிஞர் அழைப்பராயினர் எனக் கோடலும் பொருந்தும்.

உத்தம சோழப் பல்லவராயர்

இப்பட்டம் சேக்கிழார்க்கு அரசன் தந்தான் என்று சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர் குறித்தனர்.

சோழர் அரசியலில் பலவகைத் துறைகளிலும் தலைவர்களாக இருந்தவர்—படைத்தலைவர், நாட்டுத் தலைவர், நாட்டை அளக்குந் தலைவர், திருமந்திரவோலை நாயகம், உடன்கூட்டத்து அதிகாரிகள் முதலியவர் "மூவேந்த வேளான், காலிங்கராயன், கேரளராசன், தொண்டையன், வாணகோவரையன், பல்லவராயன், இளங்கோவேள், காடவராயன், கச்சிராயன், சேதிராயன், விழுப்பரையன்" முதலிய பட்டங்கள் அரசரால் வழங்கப்பெற்றனர்.[46]

41. Vide Ins. 177 to 179 of 1930
42. நான் குன்றத்தூரைப் பார்வையிட்டேன்.
43. K. A. N. Sastry's 'Cholas', Vol. I, p. 224; Vol. II, Part I, p. 459.
44. 482 of 1925, 804 of 1907.
45. 96 of 1911, 81 of 1900, 671 of 1919.
46. T. V. S. Pandarattar's 'Kulottunga I', p. 82.

பெறவே, சேக்கிழார் அமைச்சுத் துறையில் முதன்மை யாக இருந்தமையால் 'உத்தம சோழப் பல்லவராயர்' என்ற பட்டத்தைப் பெற்றனர் எனக் கோடல் பெரிதும் பொருத்தமேயாகும்.

சோணாட்டுத் திருநாகேச்சரம்

சோழ நாட்டுத் திருநாகேசச்சரத்தில் சேக்கிழார், அவர் தம்பி பாலறாவாயர், அவர் தாயார் ஆகிய மூவர் உருவச் சிலைகள் இன்றும் இருக்கின்றன. அவை, சேக்கிழார் அமைச்சராக இருந்தபொழுது அத் திருநாகேச்சரத்திற் பேரன்பு கொண்டிருந்தார் என்று சேக்கிழார் புராணம் செப்புகின்றதை உறுதிப்படுத்துகின்றன என்று கோடல் தவறாகாது.

குன்றத்தூர்த் திருநாகேச்சரம்

சேக்கிழார், சோழநாட்டுத் திருநாகேச்சரத்தைப் போன்றதொரு கோவிலைத் தம் குன்றத்தூரில் கட்டி, அதற்கு அப்பெயரிட்டார் என்று சேக்கிழார் புராணம் கூறுகின்றது. குன்றத்தூர்த் திருநாகேச்சரம் என்ற கோவிலில் உள்ள 44 கல்வெட்டுகளைக் காணின்,[47] அவற்றில் பழமையானவை இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தனவேயாகும் என்பதை அறியலாம். அக்கோவிலில் சேக்கிழார்க்குத் தனிக்கோவில் இருக்கின்றது. சேக்கிழார் விழா ஆண்டுதோறும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பெறுகின்றது. அக்கோவிலுக்குச் சிறப்பாகச் சேக்கிழார் மரபினரே தானங்கள் செய்தனர் என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.[48] இவை அனைத்தையும் நோக்கச் சேக்கிழார், சோணாட்டுத் திருநாகேச்சரத்தை நினைவிற் கொண்டு தம் ஊரில் இக்கோவிலைக் கட்டியிருக்கலாம் என்று கோடல் பொருத்தமே ஆகும்.

சேக்கிழார் மரபினர்

சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர், 'சேக்கிழார் காலமுதல் இன்றுவரை அம்மரபினர் அரசர்பால் சிறப்புற்று வருகின்

47. Ins. 187 to 230 of 1929—'30.
48. 194, 198, 199, 222 of 1929—'30.

றனர்' என்று கூறியுள்ளார்.[49] அவர் கூற்று மெய் என்பதை நாம் முன்பு காட்டிய சேக்கிழார் பெயர்ப்பட்டியல் உறுதிப்படுத்தலைக் காணலாம். (1) இதுகாறும் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் மரபினரைக் குறிக்கும் கல்வெட்டுக்கள் சேக்கிழார் காலத்தவனான இரண்டாம் குலோத்துங்கன் கால முதலே காணக் கிடைக்கின்றன. (2) அவருக்குப் பின்னும் அம்மரபினர் சோழப் பேரரசில் சிறப்புற்றிருந்தனர் என்பது மேற்சொன்ன பட்டியலைக்கொண்டே பாங்குற உணரலாம்.

முடிவுரை

இதுகாறும் நடத்திய ஆராய்ச்சியாற் போந்த செய்திகளாவன :—

(1) சேக்கிழார் தொண்டைமண்டலம் — புலியூர்க் கோட்டம்—குன்றத்தூர் வளநாட்டுக் குன்றத்தூரினர்; வேளாளர்; சேக்கிழார் குடியினர். அவரது இயற்பெயர் 'இராமதேவன்' என்பதாகலாம். அவர் தம்பி பாலறாவாயர்.

(2) சேக்கிழார் காலத்து அரசன் 'அநாபயன்' என்ற சிறப்புப் பெயர்கொண்ட இரண்டாம் குலோத்துங்கன். சேக்கிழார் அவனுடைய முதலமைச்சர் ஆதலால் அவர் 'உத்தம சோழப் பல்லவராயர்' என்ற பட்டம் பெற்றவர்; இளவரசனான இரண்டாம் இராசராசனிடம் நெருங்கிப் பழகியவராகலாம்.

(3) சேக்கிழார் சோழநாட்டுத் திருநாகேச்சரத்தில் மிகுந்த பக்தியுடையவர் ஆதலால் அதற்கு அறிகுறியாக அவர் தமது ஊரில் 'திருநாகேச்சரம்' என்ற பெயரால் கோவில் எடுப்பித்திருக்கலாம்.

(4) சேக்கிழாருடைய சைவசமயப்பற்றும் நாயன்மார் வரலாற்று அறிவும் சிறந்த தமிழ்ப் புலமையும் கண்ட அநபாயன் அவரைப் பெரிய புராணம் பாடச் செய்திருக்கலாம்; அல்லது, இவற்றை இளவரசனான இராசராசன்

---

49. செ. 102.

வாயிலாக உணர்ந்து அநபாயன் சேக்கிழாரைப் பெரிய புராணம் பாடச்செய்து சிறப்பளித்திருக்கலாம். சீவக சிந்தாமணி பற்றிப் பெரிய புராணம் எழுந்தது என்னும் கூற்றுப் பொருத்தம் அற்றது.

(5) சேக்கிழாருக்குப்பின் அவர் தம்பி பாலறுவாயர் சோழர் அரசியலில் உயர்வடைந்திருக்கலாம். சேக்கிழார் இரண்டாம் இராசராசன் காலத்திலும் (கி. பி. 1162) உயிருடன் இருந்தவராவர்.

(6) பெரிய புராணத்தில் பற்றுக்கொண்ட இரண்டாம் இராசராசன், தான் கட்டிய இராசராசேச்சரம் மூலத்தான புறச் சுவர்களில் நாயன்மார் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைச் சிற்பங்களாகச் செதுக்குவித்தான் போலும்!

(7) சேக்கிழார் பாடிய திருத்தொண்டர் புராணமே இரண்டாம் இராசாதிராசன் காலத்தில் (ஏறத்தாழக் கி. பி. 1174-இல்) திருவொற்றியூர்க் கோவிலில் நடந்த பங்குனி உத்தர விழாவில் படிக்கப்பட்டதாகலாம்.

(8) சேக்கிழார் புராண ஆசிரியர் சைவசமய ஆசாரியராகிய புகழ் பெற்ற உமாபதி சிவாசாரியர் என்னல் பொருந்தாது. அதனை எழுதியவர் இவரினும் வேறுவர்; ஆயினும், அவர் கூறும் சேக்கிழார் பற்றிய செய்திகள் பெரும்பாலும் கல்வெட்டு ஆராய்ச்சிக்குப் பொருந்துவனவாக இருத்தலால், அவர், சேக்கிழார் வரலாறு நாட்டில் நன்றாய்ப் பரவியிருந்த காலத்தவர், உமாபதி சிவத்திற்கு முற்பட்டவர் என்னலாம்.

10. கம்பன் காலம்

கம்பன் காலம் யாது என்பது பற்றி அறிஞர்களிடையே கருத்து வேற்றுமைகள் உள்ளன. சிலர், "எண்ணிய சகாப்தம் எண்ணூற்றேழின் மேல்" என்னும் பாடலை ஆதாரமாகக் கொண்டு, கி.பி. 885-இல் இவ்வுத்தம காவியம் அரங்கேற்றப் பட்டது என்பர். வேறு அறிஞர்கள் சிலர் இக்காவியம் அரங்கேறிய காலம் 12-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி என்பர் இவ்விரு கொள்கைகளில் வன்மையுடையது எது என நாம் துணிதல் வேண்டும்.

"சகாப்தம் எண்ணூற்றேழின் மேல்...அரங்கேற்றினனே"[1] என்ற செய்யுளைக் கூர்ந்து நோக்குதல் வேண்டும். இதனை ஒப்புக்கொள்வதாயின், ஆழ்வார்கள் பலருடைய காலத்திற்கும் கம்பன் காலம் முற்பட்டதென்று ஏற்படும். கம்பன் சடகோபர் அந்தாதி பாடிய வரலாறு உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம். சடகோபரது (நம்மாழ்வார்) காலம் கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டாகுமெனத் தக்க ஆதாரங்களால் நிறுவப்பட்டுள்ளது. ஆழ்வார்களில் கடைசியாகத் தோன்றியவர் இவரே. நாலாயிரத்தையும் முதல் ஆச்சாரியராகிய நாதமுனிகளுக்கு இவர் உபதேசித்தவர் என்று ஐதிகம் கூறுகிறது. 9-ஆம் நூற்றாண்டினராகிய திருமங்கையாழ்வாரது அருளிச் செயலினின்றும் ஒரு பாசுரத்தைக் கம்பன் அப்படியே அமைத்திருக்கிறான்,

" ஏழையேதலன் கீழ்மக னென்னா
திரங்கி மற்றவற் கின்னருள் சுரந்து
மாழை மான்மட நோக்கியுன் றோழி
உம்பி யெம்பியென் றொழிந்திலை, உகந்து
தோழ னீயெனக் கிங்கொழி யென்ற
சொற்கள் வந்தடி யேன்மனத் திருந்திட

1. " எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்றேழின்மேல் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்ப நாடன்
பண்ணிய இராம காதை பங்குனி அத்த நாளில்
கண்ணிய அரங்கர் முன்னே கவியரங் கேற்றினனே."

ஆழி வண்ணநின் அடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொ ழில்திரு வரங்கத் தம்மானே.''

என்ற பாடலின் கருத்தும் சொல்லும்,

''ஆழ நீர்க்கங்கை அம்பி கடாவிய
ஏழை வேடனுக்கு எம்பிநின் தம்பிநீ
தோழன் மங்கை கொழுந்தி எனச்சொன்ன
ஆழி நண்பினை உன்னி மயங்குவாள்.''

(சுந்தர. காட்சி. 29)

என்னும் பாடலில் அமைந்திருத்தலைக் காணலாம்.

"இச்செய்தி முதல் நூலாகிய வான்மீகத்தில் இல்லை. இதனால் கம்பன் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்திலிருந்தே இக்கருத்தை எடுத்திருக்கிறான் என்பது விளக்கமாகிறது. இங்ஙனமே கூனியின் முதுகில் உண்டை தெறித்த கதை வான்மீகத்தில் இல்லை. இச்செய்தி,

''கூனிகூன் உண்டை கொண்டரங்க வோட்டி
உளமகிழ்ந்த நாதன்'' *(800)*

எனத் திருமழிசையாழ்வார் பாசுரத்திலும்,

'' கூனே சிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் தெரித் தாய்''

என நம்மாழ்வார் பாசுரத்திலும் வந்துள்ளது. கம்பன் இதனை,

'பண்டைநாள் இராகவன் பாணி வில்லுமிழ்
உண்டையுண் டதனைத்தன் உள்ளத்து உள்ளுவான்.''

(மந்தரை சூழ்ச்சி. 41)

எனத் தன் நூலில் குறிப்பிடுகிறான். எனவே, ஆழ்வார்களுக்குக் கம்பன் பிறபட்டவன் என்பது மலையிலக்கு. இங்ஙனமே சீவக சிந்தாமணி, சூளாமணி முதலிய காவியங்களுக்கும் கம்பனது காவியம் கடப்பட்டுள்ளது என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. இக்காவியங்களும் 10-ஆம் நூற்றாண்டளவில் தோன்றியவையே. பண்டை நூல்களிலிருந்து கம்பன் ஒவ்வோர் அகப்பை அள்ளித் தனது நூலில் அமைத்துக் கொண்டான் என்ற பரம்பரைச் செய்தியும் இவற்றால் வலியுறுகிறது. இந்த அகச் சான்றுகளுக்கு முற்றும் மாறாக, 'எண்ணிய சகாப்தம்' என்ற

செய்யுள் கம்பனை ஆழ்வார்களுக்கு முற்பட்டவனுக்கு கிறது. இது முற்றும் அபத்தமாகும். வைணவ சமய வரலாறும் இதற்கு மாறுக உள்ளது.

மேலும், சகாப்தம் தமிழ் நாட்டிலே எட்டாம் நூற்றுண்டளவிலேதான் வழங்கத் தொடங்கியது எனச் சாசன வாயிலாக அறிகிருேம். இவ்வாறு வழங்கத் தொடங்கிச் சில நூற்றுண்டுகள் சென்ற பின்னரே அது பொதுமக்களால் வழங்கப்பட்டு, காவியங்களில் குறிக்கப் பட்டிருத்தல் கூடும். இங்ஙனம் கொள்வது பெரும்பாலும் உண்மை ஆதல் சாலும். எனவே, சகாப்த வழக்கு கி. பி. 885-இல் தமிழ் நூல்களில் காணப்படுதல் பெரிதும் அசம்பாவிதமாம். வேருெரு முக்கியமான செய்தியும் இங்கே சிந்தித்தற்குரியது. '*அரங்கேற்றுதல்*' என்பது அறிஞர்கள் கூடிய அவையில் நூல்கள் படிக்கக் கேட்டு அங்கீகரிக்கப் படுவதைக் குறிப்பதற்கு, முன்னுளில் வழங்கப்படவில்லை.

தொல்காப்பியத்தில்,

> " *நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்து*
> *அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய*
> *அதங்கோட் டாசாற்கு அரில்தபத் தெரிந்து*
> *மயங்கா மரபின்* **எழுத்துமுறை காட்டி** "

என்றே வந்துள்ளது. சிலப்பதிகார, மணிமேகலைப் பாயிரங்களில்கூட,

> " *உரைசா லடிகள் அருள மதுரைக்*
> *கூல வாணிகன் சாத்தன்* **கேட்டனன்** "
> (*சிலப். பதி. 88—89*)

> " **இளங்கோ வேந்தன் அருளிக் கேட்ப**
> **வளங்கெழு கூல வாணிகன் சாத்தன்**
> ....
> ....**அறிய வைத்தனன்**"
> (*மணிமேகலை. பதி. 95—98*)

என்றேதான் வந்துள்ளன.

சிந்தாமணியில் 'தேனூற நின்று தெருண்டாரவை செப்பலுற்றேன்' என வருகிறது. சூளாமணியில், 'தேமாண் அலங்கல் திருமால் நெடுஞ்சேந்தன் என்னும்

கோமான் அவையுள் தெருண்டார் கொளப்பட்டதன்றே' என்று உள்ளது. பெரியபுராணம் முதலியவற்றிலும் இங்ஙனமே.

'அரங்கேற்றம்' என்ற தொடர் வழக்கு நாட்டியக் கலை ஒன்றினுக்கே முதலில் உரித்தாக வழங்கி வந்துள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தில் 'அரங்கேற்று காதை' என வருமிடத்தை நோக்குக. 'ஐய நுண்ணிடையார் ஆடும் நாடக அரங்கு கண்டார்' என்றனன் கம்பனும். கற்றறிந்தார் அவையில் நூலைக் கேட்பித்தற்கு இத்தொடரை மிகப் பிற்பட்ட காலத்தேதான் வழங்கலாயினர். இப்பிற்பட்ட வழக்கு இப்பாடலில் வந்துள்ளதால் இதன் காலமும் மிகப் பிற்பட்டதே எனத் துணியலாம். எவ்வளவு பிற்பட்டதென நாம் துணிய அவசியமில்லை. இக்காரணங்களால் இச்செய்யுள் கம்பன் காலத்தது அன்று. இப்போது கிடைக்கும் இராமாயணப் பிரதிகளுள் மிகப் பழையதாகிய தென்திருப்பேரைப் பிரதியில் இச்செய்யுள் காணப்படவில்லை. இதுவும் மிக முக்கியமான செய்தி. இப்பிரதி கொல்லம் 753-இல், அதாவது கி. பி. 1578-இல் எழுதப்பெற்றதாகும். எனவே, பிற்பட்ட காலத்தொருவரால் இச்செய்யுள் இயற்றப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறே மக்கள் அபிமானித்துப் பாராட்டும் ஒரு நூலை மிகப் பழமையானதென்று காட்டுதற்கு ஆதாரமாகச் சில செய்யுட்களைப் புதிதாகப் புனைந்து புகுத்தியுள்ளமை இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் அறியாததல்ல. கம்பனுக்கு மிகப் பிற்பட்டுத் தோன்றிய கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் (இவர் அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார் காலத்தவர்) இயற்றிய கந்தபுராணத்தை இராமாயணத்திற்கும் ஒரு நூறு ஆண்டு முற்பட்டதெனத் தொன்மை காட்டும் பொருட்டுத் தோன்றிய செய்யுள் ஒன்றை இங்கே ஞாபகமூட்டலாம். அச்செய்யுள் வருமாறு:

''வேதமொடு வேதாங்கம் பயின்ற வல்லோன்
விரிந்தசிவா கமம்உணர்ந்து மேன்மை பூண்டோன்
போதம்நிறை சிவமறையோன் காஞ்சி வாழும்
புனிதமிகு கச்சியப்ப குரவ னென்போன்
வாதமுறு புலவர்குழாம் மகிழ்ந்து போற்ற
மதிமலிமா டம்புடைசூழ் குமர கோட்டத்து

ஏதமறு சகாத்தம் எழுநூற்றின் மேலாய்
இலகுகந்த புராணமரங் கேற்றி னானே.''

இங்குக் கூறியவற்ருல், கம்பன் காலம் 9-ஆம் நூற்ருண்டு என்னும் கொள்கை சிறிதும் வலியற்றதா யொழிகின்றது. அவனது காவியத்திலுள்ள பல குறிப்புக்களினுல் 12-ஆம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியில் இராமாயணத்தைப் பாடி முடித்தான் என்பது விளங்குகிறது. சோழ அரசர்களின் புகழ் உச்ச நிலையிலிருந்த போதுதான் கம்பன் வாழ்ந் திருந்தான்.

''புவிபுகழ் சென்னிபேர் அமலன் தோள்புகழ்
கவிகள்தம் மனையெனக் கனக ராசியும்''

என வந்துள்ளமை இதற்குச் சான்று. முதலாம் இராசராசனுக்கு முற்பட்ட அரசருள் ஒருவரையேனும் இங்ஙனம் கூறுதல் கூடாது.

'சென்னிநாள் தெரியல் வீரன்
தியாகவி நோதன் தெய்வப்
பொன்னிநாட் டுவமை வைப்பைப்
புலன்கொள நோக்கிப் போனான்''

என ஒரு செய்யுள், மருத்து மலைப் படலத்தில் (58) வருகிறது. இதில் குறித்த "தியாகவிநோதன்" மூன்றாம் குலோத்துங்கனுக்கு உரிய பட்டப் பெயராகும். சாசனங்களும் இதனை வலியுறுத்துகின்றன. இவ்வரசன் கி. பி. 1178 முதல் 1216 வரை ஆட்சி புரிந்தவன். இவன் கீழ்ச் சிற்றரசர் ஆகவும் அதிகாரி முதலியோராகவும் அமர்ந்தவர்கள் தங்கள் பட்டப் பெயரில் இவ்விநோதன் என்றதனைச் சேர்த்து வழங்கியிருக்கிருர்கள். தியாக விநோதன், மூவேந்த வேளான், தியாக விநோத பட்டன், அருங்கலை விநோதன் முதலிய சாசனத் தொடர்களை நோக்குக. இவற்ருல் கம்பன் 12-ஆம் நூற்ருண்டின் கடைப் பகுதியில் தனது பெருங் காப்பியத்தை இயற்றியுள்ளான் என்பது புலப்படும். மிகப் பழைய ஏட்டுப்பிரதி ஒன்றில்,

"'ஆவின் கொடைச் சகரர் ஆயிரத்து நூறொழித்துத்
தேவன் திருவழுந்தூர் நன்னாட்டு மூவலூர்ச்

சேரார் குறைநிந்தன் சேயமையப் பாடினன்
காரார்கா குத்தன் கதை "

என்ற செய்யுள் காணப்படுகின்றது. இதுவும் இம்முடிவினையே வற்புறுத்துகிறது. சிலர் 'சகரயாண்டு' என்று கூறுவது அபத்தம் என்று கொண்டு, இச்செய்யுள் மரபறியாதார் ஒருவரது பிற்கூற்று என்று சொல்லுவர். ஆனால், அக்காலத்து வழங்கிய சாசனங்கள் பலவற்றிலும் இத்தொடர் காணப்படுகிறது. சகாப்தம் புதிதாக வந்த வழக்கு ஆதலால், வரலாற்றினை உணராது, தவறாகச் 'சகரயாண்டு' எனப் பெயர் வழங்கியதுபோலும்!

மேற்குறித்த கால நிர்ணயத்திற்கேற்பவே கம்பனைக் குறித்த வரலாற்றுச் செய்திகள் பலவும் அமைந்துள்ளன. ஒட்டக்கூத்தரைப் பற்றியும் பிரதாபருத்திரனைப் பற்றியும் வரும் செய்திகள் இத்துணிவினையே முற்றும் ஆதரிக்கின்றன. எனவே "எண்ணிய சகாப்தம்" என்ற செய்யுள் கொள்ளத்தக்கதன்று. "ஆவின் கொடைச் சகரர்" என்ற செய்யுளே கொள்ளத்தக்கது. *கம்பன் 12-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவன் என்பதே தேற்றம்.*"[2]

"கி. பி. 1376-இல் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு கன்னடக் கல்வெட்டு (எபிகிராபியா கர்நாடிக், வால்யூம் 5, ஹாஸ் ஸான் 77) இவ்வாண்டிற்கு முன் இரண்டு தலைமுறைக் காலமாகக் கம்ப ராமாயணம் கன்னட தேசத்தில் வழங்கி வந்ததென்று தெரிவிக்கின்றது. எனவே, கி. பி. 1325-இல் கம்பனது பெருங்காவியம் கன்னட தேசத்திலும் பெரும்புகழ் பெற்றுப் பரவியிருந்ததென்பது புலனாகும்.

பெரிய திருமொழியில் 'மஞ்சுலாஞ்சோலை' என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலே, 'ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்ப' (பால. ஆற்றுப். 10) என்ற இராமாயண அடியை மேற்கோள் காட்டி, 'என்று ஆற்று வரவுகளிலே சொல்லுவர்களாய்த்துத் தமிழர்' என எழுதினர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. இவர் பிறந்தது கி. பி.

2. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, கம்பன் காவியம், பக். 80—86.

1228-இல். எனவே, சுமார் கி. பி. 1200-இல் கம்பனது பெருநூல் மிக்க பிரசாரம் எய்தியிருந்த தென்பது விளங்கும்.

தெலுங்குப் பிரதேசமாகிய ஓரங்கல் நாட்டில் பிரதாப ருத்திரன் ஆஸ்தானத்திற்குக் கம்பன் சென்றதாகவும், அவனது வள்ளன்மையைப் புகழ்ந்து,

" அவனிமுழு துண்டும் அயிரா பதத்துன்
பவனி தொழுவார் படுத்தும்—புவனி
உருத்திரா உன்னுடைய ஓரங்கல் நாட்டில்
குருத்திரா வாழைக் குழாம். "

என்ற செய்யுளைப் பாடியதாகவும் ஒரு வரலாறு தமிழ் நாவலர் சரிதையிற் காணப்படுகின்றது. இவ்வரலாறு உண்மையென்றே கொள்ளுதற்குரியது. ஏனெனின், கம்பன் தெலுங்கு முதலிய பிறமொழிச் சொற்கள் பல வற்றை எடுத்தாளுகின்றான்:

" **மசரதம்** *அனையவர் வரமும் வாழ்வும்* "
(திருவவதாரம். 22)

" *தாள்மிடைந்தன* **தம்மி** *மிடைந்தென* "
(எழுச்சி. 30)

" **கிச்சிடை** *யிடுமெனக் கிளக்கின் றார்சிலர்* "
(பிணிவீட்டு. 3)

" **அக்கட** *இராவணற் கமைந்த ஆற்றலே* "
(யுத்த. மந்திரப். 32)

" **அந்து** *செய் குவனென அறிந்த மாதலி* "
(இராவணன் வதை. 61)

என்பன உதாரணங்கள். இவற்றுள் 'மசரதம்' கானல் நீர் என்றும், 'தம்மி' தாமரை என்றும், 'கிச்சு' நெருப்பு என்றும் தெலுங்கிற் பொருள்படுவன. 'அந்து' அப்படி என்று கன்னடத்திற் பொருளாம். 'அக்கட' என்பது தெலுங்கில் ஒரு வியப்பிடைச் சொல். மேலை வரலாற்றில் குறிக்கப்பட்ட அரசன் முதலாம் பிரதாப ருத்திரனுவன். இவனது கல்வெட்டுக்கள் கி. பி. 1162, 1179 முதலிய ஆண்டுகளுக்கு உரியனவாயுள்ளன. எனவே,

கம்பன் 12-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவனென இவ்வரலாறு உணர்த்தும்."[3]

"சிவபெருமானை நிறத்தில் ஒத்த வெண்மேகம் கடல் நீரைக் குடித்துத் திருமாலின் கரிய நிறத்தோடு திரும்பியது" என "நீறணிந்த" என்று தொடங்கும் செய்யுளில் கம்பன் கூறியுள்ளான்.

"இறைவனிடத்திலிருந்து தோன்றி உலகில் பரவியுள்ள பல சமயப் பொருள்போல மழைநீர் மலையிலிருந்து இழிந்து பல கிளைகளாகப் பிரிந்து வருகிறது" என்று மற்றோரிடத்தில் கம்பன் மொழிந்துள்ளான். "பரம்பொருளைக் காணப் போந்த ஒவ்வொரு சமயமும் இறைவனது ஒரு சக்தியைக் கண்டு மயங்கி நிற்பது போல இராமனது தோள் கண்டார் தோளே கண்டார் ...." என்று கம்பன் உலாவியற் படலத்தில் உரைத்திருக்கிறான். இவற்றால் கம்பன் நமக்குக் கூறும் அறிவுரை யாது?

"இறைவன் ஒருவன் உண்டு. அவனை அடையப் பல சமயங்கள் உண்டு. அவை அனைத்தும் அவனை அடையவே துணை செய்கின்றன. ஆதலால் சமய வேறுபாடு மக்களிடைத் தலை காட்டலாகாது," என்பதே கம்பன் நமக்குக் கூறும் அறிவுரையாகும். இவ்வறிவுரைக்குக் காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டறிந்தால் கம்பன் காலம் தெற்றென விளங்கும்.

இவ்வறிவுரைக்குக் காரணம்

கம்பன் சோழப் பெருநாட்டில் பிறந்தவன். ஏறத்தாழக் கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி முதல் 12-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் சோழப் பேரரசு தென்னிந்தியா முழுவதும் பரவியிருந்தது. சோழப் பேரரசர் கடல் கடந்த நாடுகளை வென்றனர். ஏறத்தாழ இந்த 400 வருட காலம் சோழப் பெருநாடு செல்வச் சிறப்புடன் விளங்கி வந்தது. செல்வப் பெருக்குப் பல தீமைகளையும் விளைத்தது. குடியும் ஒழுக்கக்கேடும் இருந்தன; போக பாக்கியங்கள் மிகுதிப்பட்டன; சமயவெறி தலைதூக்கியது;

3. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, கம்பன் காவியம், பக். 3—5.

சாதிச் செருக்கு மிகுந்தது; சமுதாயத்தில் உயர்வு—தாழ்வு கள்; மேடு—பள்ளங்கள் காணப்பட்டன.

பல்லவர் காலத்தில் சைவமும் வைணவமும், சமண — பௌத்தங்களுடன் போராடி அவற்றின் செல்வாக்கை ஒழித்தன. அதனால் பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் சைவமும் வைணவமுமே தமிழகத்தில் செல்வாக்குற்றன. எனினும், சோழ மன்னர் அனைவரும் சிறந்த சிவனடியார்கள். ஆதலின், சைவமே நாட்டில் தனியாட்சி புரிந்த தென்னல் தவறாகாது. சோழ அரசருள் இரண்டொருவர் வைணவத்தை மிகுதியாக வெறுத்தனர். அவருள் ஒருவன் அதிராசேந்திரன் அல்லது வீரராசேந்திரன் ஆவன். இவருள் ஒருவன் காலத்திற்றான் இராமாநுசர் சோழ நாட்டை விட்டு ஹொய்சள நாட்டிற்கு ஓடும் துன்பநிலைமை உண்டானது.

மற்றொருவன் சேக்கிழார் காலத்தவனான இரண்டாம் குலோத்துங்கன். இவன் தில்லைக் கோவிந்தராசரைப் பெயர்த்து அப்புறப்படுத்தி விட்டான்.

இரண்டாம் இராசராசன் 14-ஆம் ஆட்சி ஆண்டில் திருக்கடவூர்க் கோவில் அதிகாரிகள், "இக்கோவிலைக் கண்காணிக்கும் மாகேசுவரர்கள் வைணவரோடு தாராளமாகக் கலந்து பழகினால், அவர்தம் சொத்துக்கள் கோவிலுக்குப் பறிமுதல் செய்யப்படும்," எனத் தீர்மானித்தனர் என்று அக்கோவில் கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது.

கம்பன் காலத்தில் சோழப் பேரரசனாக இருந்த மூன்றாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் குகைகள் எனப்பட்ட ஒருவகை மடங்கள் இருந்தன. அவை திருமுறைகளில் வல்ல சைவத் துறவிகளைத் தலைவர்களாகப் பெற்றவை. திருமுறைகளைப் பாதுகாப்பதும் பிறர்க்குக் கற்பிப்பதும் சிவனடியார்களை உண்பிப்பதும் அக்குகைகளின் திருப்பணிகளாக இருந்தன.

எவர் தூண்டுதலாலோ சோழ நாட்டில் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் குகையிடி கலகம் ஏற்பட்டது.

சைவத்தின்மீதோ அல்லது துகை அதிகாரிகள் மீதோ வெறுப்புக் கொண்ட சைவரல்லாதார் இக்கலகத்தில் ஈடுபட்டனராதல் வேண்டும்.[4]

இதுகாறும் கூறப்பெற்ற சான்றுகளால், கம்பனது காலம் மூன்றும் குலோத்துங்கச்சோழன் காலம் என்பதை உறுதியாகக் கூறலாம்.

4. டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனுர், "கம்பன் யார்?" பக். 14, 28-36.

பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரை, எழுதிய

தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள்

“ஆசிரியர்.........அசைக்க முடியாத ருசுக்காட்டும் முறையில் பழந்தமிழ் இலக்கிய அகச்சான்றுகளையும், பல கல்வெட்டு வாசகங்களையும் ஆராய்ந்து 500 பக்கங்கள் கொண்ட இந்தப் பெரிய வரலாற்று நூலை அப்பழுக்கற்ற தெள்ளிய தமிழ் நடையில் எழுதியிருக்கிறார். தமிழரெல்லாம் படிக்க வேண்டிய நூல்” —‘மஞ்சரி’

“தென்னகத்தின் போர்க்களங்களின் காட்சிகளையும், சுற்றுச் சார்புகளையும், அவற்றின் எதிரொலி—பலாபலன்களையும் ஆசிரியர் தேனூறும் தூய தனித் தமிழில் விவரிக்கிறார். தமிழ் இலக்கியத்தில் இந்நூல் பன்மொழிப் புலவருக்கு நிலைத்த ஓர் இடம் அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டும்.” —‘உமா’

“தென்னாட்டுப் போர்க்களங்களைத் தொகுத்து அளித்ததன் மூலம் ஆசிரியர் அழியாத இலக்கியச் சேவை செய்திருக்கிறார். காலேஜில் தமிழ் கற்பிக்கும் மொழியாலல் நிச்சயம் இந்த நூலைச் சரித்திர மாணவர்களுக்குப் பயன் படும்படி செய்யலாம்.” —‘அமுத சுரபி’

“எடுத்துக்கொண்ட தலைப்பை அடித்தளமாக வைத்து உள் நிகழ்ச்சிகளை விவரிக்கும் முறையில் ஆசிரியர் பங்கீடு செய்துகொண்டுவரும் வழி மிக மிக அற்புதமாக அமைகிறது. ஆசிரியர் தொடாத ஆதாரமில்லை. சொல்லாத நிகழ்ச்சிகள் இல்லை. ஒவ்வொரு அரசுகளும் சரிந்த கதையை ஆசிரியர் கூறும் முறை ஈடு இணையற்றதாக விளங்குகிறது. இது ஒன்றே தமிழனுக்குச் சரியான வரலாறு. இந்த நூலைப் படிக்காதவர்கள் வரலாற்றில் முழுமை பெறாதவர்கள். இந்த நூல் இல்லாத நூலகம் பெரும் குறைபாட்டுக்கு ஆளாகும்.” —‘தென்றல்’

“இந்த நூலை ஒருமுறை பார்க்கும்பொழுதே, ஆசிரியர் எடுத்துக்கொண்ட நீண்ட உழைப்பின் அளவும் தளரா முயற்சித் தன்மையும் புலனாகும்.” —‘மன்றம்’

காலிகோ கட்டடம் விலை ரூ. **8.**

எங்கள் வெளியீடுகள்

★

பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாத்துரை எழுதிய

தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள் ... 8–00
வள்ளுவர் நிழல் ... 2–00
தமிழன் உரிமை ... 1–50
இருதுளிக்கண்ணீர் (இருநாவல்கள்) ... 1–50

★

டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார் எழுதிய

இலக்கண இலக்கியக் கால ஆராய்ச்சி... 2–50
என்றுமுள தென்றமிழ் (கட்டுரைகள்)... 1–00

★

'ரலி' (எம். ஜே. ராமலிங்கம்) எழுதிய

ஊமைச்சி காதல் (சிறுகதைகள்) ... 1–50
புஷ்ப பாணம் (கதை) ... 1–50

★

பூவை. எஸ். ஆறுமுகம் எழுதிய

ஜாதிரோஜா (நாவல்) ... 2–00
கோஹினூர் (சிறுவர் கதை) ... 0–50

★

'ஜயலக்ஷ்மி' எழுதிய

குத்து விளக்கு (சிறுகதைகள்) ... 2–00

★

'பால்வண்ணன்' (ஊடுருவி) எழுதிய

தாமரை (நாவல்) ... 1–50

★

'பூவண்ணன்' எழுதிய

உப்பில்லாத பண்டம் (சிறுவர் நாடகம்)... 1–00

★

ஔவை நூலகம்

4/141, பிராட்வே : : சென்னை-1.